

Rosette

Το κορίτσι από το
απαγορευμένο ουράνιο
τόξο

Rosette Rosette
Το Κορίτσι Από Το
Απαγορευμένο Ουράνιο Τόξο

Αннотация

Δύο μοναξιές γνωρίζονται στο συναρπαστικό πλαίσιο ενός φανταστικού χωριού της Σκωτίας. Είναι η αφετηρία μιας μεγάλης ιστορίας αγάπης, όπου τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Η πρωταγωνίστρια - Μελισσάνθη Μπρούνο - είναι το κορίτσι από το απαγορευμένο ουράνιο τόξο, που βλέπει μόνο ασπρόμαυρα. Και ο ανταγωνιστής της - και μεγάλη αγάπη - είναι ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν, συγγραφέας καθηλωμένος σε μια αναπηρική καρέκλα.

Содержание

Πρώτο κεφάλαιο	5
Δεύτερο Κεφάλαιο	19
Τρίτο κεφάλαιο	46
Κεφάλαιο τέσσερα	61
Πέμπτο κεφάλαιο	79
Έκτο κεφάλαιο	102
Έβδομο κεφάλαιο	120
Κонец ознакомительного фрагмента.	122

Πρωτότυπος τίτλος:

La ragazza dagli arcobaleni proibiti

Ιταλική έκδοση:

Youcanprint

Τίτλος: Το κορίτσι από το απαγορευμένο ουράνιο τόξο

Συγγραφέας: Rosette

Μετάφραση: Αθανασία Σερεπίσου

Εκδόσεις:

Tecktime

Με πάσα επιφύλαξη κάθε νομίμου δικαιώματος - Rosette

© copyright 2015/2017

Για τον άντρα μου Luca Raggi που είναι η ζωντανή απόδειξη ότι δεν χρειάζεται ποτέ να είσαι συμβιβάζεσαι και ότι πρέπει να ξέρεις να περιμένεις το σωστό άτομο.

Και ότι οι κυνικοί είναι η πλειοψηφία, αλλά οι ρομαντικοί είναι αυτοί που πάντα κερδίζουν μακροπρόθεσμα.

Πρώτο κεφάλαιο

Σήκωσα το πρόσωπο προσφέροντάς το στον γαλήνιο ουρανό. Εκείνο το ελαφρύ αεράκι μου φαινόταν ευοίωνο, σχεδόν φιλικό, ένα σημάδι ότι η ζωή μου άλλαζε ρότα και, αυτή τη φορά, με επιτυχία.

Έσφιξα το χέρι πιο γερά στη βαλίτσα και συνέχισα να περπατώ με ανανεωμένη πίστη.

Ο προορισμός μου δεν ήταν μακριά, κρίνοντας από τις καθησυχαστικές οδηγίες του οδηγού του λεωφορείου και ήλπιζα ότι ήταν ειλικρινείς και όχι, απλώς, αισιόδοξες.

Φτάνοντας στην κορυφή του λόφου, στάθηκα ακίνητη, εν μέρει για να ανακτήσω την αναπνοή μου, εν μέρει γιατί δεν πίστευα στα μάτια μου.

Ταπεινό σπίτι; Έτσι μου το είχε ορίσει η κυρία ΜακΜίλιαν στο τηλέφωνο, με την χαρακτηριστική ευθύτητα των ανθρώπων που έχουν συνηθίσει να ζουν στην επαρχία.

Προφανώς, αστειευόταν. Δεν μπορούσε να μιλά σοβαρά, δεν μπορεί να ήταν τόσο αφελής με όλο τον κόσμο.

Το σπίτι υψωνόταν επιβλητικό και αρχοντικό σαν παλάτι νεραϊδών. Αν η επιλογή αυτής της θέσης είχε παρακινηθεί από την επιθυμία να την καμουφλάρει ανάμεσα στην πυκνή και ζωηρή βλάστηση που το περιέβαλε, τότε...η προσπάθεια είχε αποτύχει παταγωδώς.

Ξαφνικά ένιωσα δέος και ξανασκέφτηκα τον ενθουσιασμό με τον οποίο είχα αντιμετωπίσει το ταξίδι από το Λονδίνο ως τη Σκωτία και από το Εδιμβούργο ως εκείνο το γραφικό, απόμερο και ήσυχο χωριό των Χάιλαντς. Εκείνη η προσφορά για δουλειά είχε σκάσει σαν βόμβα, ως Μάννα εξ Ουρανού, σε μία στιγμή ζοφερή και χωρίς ελπίδες. Είχα βαρεθεί να περνάω από το ένα γραφείο στο άλλο, το ένα πιο απρόσωπο και πιο άθλιο από το προηγούμενο, κάνοντας κάθε δουλειά, προορισμένη να ζω με ψευδαισθήσεις. Μετά, η απλή ανάγνωση μίας αγγελίας και ένα τηλεφώνημα από το οποίο κατοχυρώθηκε αυτή η ριζική αλλαγή κατοικίας, μία μετακόμιση ξαφνική, μα πάρα πολύ επιθυμητή. Μέχρι λίγα λεπτά νωρίτερα έχανα αυτή τη μαγεία...Τι άλλαξε, τελικά;

Ξεφύσηξα και πίεσα τα πόδια μου να ξεκινήσουν πάλι. Αυτή τη φορά, ο βηματισμός μου δεν ήταν τόσο θριαμβευτικός, όπως πριν λίγα λεπτά. Αντίθετα, ήταν αδέξιος και διστακτικός. Η πραγματική Μελισσάνθη επανεμφανίστηκε, πιο δυνατή, από τα έρμα με τα οποία μάταια είχα προσπαθήσει να την πνίξω.

Διέσχισα τον υπόλοιπο δρόμο με απελπιστικά αργό ρυθμό και ήμουν βαθιά ευχαριστημένη που ήμουν μόνη, με την έννοια ότι κανείς δεν θα μπορούσε να μαντέψει τον πραγματικό λόγο για τον οποίο αμφιταλαντεύομαι. Η αμηχανία μου, ρούχο προστατευτικό που μου έδωσε η αυτόνομη ζωή, παρόλο που επαναλάμβανα τις

αποτυχημένες προσπάθειες να αποκοπώ από αυτήν, επέστρεψε δυναμικά στο προσκήνιο, θυμίζοντάς μου ποια ήμουν.

Πώς μπόρεσα να το ξεχάσω;

Έφτασα στην καγκελόπορτα, που είχε ύψος τουλάχιστον τρία μέτρα, κι εκεί είχα άλλον έναν δισταγμό που με παρέλυε. Δάγκωσα το χείλος μου, σκεπτόμενη τις εναλλακτικές που είχα στη διάθεσή μου. Λίγες, για να πω την αλήθεια.

Το να γυρίσω πίσω δεν το συζητούσα. Είχα προπληρώσει για τα έξοδα στο χωριό και τα χρήματα που μου είχαν μείνει ήταν λίγα.

Ελάχιστα, για να πω την αλήθεια.

Κι έπειτα, τι με περίμενε στο Λονδίνο; Τίποτα. Το απόλυτο κενό. Ακόμη κι η συγκάτοικός μου στο δωμάτιο, δυσκολευόταν να θυμηθεί το όνομά μου ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, το έλεγε λάθος.

Η σιωπή μέσα μου ήταν απόλυτη αλλά και βροντερή, μέσα στην απόλυτη ακινησία της, και έσπαγε μόνο από τους ισχνούς χτύπους της καρδιάς μου.

Ακούμπησα τη βαλίτσα στο πλακόστρωτο, αγνοώντας τυχόν λεκέδες από το γρασίδι. Ούτως ή άλλως, για μένα δεν είχε καμία σημασία. Ήμουν εξόριστη σε ένα ασπρόμαυρο σύμπαν, χωρίς κανένα τόνο χρώματος.

Και δεν το λέω μεταφορικά.

Έβαλα το ένα μου χέρι στο δεξί μου κρόταφο και

άσκησα μία μικρή πίεση με τα ακροδάχτυλα. Κάπου είχα διαβάσει ότι αυτό επιβράδυνε την πίεση και, παρόλο που το θεωρούσα χαζό και απόλυτα ανούσιο, ακολούθησα υπάκουα μία διαδικασία στην οποία δεν πίστευα καθόλου, μόνο από σεβασμό μίας πάγιας συνήθειας. Ήταν ευχάριστα ενθαρρυντικό να έχεις συνήθειες. Είχα ανακαλύψει ότι συνέβαλλε στο να με γαληνεύει και δεν απογοητεύομαι ποτέ από καμία τους. Τουλάχιστον, μέχρι εκείνη την ώρα.

Στράφηκα γρήγορα προς μία κατεύθυνση αντίθετη από την κανονική, πηγαίνοντας κατηφορικά, και τώρα θα έπρεπε να κάνω πολύ δρόμο, για να γυρίσω πίσω.

Ήθελα το δωμάτιό μου στο Λονδίνο, μικρό σαν καμπίνα πλοίου, το διαταραγμένο χαμόγελο της συγκατοίκου μου, τα πειράγματα του παχουλού γάτου της και, τέλος, τους τοίχους με την ξεφτισμένη μπογιά.

Από τη μία μεριά, χωρίς ειδοποίηση, το χέρι μου γύρισε για να αρπάξει τη δερμάτινη βαλίτσα κι από την άλλη απομακρύνθηκα από την καγκελόπορτα, από την οποία είχα γραπωθεί, χωρίς να το καταλάβω.

Δεν ήξερα τι να κάνω – να πήγαινα μπρος-πίσω ή να χτυπούσα του κουδούνι – αλλά δεν υπήρξε ποτέ τρόπος να το ανακαλύψω, γιατί εκείνη τη δεδομένη στιγμή, συνέβησαν ταυτόχρονα δύο πράγματα.

Σήκωσα το βλέμμα, γιατί μου το τράβηξε μία κίνηση, μακριά, από ένα παράθυρο στον πρώτο όροφο κι οραματίστηκα μία λευκή κουρτίνα να πέφτει στη θέση

της. Και μετά, άκουσα μία γυναικεία φωνή. Ίδια με αυτή που άκουσα λίγες μέρες πριν στο τηλέφωνο. Η φωνή της Μίλισεντ Μακ Μίλιαν, τρομακτικά κοντά.

«Δεσποινίς Μπρούνο! Είστε στ' αλήθεια εσείς;»

Στράφηκα στην κατεύθυνση της φωνής, ξεχνώντας την κίνηση στο παράθυρο του πρώτου ορόφου.

Μία γυναίκα μέσης ηλικίας, νευρώδης και ήπιων τόνων, συνέχισε να μιλά σαν χείμαρρος. Αυτό με συγκλόνησε.

«Μα, σίγουρα είστε εσείς! Ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι; Δεν είχαμε πολλές επισκέψεις εδώ στην οικία Midnight Rose κι, έπειτα, σας περιμέναμε! Είχατε καλό ταξίδι, δεσποινίς; Βρήκατε εύκολα το σπίτι; Πεινάτε; Διψάτε; Θέλετε να ξεκουραστείτε, υποθέτω... Θα φωνάξω, αμέσως, τον Κάιλ, να μεταφέρει τις βαλίτσες σας στο δωμάτιό σας... Διάλεξα ένα χαριτωμένο δωμάτιο, απλό μα γουστόζικο, στον πρώτο όροφο...».

Προσπάθησα, μάταια, να απαντήσω τουλάχιστον σε κάποιες ερωτήσεις, αλλά η κυρία ΜακΜίλιαν, δεν σταμάτησε την αδιάκοπη ροή του λόγου της.

«Προφανώς είστε στον πρώτο όροφο, όπως κι ο κύριος ΜακΛέιν ... Θεέ μου, αυτός δεν χρειάζεται τη βοήθειά σας. Έχει ήδη τον Κάιλ, για νοσοκόμο... Είναι στην κυριολεξία πολυτεχνίτης... Και οδηγός... Για ποιον δεν ξέρω, καθώς ο κύριος ΜακΛέιν δεν βγαίνει ποτέ... Αχ, πόσο χαίρομαι που είστε εδώ! Αισθανόμουν έντονα την έλλειψη της γυναικείας συντροφιάς... Αυτό το σπίτι είναι λίγο καταθλιπτικό.

Τουλάχιστον, το εσωτερικό του... Εδώ, στον ήλιο, όλα φαίνονται θαυμάσια... Βρίσκετε; Σας αρέσει το χρώμα; Είναι παράτολμο το ξέρω... Όμως, αρέσει στον κύριο ΜακΛέιν».

Ορίστε, σκέφτηκα με πικρία. Μία ερώτηση στην οποία χαιρόμουν που δεν χρειαζόταν να απαντήσω.

Ακολούθησα τη γυναίκα στο εσωτερικό του προαυλίου και μετά στο τεράστιο αίθριο του σπιτιού. Δεν σταμάτησε στιγμή να φλυαρεί, με τον δυνατό ήχο μίας καμπάνας. Περιορίστηκα στο να συγκατανεύω στο ένα ή το άλλο, ρίχνοντας καμία βιαστική ματιά στο φυσικό περιβάλλον, καθώς περνούσαμε.

Το σπίτι ήταν, πράγματι, τεράστιο επαλήθευσα με έκπληξη. Περίμενα μία πιο ολιγαρκή, λακωνική και αρρενωπή διακόσμηση, αναλογιζόμενη ότι ο ιδιοκτήτης, ο νέος μου εργοδότης, ήταν ένας άνδρας που ζούσε μόνος του. Προφανώς, τα γούστα του απείχαν κατά πολύ από το να είναι μινιμαλιστικά. Τα έπιπλα μεγαλοπρεπή, πολυτελή και παλιά. «Του 18ου αιώνα», σκέφτηκα αν και δεν ήμουν ειδική στις αντίκες.

Επέκτεινα το βήμα μου, για να μη χάσω την οικονόμο, που ήταν γρήγορη σαν γατόπαρδος.

«Το σπίτι είναι πάρα πολύ μεγάλο», φλυάρησα, επωφελούμενη από μία παύση στον μακρύ της μονόλογο.

Μου έριξε μία ματιά, πάνω από τον ώμο της. «Όντως είναι, δεσποινίς Μπρούνο. Ωστόσο, το μισό είναι κλειστό.

Μας εξυπηρετεί καλύτερα το ισόγειο ή ο πρώτος όροφος. Είναι εξαιρετικά μεγάλο, για έναν άνθρωπο μόνο και κουραστικό, για την υποφαινόμενη, να το φροντίζει. Εκτός από τις μεγάλες καθαριότητες, για τις οποίες έχει προσλάβει ένα εξωτερικό συνεργείο καθαρισμού, εδώ είμαι μόνο εγώ. Κι εσείς, τώρα».

Επιτέλους, σταμάτησε μπροστά σε μία πόρτα και την άνοιξε διάπλατα.

Την έφτασα, με την ανάσα λίγο ξέπνοη. Ήδη, ήμουν κουρασμένη, εξαντλημένη.

Με οδήγησε στο εσωτερικό του δωματίου, με ένα φιλόξενο χαμόγελο στα χείλη.

«Ελπίζω να σας αρέσει, δεσποινίς Μπρούνο. Παρεμπιπτόντως... προφέρεται Μπρούνο ή Μπρουνό;»

«Μπρούνο. Ο πατέρας μου ήταν ιταλικής καταγωγής», απάντησα, με τα μάτια μου διάπλατα ανοικτά, από τη θέα του δωματίου.

Η κυρία ΜακΜίλιαν άρχισε πάλι να φλυαρεί, αναφέροντάς μου διάφορα περιστατικά από τη σύντομη παραμονή της, όταν ήταν νέα, στην Ιταλία, τη Φλωρεντία, όπως και επόμενες περιπέτειές της ως φοιτήτρια Ιστορίας της Τέχνης, πολέμια της αυστηρής τοπικής γραφειοκρατίας.

Την πρόσεχα στα μισά από όσα είπε, καθώς ήμουν πολύ συγκινημένη, για να προσποιηθώ ενδιαφέρον. Εκείνο το δωμάτιο, το οποίο εκείνη χαρακτήρισε ως «απλό»,

ήταν τριπλάσιο από εκείνη την τρύπα που έμενα στο Λονδίνο! Οι αρχικές μου αμφιβολίες είχαν πια χαθεί. Ακούμπησα τη βαλίτσα μου στο κομό και θαύμασα ξανά το μεγάλο κρεβάτι με τον θόλο, παλιό όπως και τα υπόλοιπα έπιπλα. Ένα γραφείο, μία ντουλάπα, ένα κομοδίνο, ένα χαλάκι στο ξύλινο πάτωμα, ένα μισάνοικτο παράθυρο. Πήγα προς εκείνη την κατεύθυνση και το άνοιξα διάπλατα, απολαμβάνοντας το εκπληκτικό πανόραμα που με περιέβαλε. Στο βάθος φαινόταν το χωριό, από το οποίο μόλις που περάσαμε, στη διαδρομή με το λεωφορείο, οχυρωμένο προς τον λόφο, μία λωρίδα ποταμού που χανόταν στα δεξιά μου, κρυμμένη από την πλούσια βλάστηση, και ο κήπος από κάτω, περιποιημένος και γεμάτος φυτά.

«Λατρεύω να ασχολούμαι με τον κήπο», συνέχισε απτόητη η οικονόμος, πλησιάζοντάς με. «Αγαπώ, ιδιαίτερα, τα τριαντάφυλλα. Όπως βλέπετε, έχω κόψει ένα ματσάκι για εσάς».

Γύρισα και, μόνο τότε, πρόσεξα το βάζο πάνω στο κομό, ένα μάτσο που ξεχειλίζει, γεμάτο από τριαντάφυλλα. Κάλυψα εν ριπή οφθαλμού την απόσταση που με χώριζε από αυτά και βύθισα τη μύτη μου μέσα στα παχιά τους πέταλα. Το άρωμα με μάγεψε αμέσως, σχεδόν με τρέλανε, προκαλώντας που μία ελαφριά ζάλη.

Για πρώτη φορά, στα 22 μου χρόνια, αισθανόμουν να είμαι σπίτι μου. Σαν να προσγειώθηκα, επιτέλους, σε ένα

λιμάνι ασφαλές και φιλόξενο.

«Σας αρέσουν τα λευκά τριαντάφυλλα, δεσποινίς; Μήπως τα προτιμάτε πορτοκαλί ή κόκκινα. Κίτρινα, ίσως...»

Ξαναγύρισα στη Γη, καθώς με τράβηξε απότομα εκείνη η ύπουλη ερώτηση, αν και ειπώθηκε με πολύ αθώο τρόπο και με άγνοια, από εκείνη την ευγενική γυναίκα.

«Μου αρέσουν όλα. Δεν έχω προτίμηση», μουρμούρισα, κλείνοντας τα μάτια.

«Στοιχηματίζω ότι σας αρέσουν τα κόκκινα. Σε όλες τις γυναίκες αρέσουν τα κόκκινα. Αλλά δεν μου φάνηκαν κατάλληλα...Θέλω να πω...Θα έπρεπε να δοθούν μόνο από κάποιον εραστή...Είστε αρραβωνιασμένη, δεσποινίς Μπρούνο;»

«Όχι». Η φωνή μου ήταν λίγο πιο δυνατή από ανάσα, με τον κουρασμένο τόνο του ανθρώπου που δεν είχε δώσει ποτέ διαφορετική απάντηση.

«Τι κρίμα. Προφανώς, δεν είστε. Αν ήσαστε, δεν θα ερχόσαστε εδώ, σε αυτό το απόμακρο σημείο, μακριά από την αγάπη σας. Εδώ, αμφιβάλλω αν θα γνωρίσετε κάποιον...»

Άνοιξα και πάλι τα μάτια. «Δεν ψάχνω κάποιον για να αρραβωνιαστώ».

Η έκφρασή της γαλήνεψε και πάλι. «Λοιπόν, μην αυταπατάστε. Εδώ είναι πρακτικώς αδύνατον να κάνετε γνωριμίες. Είναι όλοι δεσμευμένοι. Αρραβωνιάζονται,

κυριολεκτικά, από την κούνια ή, το αργότερο, στα θρανία του νηπιαγωγείου...Ξέρετε πως είναι οι μικρές επαρχιακές κοινωνίες, κλειστές στο καινούργιο και το διαφορετικό».

Κι εγώ ήμουν διαφορετική. Ανεπανόρθωτα διαφορετική.

«Όπως σας είπα, δεν θα είναι πρόβλημα για μένα», είπα με αποφασιστικό τόνο.

«Τα μαλλιά σας έχουν εκπληκτικό κόκκινο χρώμα, δεσποινίς Μπρούνο. Αξιοζήλευτο, θα έλεγα. Χαρακτηριστικό μίας Σκωτσέζας, αν κι εσείς δεν είστε Σκωτσέζα».

Μου πέρασε αφηρημένα το χέρι της ανάμεσα στα μαλλιά μου κι ένα θλιμμένο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Δεν απάντησα, καθώς ήμουν συνηθισμένη σε τέτοιου είδους σχόλια.

Εκείνη συνέχισε να φλυαρεί κι εγώ αφαιρέθηκα ξανά, το μυαλό γεμάτο από δηλητηριώδεις αναμνήσεις, που αργούν να απορροφηθούν, να εξασθενήσουν, μα που τις αναπολείς πολύ γρήγορα.

Για να μην κοπώ πάλι από τα κοφτερά βέλη της μνήμης, διέκοψα άλλη μία αφήγηση ενός περιστατικού.

«Ποιο θα είναι το ωράριο εργασίας μου;»

Η γυναίκα έκανε ένα νεύμα επιδοκμασίας, ανακαλύπτοντας την αφοσίωσή μου στη δουλειά. «Από τις 9 π.μ. ως τις 5:00 μ.μ., δεσποινίς. Προφανώς, θα έχετε και διάλειμμα για το μεσημεριανό. Με την ευκαιρία, σας ενημερώνω ότι ο κύριος ΜακΛέιν προτιμά

να παίρνει τα γεύματά του στο δωμάτιο, σε απόλυτη απομόνωση. Φοβάμαι ότι δεν θα είναι πολύ καλή παρέα». Έκανα έναν μορφασμό δυσαρέσκειας και ο τόνος της έγινε απολογητικός. «Είναι πολύ πικραμένος άνθρωπος. Ξέρετε...λόγω της τραγωδίας... Είναι σαν το λιοντάρι στο κλουβί και πιστέψτε με...όταν βρυγγάται, θα θέλετε να τα παρατήσετε όλα και να φύγετε...Όπως έκαναν άλλες τρεις γραμματείς, πριν από εσάς...». Τα μάτια της φαίνονταν να με επεξεργάζονται, ορθάνοιχτα σαν μεγεθυντικοί φακοί. «Φαίνεστε να έχετε κοινή λογική και πρακτικό πνεύμα... Ελπίζω να αντέξετε περισσότερο καιρό, σας το εύχομαι από καρδιάς...»

«Παρά τη λεπτή και εύθραυστη εμφάνιση, έχω το χάρισμα της απεριόριστης υπομονής, κυρία ΜακΜίλιαν. Σας εγγυώμαι ότι θα βάλω τα δυνατά μου, για να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων», υποσχέθηκα, με όλη την αισιοδοξία που κατάφερα να μαζέψω.

Η γυναίκα μου χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο, κατακτημένη από την επισημότητα της δήλωσής μου. Μου ευχήθηκε να μη βιαστώ να βγάλω συμπεράσματα.

Η γυναίκα έφτασε στην πόρτα, χαμογελώντας ακόμη. «Ο κύριος ΜακΛέιν θα σας περιμένει σε μία ώρα στο γραφείο του, δεσποινίς Μπρούνο. Μην τον κάνετε να περιμένει. Να το θυμάστε, είναι ο μόνος τρόπος για να τα καταφέρετε στην πρώτη γνωριμία».

Έκλεισα τα χείλη, που είχαν ανοίξει από την αρχική

αναστάτωση. «Του αρέσει να φέρνει σε δύσκολη θέση το προσωπικό;».

Εκείνη σοβαρεύτηκε. «Είναι σκληρός άνθρωπος, αλλά δίκαιος. Θα έλεγα ότι δεν εκτιμά τις «κότες» και τις κάνει μία χασιά. Το πρόβλημα είναι ότι πολλές «τίγρεις» γίνονται «κότες», όταν εμφανίζεται...»

Με χαιρέτισε με ένα χαμόγελο και έφυγε από το δωμάτιο, αγνοώντας των κυκλώνα που επικρατούσε στο μυαλό μου, προερχόμενος από την τελευταία κουβέντα.

Επέστρεψα στο παράθυρο. Το αεράκι είχε χαθεί από μία ασυνήθιστα αποπνικτική ζέστη, χαρακτηριστικό της ηπειρωτικής χώρας και όχι τόσο εκείνης της περιοχής.

Κουρασμένη, έβαλα το μυαλό μου σε αναμονή, απελευθερώνοντάς το από τις βλαβερές σκέψεις. Ήταν και πάλι μία λευκή σελίδα, ανέπαφη, καινούργια, ελεύθερη από κάθε προβληματισμό.

Με την έντονη σιγουριά όποιου γνωρίζει τον εαυτό του, ήξερα ότι η γαλήνη ήταν σχετική, εφήμερη όπως ένα χνάρι στην άμμο, έτοιμο να σβηστεί από την παλίρροια που επέστρεφε.

Η υποδοχή της κυρίας ΜακΜίλιαν, δεν μπορούσε να με εξαπατήσει. Εκείνη ήταν μία απλή υπάλληλος, τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο από μένα. Ήταν ευχάριστη, πολύ καθώς το καλοσκεφτόμουν, ήταν με το μέρος μου και μου είχε προσφέρει συμμαχία με τόσο αυθορμητισμό. Ωστόσο, δεν μπορούσα να ξεχάσω ότι ο

εργοδότης μου ήταν άλλος. Η μονιμότητά μου σε αυτό το σπίτι, που ήταν τόσο ευχάριστο και τόσο διαφορετικό από κάθε άλλο μέρος που γνώρισα ποτέ, εξαρτιόταν εξ ολοκλήρου από εκείνον. Ή ακόμη περισσότερο από την εντύπωση που θα του έκανα. Εγώ. Μόνο εγώ. Ήξερα λίγα για εκείνον, ώστε να χαλαρώσω. Ένας άντρας μόνος, καταδικασμένος σε μία φυλακή που ήταν χειρότερη κι από τον θάνατο, που ζούσε μισή ζωή, ένας μοναχικός συγγραφέας με τον χειρίστο χαρακτήρα... Σύμφωνα με τις πολλές νύξεις της ξεναγού μου, επρόκειτο για έναν άντρα που αντλούσε ευχαρίστηση από το να φέρνει σε δύσκολη θέση τον κόσμο, ίσως και να του άρεσε να ξεσπά την τάση για εκδίκηση στους άλλους, ανήμπορος να τα βάλει με τον μοναδικό εχθρό του: το πεπρωμένο. Τυφλός, με παρωπίδες, αδιάφορος για τα δεινά που συνέβαιναν γύρω του, δημοκρατικός κατά μία έννοια.

Πήρα μία βαθιά ανάσα. Σαν η διαμονή μου σε αυτό το σπίτι να έμελλε να είναι σύντομη, τόσο που δεν άνοιξα τις βαλίτσες μου. Δεν ήθελα να χάσω χρόνο.

Περιπλανήθηκα στο δωμάτιο, δύσπιστη ακόμα. Έμεινα μπροστά στον καθρέφτη που κρεμόταν πάνω από το κομό, και κοίταξα λυπημένα το πρόσωπό μου. Τα μαλλιά μου ήταν κόκκινα, βέβαια. Το ήξερα γιατί μου το είχαν πει άλλοι, εγώ δεν ήμουν σε θέση να διακρίνω χρώματα. Ζούσα μία ασπρόμαυρη ζωή, δέσμια κι εγώ, όπως ο κύριος ΜακΛέιν. Όχι σε αναπηρική καρέκλα, αλλά με τον τρόπο μου ήμουν

ατελής. Πέρασα το δάχτυλό μου πάνω από μία ασημένια βούρτσα, ένα εξαιρετικό αντικείμενο αξίας, το οποίο ήταν στη διάθεσή μου με γενναιοδωρία που όμοιά της δεν είχα ξαναδεί.

Τα μάτια συνάντησαν το μεγάλο ρολόι τοίχου και μου θύμισαν, με μοχθηρία, το ραντεβού με τον ιδιοκτήτη του σπιτιού.

Δεν γινόταν να αργήσω.

Όχι στην πρώτη μας συνάντηση.

Που, ίσως, να ήταν και η τελευταία, αν δεν κατάφερνα να... Πώς το είχε πει η κυρία ΜακΜίλιαν. Α, ναι. «Να το θυμάστε». Μία λέξη για την πριγκίπισσα «κότα». Η αγαπημένη μου λέξη, που τη χρησιμοποιούσα συχνά ήταν το «συγγνώμη», που το έλεγα, ανάλογα με τις συνθήκες, είτε «με συγχωρείτε» είτε «με συγχωρείς». Αργά ή γρήγορα θα ζητούσα συγγνώμη και που υπήρχα. Ίσιωσα την πλάτη μου, πηδώντας με τόλμη. Θα πουλούσα ακριβά το τομάρι μου. Θα κέρδιζα το δικαίωμα, την ευχαρίστηση του να είμαι σε αυτό το σπίτι, σε αυτό το δωμάτιο, σε αυτή τη γωνιά του κόσμου.

Στο κεφαλόσκαλο, κατεβαίνοντας τις σκάλες, οι πλάτες μου έκαναν και πάλι καμπύλη, το μυαλό άρχισε να ουρλιάζει, η καρδιά να χτυπά γρήγορα. Η ηρεμία μου κράτησε... πόσο; Ένα λεπτό;

Σχεδόν ρεκόρ.

Δεύτερο Κεφάλαιο

Όταν έφτασα στο αίθριο, είχα καταλάβει την αναπόφευκτη άγνοιά μου. Πού ήταν το γραφείο; Πώς θα κατάφερνα να το βρω και, αν κατάφερνα να φτάσω οριακά; Προτού βυθιστώ στα άδυτα της απελπισίας, με έσωσε η προνοητική παρέμβαση της κυρίας ΜακΜίλιαν, με ένα πλατύ χαμόγελο στο λεπτό της πρόσωπο.

«Δεσποινίς Μπρούνο, τώρα ερχόμουν να σας ειδοποιήσω...». Έριξα μία γρήγορη ματιά στο εκκρεμές στον τοίχο. «Τι ακρίβεια! Είστε πραγματικά σπάνιος θησαυρός! Είστε σίγουρη ότι έχετε ιταλική καταγωγή και όχι ελβετική;» γέλασε μόνη της με το αστείο.

Χαμογέλασα ευγενικά, συντονίζοντας το βήμα μου με το δικό της, ενώ ανέβαινα και πάλι τη σκάλα. Προσπεράσαμε την πόρτα του δωματίου μου, κατευθυνθήκαμε στο βάθος του διαδρόμου, προς μία βαριά πόρτα.

Χωρίς να βγάλει άχνα, χτύπησε ελαφρά την πόρτα τρεις φορές και την άνοιξε.

Έμεινα από πίσω της, με πόδια που έτρεμαν, ενώ εκείνη προηγήθηκε στο εσωτερικό του δωματίου.

«Κύριε ΜακΛέιν...είναι η δεσποινίς Μπρούνο».

«Καιρός ήταν. Έχει αργήσει». Η φωνή ακούστηκε τραχιά κι αγενής.

Η οικονόμος χαμογέλασε ψυχρά, συνηθισμένη στη

δυσαρέσκεια του ιδιοκτήτη του σπιτιού.

«Μόνο κατά ένα λεπτό, κύριε. Μην ξεχνάτε ότι είναι καινούργια στο σπίτι. Εγώ την καθυστέρησα γιατί...»

«Να της πεις να περάσει, Μίλισεντ». Η διακοπή ήταν απότομη σαν μαστίγιο και πήγα στη θέση της γυναίκας που, ατάραχη, γύρισε και με κοίταξε σταθερά.

«Ο κύριος ΜακΛέιν σας περιμένει, δεσποινίς Μπρούνο. Παρακαλώ, περάστε».

Η γυναίκα παραμέρισε, κάνοντάς μου νόημα να μπω. Της έριξα μία τελευταία προβληματισμένη ματιά. Εκείνη για να με ενθαρρύνει, μου ψιθύρισε: «Καλή επιτυχία».

Ορίστε, κατάφερα το αντίθετο. Το κεφάλι μου είχε κρεμάσει σαν μία υγρή μάζα, χωρίς λογική ή επίγνωση του χώρου και του χρόνου. Επιχείρησα ένα ντροπαλό βήμα στο εσωτερικό του δωματίου. Προτού δω κάποιον, άκουσα τη φωνή από πριν, που έδωχνε κάποιον.

«Μπορείς να πηγαίνεις, Κάιλ. Τα λέμε αύριο. Να είσαι στην ώρα σου, σε παρακαλώ. Δεν θα ανεχτώ άλλες καθυστερήσεις».

Ένας άντρας ήταν όρθιος, λίγα βήματα απόσταση από εμένα, ψηλός και σωματώδης. Με κοίταξε επίμονα και με χαιρέτησε με ένα νεύμα του κεφαλιού, ενώ στα μάτια του υπήρξε ένας αστραπιαίος και σιωπηλός θαυμασμός, ενώ περνούσε δίπλα μου».

«Καλησπέρα».

«Καλησπέρα», ανταπάντησα, κοιτώντας τον πιο επίμονα

από το επιτρεπτό, για να αναβάλλω τη στιγμή που θα με γελοιοποιούσε, δεν είχα λάβει υπόψη τις απόψεις της κυρίας ΜακΜίλιαν και τις φρούδες ελπίδες μου.

Η πόρτα έκλεισε πίσω μου και θυμήθηκα τους καλούς μου τρόπους.

«Καλησπέρα, κύριε ΜακΛέιν. Ονομάζομαι Μελισσάνθη Μπρούνο, έρχομαι από το Λονδίνο και...»

«Δεν χρειάζομαι τη λίστα των προσόντων σας, δεσποινίς Μπρούνο. Τα οποία είναι και λίγα, εκτός των άλλων». Η φωνή, τώρα, ήταν ενοχλημένη.

Τα μάτια μου σηκώθηκαν ψηλά, έτοιμα να συναντήσουν τον συνομιλητή μου. Και, όταν το έκαναν, δόξασα τον Θεό που το πρώτο που έκανα ήταν να τον χαιρετήσω. Γιατί, τώρα, δυσκολευόμουν να θυμηθώ και το όνομά μου ακόμη.

Ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο, στην αναπηρική καρέκλα, με το ένα χέρι στην άκρη της για να απολαύσει το ξύλο και στο άλλο έπαιζε με ένα στυλό, τα μάτια του ήταν σκούρα, καρφωμένα στα δικά μου, χωρίς να μπορώ να τα καταλάβω. Για άλλη μία φορά, και τελευταία, μετάνιωνα που δεν μπορούσα να διακρίνω τα χρώματα. Θα έδινα χρόνο από τη ζωή μου, για να διακρίνω το χρώμα των ματιών και των μαλλιών του. Αλλά δεν θα μου δινόταν αυτή η χαρά. Στη λάμψη του φωτός σκέφτηκα ότι ήταν ωραίος έτσι: πρόσωπο με μία αφύσικη ωχρότητα, μαύρα μάτια που τα σκίαζαν οι μακριές βλεφαρίδες, μαύρα μαλλιά, κυματιστά και πυκνά.

«Μήπως είστε μουγκή; Ή κωφή;»

Ξαναπάτησα στη Γη, πέφτοντας από ιλιγγιώδες ύψος. Μου φαινόταν σαν να άκουσα το χτύπημα των μελών μου στο έδαφος. Ένας κρότος βροντερός και δυσοίωνος, ακολουθούμενος από έναν τρομακτικό και συντριπτικό τριγμό.

«Με συγχωρείτε, αφαιρέθηκα», μουρμούρισα, κοκκινίζοντας στο λεπτό.

Εκείνος με περιεργάστηκε με μία προσοχή που μου φαινόταν υπερβολική. Φαινόταν σαν να απομνημόνευε κάθε γραμμή του προσώπου μου, σταματώντας στον λαιμό μου. Κοκκίνισα, ακόμη περισσότερο. Για πρώτη φορά, ήθελα διακαώς να μοιραζόμουν το εκ γενετής ελάττωμά μου με κάποιον άλλον άνθρωπο. Θα ήταν λιγότερο ντροπιαστικό, να σκέφτομαι ότι ο κύριος ΜακΛέιν με την αριστοκρατική και θριαμβευτική του ομορφιά, δεν θα μπορούσε να παρατηρήσει το κοκκίνισμα που γέμιζε ορμητικά κάθε εκατοστό ακάλυπτου δέρματος.

Ταλαντευόμουν πάνω στα πόδια μου, καθώς ντρεπόμουν με αυτή την αναίσχυντα εμφανή οπτική εξέταση. Εκείνος συνέχισε την εξέτασή του, περνώντας στα μαλλιά μου.

«Θα πρέπει να βάψετε τα μαλλιά σας. Αλλιώς θα καταλήξουν να τα περνάνε για φωτιά. Δεν θα ήθελα να καταλήξουν κάτω από την επιδρομή εκατοντάδων πυροσβεστήρων». Η απαθής έκφραση ζωντάνεψε λίγο και μία υποψία διασκέδασης έλαμψε στα μάτια του.

«Δεν διάλεξα εγώ αυτό το χρώμα», είπα, μαζεύοντας όση αξιοπρέπεια μπορούσα. «Αλλά, ο Θεός».

Σήκωσε το ένα φρύδι του. «Είστε θρησκευόμενη, δεσποινίς Μπρούνο;»

«Εσείς, κύριε;»

Ακούμπησε το στυλό πάνω στο γραφείο, χωρίς να πάρει τα μάτια του από πάνω μου. «Δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι υπάρχει Θεός».

«Ούτε ότι δεν υπάρχει», απάντησα με τόλμη, θαυμάζοντάς με, για τον στόμφο με τον οποίο μίλησα.

Τα χείλη του σχημάτισαν την καμπύλη ενός ειρωνικού χαμόγελου, μετά μου έδειξε μία πολυθρόνα με κάλυμμα. «Καθίστε». Μου φάνηκε σαν εντολή, παρά σαν πρόσκληση. Παρόλα αυτά υπάκουσα, αμέσως.

«Δεν απαντήσατε στην ερώτησή μου, δεσποινίς Μπρούνο. Είστε θρησκευόμενη;»

«Είμαι πιστή, κύριε ΜακΛέιν», επιβεβαίωσα χαμηλόφωνα. «Ωστόσο, δεν πηγαίνω πολύ συχνά στην εκκλησία. Καθόλου για την ακρίβεια».

«Η Σκωτία είναι από τις λίγες αγγλοσαξονικές χώρες που εξασκούν τον καθολικισμό με ασύγκριτο ζήλο και αφοσίωση». Η ειρωνεία του ήταν σαφής. «Εγώ είμαι η εξαίρεση στον κανόνα... Όπως λέει κι έκφραση. Θα έλεγα ότι πιστεύω μόνο σε μένα και σε ό,τι μπορώ να αγγίξω».

Ακούμπησε ήρεμα στην πλάτη της αναπηρικής πολυθρόνας, ενώ χτυπούσε ρυθμικά τα ακροδάχτυλά του

στα μπράτσα της. Ωστόσο, δεν σκέφτηκα ούτε για ένα δέκατο του δευτερολέπτου ότι ήταν ευάλωτος ή εύθραυστος. Είχε την έκφραση κάποιου που είχε γλιτώσει από τις φλόγες και που δεν θα φοβόταν να ξαναπέσει σε αυτές, αν το θεωρούσε απαραίτητο. Ή, απλώς, αν το ήθελε. Πήρα με δυσκολία τα μάτια μου από το πρόσωπό του. Ήταν λαμπερό, σχεδόν σαν πέρλα, ένα λαμπερό και φωτεινό λευκό, διαφορετικό από τα συνήθη πρόσωπα που είχα γύρω μου. Ήταν κουραστικό να τον κοιτώ και να ακούω τη φωνή του που με υπνώτιζε. Ένα γοητευτικό ερπετό, κάθε γυναίκα θα ήταν πρόθυμη να υποστεί το ξόρκι, τα μυστικά μαγικά λόγια που έρχονταν από εκείνον, από εκείνο το τέλειο πρόσωπο, από το ειρωνικό του βλέμμα.

«Όστε εσείς είστε η νέα μου γραμματέας, δεσποινίς Μπρούνο».

«Αν επιθυμείτε να επιβεβαιώσετε την πρόσληψή μου, κύριε ΜακΛέιν», διευκρίνισα, σηκώνοντας το βλέμμα.

Εκείνος χαμογέλασε, διχασμένος. «Για ποιον λόγο δεν θα έπρεπε να σας προσλάβω; Επειδή δεν πάτε κάθε Κυριακή στην εκκλησία; Με κρίνατε πολύ επιφανειακά, αν πιστεύετε ότι είμαι σε θέση να σας διώξω ή να σας κρατήσω, βασισμένος σε δύο κουβέντες που είπαμε».

«Ούτε κι εγώ σας γνωρίζω αρκετά, για να σχηματίσω μία τόσο λίγο κολακευτική άποψη για εσάς», συμφώνησα χαμογελώντας. «Καταλαβαίνω, ωστόσο, ότι μία επωφελής σχέση εργασίας γεννάται κι από μία άμεση συμπάθεια, από

μία πρώτη καλή εντύπωση».

Το γέλιο του ήταν τόσο απρόσμενο, που αναπήδησα. Όσο ξαφνικά ξεκίνησε, έτσι σταμάτησε. Με κοίταξε ψυχρά κι επίμονα.

«Πιστεύετε, πραγματικά, ότι είναι εύκολο να βρεθούν υπάλληλοι που είναι πρόθυμες να μεταφερθούν σε αυτό το ξεχασμένο από τον Θεό κι από τον κόσμο χωριό, μακριά από καθετί που έχει να κάνει με διασκέδαση, από κάθε εμπορικό κέντρο ή ντισκοτέκ; Είστε η μοναδική που απάντησε στην αγγελία, δεσποινίς Μπρούνο».

Η διασκέδαση παραμόνευε, πίσω από τον πάγο των ματιών του. Μία πλάκα από μαύρο πάγο, που έσπαγε από μία ευθυμία, που μου ζέσταινε ξανά την ψυχή.

«Τότε, δεν θα πρέπει να προβληματίζομαι για τον ανταγωνισμό», είπα, σταυρώνοντας νευρικά τα χέρια χαμηλά μπροστά μου.

Εκείνος, ακόμη, με μελετούσε με την ίδια ενοχλητική περιέργεια που θα κοιτούσε ένα σπάνιο ζώο.

Κατάπια το σάλιο μου, επιδεικνύοντας μία εικονική και επικίνδυνα αβέβαιη αδιαφορία. Για μία στιγμή, ώρα που βρήκε να έρθει κι αυτή η σκέψη, είπα στον εαυτό μου ότι έπρεπε να φύγω από εκείνο το σπίτι, εκείνο το γεμάτο βιβλία δωμάτιο, από εκείνον τον περίεργο και πανέμορφο άντρα. Αισθανόμουν σαν ανυπεράσπιστο γατάκι, λίγα εκατοστά από το στόμα ενός λιονταριού. Σκληρό αρπακτικό, αδύναμο θήραμα. Μετά, η αίσθηση

αυτή εξαφανίστηκε και βγήκα από το σοκ. Απέναντί μου, ήταν ένας άντρας με έντονη προσωπικότητα, αλαζόνας και υπεροπτικός, αλλά καθηλωμένος εδώ και καιρό, πάνω σε μία αναπηρική καρέκλα. Εγώ με τη σειρά μου ήμουν το θήραμα, μία ντροπαλή κοπέλα, φοβισμένη, που δεν της άρεσαν οι αλλαγές. Γιατί να μην τον αφήσω να το κάνει; Αν τον διασκέδαζε να με κοροϊδεύει, γιατί να του σταματήσω τη μοναδική ευκαιρία διασκέδασης, ψυχαγωγίας που είχε; Ήταν πολύ ευγενικό από μέρους μου, από μία άποψη.

«Τι πιστεύετε για μένα, δεσποινίς Μπρούνο;»

Για μία ακόμη φορά, τον ανάγκασα να επαναλάβει την ερώτηση και για μία ακόμη φορά τον έπιασα προ εκπλήξεως.

«Δεν περίμενα ότι ήσαστε τόσο νέος».

Κοκκίνισα αμέσως και σιώπησα, ντροπιασμένη που τον χτύπησα έτσι. Εκείνος συνήλθε και πάγωσε, με άλλο ένα χαμόγελο, τον χτύπο της καρδιάς μου. «Αλήθεια;»

Μετακινήθηκα πάνω στην καρέκλα μου, αναποφάσιστη για το πώς να συνεχίσω. Μετά, αποφάσισα- προσπαθώντας να ανακτήσω όλο μου το θάρρος και έχοντας παρασυρθεί από το βλέμμα του που είχε κολλήσει πάνω μου σε έναν βουβό χορό που, όμως, δεν αφαιρούσε το αισθησιασμό του - να συνεχίσω να μιλάω.

«Γράψατε το πρώτο σας βιβλίο στα 21, 15 χρόνια πίσω, από ό,τι γνωρίζω. Ωστόσο, φαίνεστε λίγο μεγαλύτερος από μένα», σκέφτηκα, κάπως αφηρημένα.

«Πόσων χρόνων είστε, δεσποινίς Μπρούνο;»

«22, κύριε», απάντησα, τυλιγμένη πάλι στο βάθος των ματιών του.

«Είμαι πολύ γέρος για εσάς, δεσποινίς Μπρούνο», είπε με ένα μικρό γέλιο. Μετά, χαμήλωσε το βλέμμα και η ψυχρή χειμωνιάτικη νύχτα τον ξανατύλιξε στα πλοκάμια της, πιο σκληρή κι από ένα ερπετό. Κάθε ίχνος ζεστασιάς χάθηκε. «Οπότε, μπορείτε να μείνετε ήσυχη. Δεν χρειάζεται να ανησυχείτε για σεξουαλική παρενόχληση, ενώ κοιμάστε στο κρεβάτι σας. Όπως βλέπετε, είμαι καταδικασμένος στην ακινησία».

Σιώπησα, γιατί δεν ήξερα τι να απαντήσω. Ο τόνος του ήταν πικρός και άδειος από ελπίδα, με το πρόσωπό του πετρωμένο.

Τα μάτια του περιεργάστηκαν τα δικά μου, αναζητώντας κάτι που φαινόταν να μη βρίσκει. Χαμογέλασε ελαφριά. «Τουλάχιστον, εσείς δεν με λυπάστε. Αυτό με ευχαριστεί. Δεν το χρειάζομαι, δεν το έχω ανάγκη. Είμαι πιο ευτυχής από πολλούς άλλους, δεσποινίς Μπρούνο, γιατί είμαι ελεύθερος, πλήρως, με τον πιο απόλυτο τρόπο». Συνοφρυώθηκε. «Τι κάνετε ακόμη εδώ; Μπορείτε να πηγαίνετε».

Η ξερή άδεια αποχώρησης με εξέπληξε. Σηκώθηκα αβέβαιη κι εκείνος επωφελήθηκε, για να μου ρίξει τη χολή του.

«Ακόμη εδώ; Τι θέλετε; Τον μισθό σας από τώρα; Ή

θέλετε να μιλήσουμε για το ρεπό σας» με κατηγορούσε θυμωμένος.

«Όχι, κύριε ΜακΛέιν». Κατευθύνθηκα αδέξια προς την πόρτα. Είχα ήδη το χέρι στο πόμολο, όταν με σταμάτησε.

«Αύριο το πρωί στις εννέα, δεσποινίς Μπρούνο. Γράφω έναν καινούργιο βιβλίο, ο τίτλος του είναι “Άταφοι νεκροί”. Το βρίσκετε φρικτό;» Το χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο πλατύ.

Η απότομη αλλαγή διάθεσης θα πρέπει να ήταν ένα βασικό χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς του. Πιέστηκα να το θυμάμαι στο μέλλον, αλλιώς θα ρίσκαρα να παθαίνω κρίση υστερίας, τουλάχιστον είκοσι φορές την ημέρα. «Φαίνεται ενδιαφέρον, κύριε», απάντησα με προσοχή.

Έγειρε πίσω το κεφάλι του και ξέσπασε σε ένα χοντροειδές γέλιο. «Ενδιαφέρον! Στοιχηματίζω ότι δεν έχετε διαβάσει ποτέ κάποιο από τα βιβλία μου, δεσποινίς Μπρούνο. Μου φαίνεται ότι δεν έχετε αρκετά γερό στομάχι, θα κοιμόσαστε όλη νύχτα, τρομοκρατημένη από τους εφιάλτες...» Γέλασε ξανά, αλλάζοντας από τον πληθυντικό στον ενικό, με την ίδια ταχύτητα που άλλαζε και η διάθεσή του.

«Δεν είμαι τόσο ευαίσθητη όσο φαίνομαι, κύριε», απάντησα απολογητικά, προκαλώντας άλλο ένα κύμα γέλιου.

Με τα χέρια έκανε ελιγμούς με την αναπηρική καρέκλα, με μία αξιοθαύμαστη ικανότητα αιλουροειδούς,

η οποία προερχόταν από τα χρόνια συνήθειας, και ήρθε δίπλα μου με απίστευτη ταχύτητα. Τόσο κοντά που καθιστούσε αδύνατη κάθε μου προσπάθεια να σκεφτώ λογικά. Ενστικτωδώς, έκανα ένα βήμα πίσω. Εκείνος προσποιήθηκε ότι δεν πρόσεξε πως μετακινήθηκα και έδειξε τη βιβλιοθήκη στα δεξιά μου.

«Πάρτε το τέταρτο βιβλίο από τα αριστερά, στο τέταρτο ράφι».

Υπάκουα, έπιασα το βιβλίο που μου υπέδειξε. Ο τίτλος μου ήταν γνωστός, γιατί είχα κάνει μία έρευνα για εκείνον στο διαδίκτυο πριν φύγω, ωστόσο όντως δεν είχα διαβάσει ποτέ κάτι δικό του. Οι ιστορίες τρόμου δεν ήταν το είδος μου, ταίριαζε σε πιο δυνατά στομάχια και όχι τόσο στο δικό μου, που ήταν ευαίσθητο, αφού ήμουν ρομαντική.

«Ζόμπι Που Περπατούν», διάβασα με δυνατή φωνή.

«Είναι το πιο κατάλληλο, για να ξεκινήσετε. Είναι το λιγότερο... πώς να το πω; Το λιγότερο τρομακτικό;» Γέλασε με την καρδιά του, προφανώς για μένα και για τη δυσφορία που, σίγουρα, κρυβόταν με δυσκολία, αφού αναδυόταν από κάθε πόρο του κορμιού μου.

«Γιατί δεν το ξεκινάτε απόψε; Είναι ό,τι πρέπει για να προετοιμαστείτε για την καινούργια σας δουλειά», πρότεινε εκείνος, με μάτια που χαμογελούσαν.

«Εντάξει, θα το κάνω», απάντησα χωρίς ενθουσιασμό.

«Αύριο το πρωί, δεσποινίς Μπρούνο», συγκατένευσε εκείνος, με αέρα που βάρυνε και πάλι. «Να κλειστείτε

στο δωμάτιο, δεν θα ήθελα τα πνεύματα του σπιτιού να σας εμφανιστούν, απόψε, ούτε και οποιοδήποτε άλλο τρομακτικό πλάσμα της νύχτας. Ξέρετε πώς πάει...», έκανε μία παύση, ένα βλέμμα ευθυμίας στο κενό των ματιών του.

«Όπως σας είπα και πριν, είναι δύσκολο να βρεις υπαλλήλους σε αυτά τα μέρη».

Χαμογέλασα, ελάχιστα πειστικά, εν τέλει.

«Καληνύχτα, κύριε ΜακΛέιν». Προτού κλείσω την πόρτα, η εξυπνάδα βγήκε από τα χείλη μου, χωρίς να μπορέσω να τη συγκρατήσω. «Δεν πιστεύω στα πνεύματα ούτε στα νυκτόβια πλάσματα».

«Είστε σίγουρη;»

«Δεν υπάρχουν αποδείξεις για την ύπαρξή τους, κύριε», απάντησα, δίνοντάς του, άθελά μου, την ανταπάντηση.

«Ούτε και για το αντίθετο», απάντησε εκείνος. Κύλησε την αναπηρική καρέκλα και επέστρεψε πίσω από το γραφείο του.

Έκλεισα απαλά την πόρτα, με την ψυχή στο πάτωμα. Ίσως, εκείνος είχε δίκιο και τα ζόμπι να υπήρχαν. Γιατί εκείνη τη στιγμή αισθανόμουν σαν ένα από αυτά. Αισθανόμουν ναυτία, το μυαλό μου είχε σταματήσει, κρεμασμένη στην αβεβαιότητα, όπου δεν ήξερα να διακρίνω την αλήθεια από το ψέμα. Χειρότερο κι από το να μην διακρίνεις τα χρώματα.

Δείπνησα απρόθυμα παρέα με την κυρία ΜακΜίλιαν, με το μυαλό μου αλλού, σε μία άλλη καλύτερη παρέα.

Σκεφτόμουν ότι θα το ανακτούσα το επόμενο πρωί, επιστρέφοντας σε εκείνον, εκεί που το άφησα. Κάτι μου έλεγε ότι η καλόπιστη καρδιά μου δεν το είχε εμπιστευθεί σε καλά χέρια.

Από την αποψινή συζήτηση με την οικονόμο, θυμάμαι πολύ λίγα. Μιλούσε μόνη της, ασταμάτητα. Φαινόταν να είναι στον έβδομο ουρανό, που επιτέλους είχε κάποιον να μιλήσει. Ή ακόμα περισσότερο, που είχε κάποιον να την ακούει. Εγώ ήμουν τέλεια σε αυτό. Είχα πολλή ευγένεια για να την διακόψω, πολύ σεβασμό για να φανερώσω την έλλειψη ενδιαφέροντος, πολύ απασχολημένη για να σκεφτώ κάτι άλλο, για να την ενημερώσω ότι είχα ανάγκη να μείνω μόνη. Τόσο πολύ τον σκεφτόμουν.

Στο δωμάτιό μου, μία ώρα αργότερα, καθισμένη βολικά στο κρεβάτι, με το κεφάλι ακουμπισμένο στα μαξιλάρια, άνοιξα το βιβλίο και βυθίστηκα στην ανάγνωση. Στη δεύτερη σελίδα ήμουν ήδη τρομοκρατημένη, με αξιοθρήνητο τρόπο, αν σκεφτεί κανείς ότι ήταν απλώς ένα βιβλίο.

Παρά το καλό γούστο το οποίο διέθετε θεωρητικά, η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο είχε γίνει ασφυκτική και η επιθυμία για μία ανάσα αέρα έγινε επείγουσα.

Με γυμνά τα πόδια, διέσχισα το δωμάτιο μέσα στο σκοτάδι και άνοιξα διάπλατα το παράθυρο. Κάθισα στο περβάζι και βυθίστηκα στη ζεστή νύχτα της αρχής του καλοκαιριού, με την ησυχία να σπα μόνο από τον ήχο του

γρύλου κι από την απάντηση μίας κουκουβάγιας. Ήταν ωραία να είμαι εδώ, έτη φωτός μακριά από την φρενίτιδα του Λονδίνου, από τους πιεστικούς του ρυθμούς, πάντα στα πρόθυρα της υστερίας. Η νύχτα ήταν ένα μαύρο πάπλωμα, εκτός από το λευκό φως μερικών αστεριών εδώ κι εκεί. Μου άρεσε η νύχτα και σκέφτηκα νωθρά ότι απολάμβανα να είμαι ένα πλάσμα της νύχτας. Το σκοτάδι ήταν ο σύμμαχός μου. Χωρίς φως, όλα είναι μαύρα κι η εκ γενετής ανικανότητά μου να διακρίνω τα χρώματα μίκραινε, έχανε τη σπουδαιότητά της. Το βράδυ τα μάτια μου ήταν πανομοιότυπα με τα μάτια κάποιου άλλου ανθρώπου. Γι' αυτό, τότε, δεν αισθανόμουν διαφορετική. Μία σίγουρη, στιγμιαία ανακούφιση, μα αναζωογονητική, όπως το νερό πάνω στο ζεσταμένο κορμί.

Το επόμενο πρωί, ξύπνησα με τον ήχο του ξυπνητηριού κι έμεινα για λίγο στο κρεβάτι, ακίνητη. Μετά από μία αρχική έκπληξη, θυμήθηκα τι είχε συμβεί την προηγούμενη ημέρα και αναγνώρισα το δωμάτιο.

Όταν ντύθηκα, κατέβηκα τις σκάλες, πολύ φοβισμένη από την βαθιά ησυχία γύρω μου. Η θέα της Μίλισεντ ΜακΜίλιαν, χαρούμενη και φλύαρη όπως πάντα, διέλυσε τα σύννεφα και ξανάφερε την ηρεμία στο ταραγμένο μου μυαλό.

«Κοιμηθήκατε καλά, δεσποινίς Μπρούνο;» αναφώνησε.

«Καλύτερα από ποτέ», απάντησα εκπλήσσοντας και τον εαυτό μου από αυτό το νέο. Είχαν περάσει χρόνια που δεν

αφηνόμουν τόσο ήσυχα στον ύπνο, με τις αρνητικές σκέψεις να με περιτριγυρίζουν, για τουλάχιστον για μία ώρα.

«Θέλετε καφέ ή τσάι;»

«Τσάι, παρακαλώ», την παρακάλεσα, ενώ καθόμουν στο τραπέζι της κουζίνας.

«Παρακαλώ, περάστε στο σαλόνι. Θα σας σερβίρω εκεί».

«Προτιμώ να πάρω πρωινό μαζί σας», είπα πνίγοντας ένα χασμουρητό.

Η γυναίκα φάνηκε δυσαρεστημένη και άρχισε να περιφέρεται στην κουζίνα. Ανέκτησε το φλύαρο στυλ της κι εγώ ήμουν ελεύθερη να σκεφτώ τη Μονίκ. Τι να έκανε εκείνη την ώρα; Θα είχε ετοιμάσει ήδη το πρωινό; Η σκέψη της αδελφής μου επανέφερε το βάρος στις λεπτές μου πλάτες και δέχτηκα με χαρά την άφιξη του φλιτζανιού με το τσάι.

«Ευχαριστώ, κυρία ΜακΜίλιαν». Ρούφηξα με ευχαρίστηση το ζεστό υγρό με το ευχάριστο άρωμα, ενώ η οικονόμος σέρβιρε φρυγανισμένο ψωμί και μία σειρά από μπουλ γεμάτα με ελκυστικές μαρμελάδες.

«Πάρτε τη μαρμελάδα από σμέουρα. Είναι ονειρεμένη».

Άπλωσα το χέρι μου προς τον δίσκο, νιώθοντας ένα τσίμπημα στην καρδιά. Η διαφορετικότητά μου επέστρεψε, για να με καλύψει με λάσπη, σκούρα και δύσοσμη. Γιατί σε μένα; Κι υπήρχαν άλλοι στον κόσμο σαν εμένα; Ή ήμουν μία μεμονωμένη ανωμαλία, ένα τερατώδες αστείο της φύσης;

Πήρα τυχαία ένα μπουλ, ελπίζοντας η ηλικιωμένη γυναίκα

να ήταν τόσο συγκεντρωμένη στο να μιλά, για να αντιληφθεί κάποιο λάθος μου. Οι μαρμελάδες ήταν πέντε, έτσι είχα μία στις πέντε πιθανότητες, δύο στις δέκα και είκοσι στις εκατό, να διαλέξω τη σωστή με την πρώτη προσπάθεια.

Εκείνη βιάστηκε να με διορθώσει, λιγότερο απορροφημένη από ό,τι νόμιζα. «Όχι, δεσποινίς. Αυτή είναι πορτοκάλι». Χαμογέλασε μην έχοντας αντιληφθεί καθόλου την αναστάτωση που μου δημιουργούσε μέσα μου και το μέτωπό μου που είχε γεμίσει ιδρώτα. Μου πέρασε ένα μπολάκι. «Ορίστε, είναι εύκολο να τη μπερδέψεις με τη φράουλα».

Δεν κατάλαβε το πιεσμένο μου χαμόγελο και συνέχισε την αφήγηση των ερωτικών της περιπετειών με έναν νέο από τη Φλωρεντία, που τέλειωσε με εκείνον να την παρατά για κάποια Νοτιοαμερικανή.

Έφαγα απρόθυμα, ακόμα με την ένταση από το προηγούμενο περιστατικό κι έχοντας ήδη μετανιώσει που δεν δέχτηκα την προσφορά να φάω μόνη μου. Αν το είχα κάνει δεν θα υπήρχαν τέτοια προβλήματα. «Να αποφεύγεις τις καταστάσεις όπου υπάρχει επικριτικότητα»: αυτό ήταν το μόντο μου. Από πάντα. Δεν έπρεπε να αφήσω την εξαιρετική ατμόσφαιρα εκείνου του σπιτιού να με οδηγήσει σε απερίσκεπτες πράξεις, ξεχνώντας την απαραίτητη προσοχή. Η κυρία ΜακΜίλιαν φαινόταν μία ικανή γυναίκα, έξυπνη και καλοκάγαθη, ωστόσο ήταν πάρα πολύ κουτσομπόλα. Δεν μπορούσα να βασιστώ στη

διακριτικότητά της.

Έκανε μία μικρή παύση, για να πει το τσάι της, την οποία εκμεταλλεύτηκα για να της κάνω μία ερώτηση: «Δουλεύετε πολλά χρόνια για τον κύριο ΜακΛέιν;»

Εκείνη έλαμψε, ευτυχισμένη που θα μπορούσε να ξεκινήσει την αφήγηση νέων ιστοριών. «Είμαι εδώ 15 χρόνια. Έφτασα, λίγους μήνες μετά από το ατύχημα του κυρίου ΜακΛέιν. Εκείνο όπου...Καταλάβετε. Οι προηγούμενοι υπηρέτες είχαν απολυθεί. Φαίνεται ότι ο κύριος ΜακΛέιν ήταν ένας πολύ πρόσχαρος άντρας, γεμάτος όρεξη για ζωή, πάντα ευχάριστος. Τώρα, δυστυχώς, τα πράγματα άλλαξαν».

«Πώς έγινε; Εννοώ...το ατύχημα; Δηλαδή...συγχωρείστε την αδιακρισία μου, είναι ασυγχώρητη». Δάγκωσα τα χείλη μου, φοβούμενη ότι θα με παρεξηγούσε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Είναι φυσιολογικό να κάνετε τέτοιες ερωτήσεις, είναι στην ανθρώπινη φύση. Για την ακρίβεια, δεν γνωρίζω πώς συνέβη. Στο χωριό μου είπαν ότι ο κύριος ΜακΛέιν θα παντρευόταν μία μέρα μετά το αυτοκινητιστικό ατύχημα και αυτό δεν έγινε ποτέ. Κάποιοι λένε ότι ήταν μεθυσμένος, αλλά κατά την άποψή μου, αυτές οι πληροφορίες είναι ανυπόστατες. Εκείνο που ξέρω σίγουρα είναι ότι κατέληξε να βγει από το δρόμο, για να αποφύγει ένα παιδί».

Η περιέργειά μου αναζοπυρώθηκε, τροφοδοτούμενη από τις λέξεις της. «Ένα παιδί; Διάβασα στο ιντερνέτ ότι το

ατύχημα έγινε βράδυ».

Εκείνη σήκωσε τους ώμους. «Όντως, φαίνεται ότι ήταν ο γιος του φαρμακοποιού. Το είχε σκάσει από το σπίτι γιατί είχε στο μυαλό του να μπει στην ομάδα του τσίρκου, που έκανε περιοδεία στην περιοχή.»

Αναλογίστηκα την είδηση. Εξηγούσε τις ξαφνικές αλλαγές διάθεσης του κυρίου ΜακΛέιν, τη συνεχή κακοδιαθεσία του, τη δυστυχία. Πώς να μην τον καταλάβω; Ο κόσμος του είχε καταρρεύσει, είχε γίνει κομμάτια, από ένα ολέθριο πεπρωμένο. Ένας άνδρας νέος, πλούσιος και όμορφος, επιτυχημένος συγγραφέας, έτοιμος να πραγματοποιήσει το όνειρο της αγάπης του...Και στο διάστημα λίγων δευτερολέπτων χάνει μεγάλο μέρος από όσα είχε. Εγώ δεν είχα ζήσει ποτέ μία τέτοια ατυχία. Μπορούσα μόνο να το φανταστώ. Δεν μπορείς να χάσεις κάτι που δεν έχεις. Η μόνη μου παρέα ήταν πάντα το Τίποτα.

Μία γρήγορη ματιά στο ρολόι χειρός, μου επιβεβαίωσε ότι ήταν ώρα να πηγαίνω. Η πρώτη μου μέρα στη δουλειά. Η καρδιά μου επιτάχυνε και σε μία αναλαμπή, αναρωτήθηκα αν αυτό οφειλόταν στη νέα μου δουλειά ή στον μυστηριώδη ιδιοκτήτη εκείνου του σπιτιού.

Ανέβηκα δύο-δύο τα σκαλιά, με τον παράλογο φόβο ότι θα αργήσω να φτάσω. Στο διάδρομο συνάντησα τον Κάιλ, τον νοσοκόμο για όλες τις δουλειές. «Καλημέρα».

Επιβράδυνα, ντροπιασμένη για τη βιασύνη μου. Θα του φάνηκα ανασφαλής ή, ακόμη χειρότερα, τρελή.

«Καλημέρα».

«Η δεσποινίς Μπρούνο, σωστά; Να σας μιλώ στον ενικό; Βασικά είμαστε στο ίδιο «πλοίο», στη δούλεψη ενός παράφρονα». Η άξεστη και άσχημη χυδαιότητα των λόγων του με άφησε κατάπληκτη.

«Το ξέρω, δείχνω ασέβεια απέναντι στον εργοδότη μου κτλ. κτλ. Σύντομα, θα μάθεις να με δικαιολογείς. Πώς σε λένε;»

«Μελισσάνθη».

Έκανε μία αδέξια υπόκλιση. «Χαίρομαι που σας γνωρίζω, Μελισσάνθη με τα κόκκινα μαλλιά. Το όνομά σου είναι, πραγματικά, παράξενο, δεν είναι σκωτσέζικο... Αν κι εσύ μοιάζεις πιο πολύ να είσαι από τη Σκωτία, σε σχέση με μένα».

Χαμογέλασα, καθαρά από ευγένεια, και προσπάθησα να ξεφύγω, φοβούμενη ακόμη ότι θα αργήσω. Αλλά εκείνος μου έκοψε το δρόμο, δυνατός, με τα πόδια ανοικτά, στο κεφαλόσκαλο. Ήταν η έγκαιρη παρέμβαση ενός τρίτου προσώπου, που ξετύλιξε το κουβάρι.

«Δεσποινίς Μπρούνο! Δεν ανέχομαι την αργοπορία!». Η φωνή ανήκε, αναμφίβολα, στον καινούργιο μου εργοδότη και έκανε να σηκωθούν οι τρίχες στο σβέρκο μου.

Ο Κάιλ μετακινήθηκε αμέσως, επιτρέποντάς μου να περάσω. «Τις ευχές μου, Μελισσάνθη με τα κόκκινα μαλλιά. Θα τις χρειαστείς».

Του έριξα μία έντονη ματιά κι έτρεξα προς την πόρτα, στο

βάθος του διαδρόμου. Ήταν μισάνοιχτη κι ένας δακτύλιος καπνού έβγαινε από μέσα.

Ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο του, όπως την προηγούμενη μέρα, με ένα τσιγάρο ανάμεσα στα δάχτυλα, με πρόσωπο βλοσυρό.

«Κλείστε την πόρτα, σας παρακαλώ. Και, μετά, ελάτε να καθίσετε. Χάσαμε αρκετό χρόνο, όσο εσείς γνωρίζοσατε με το υπόλοιπο προσωπικό». Ο τόνος του ήταν οξύς, προσβλητικός.

Μία επαναστατική τάση με ώθησε να απαντήσω, ένα τρομαγμένο πρόβατο, μπροστά στο τσεκούρι.

«Ήταν, απλώς, φυσιολογική ευγένεια. Ή θα προτιμούσατε, ίσως, μία γραμματέα χωρίς τρόπους. Σε αυτή την περίπτωση, μπορώ και να φύγω. Αμέσως».

Η αυθόρμητη απάντησή μου τον έπιασε απροετοίμαστο. Το βλέμμα του έλαμψε από την έκπληξη, ίσως την ίδια που απέπνεα κι εγώ. Ποτέ δεν ήμουν αναιδής.

«Κι εγώ που σας είχα βάλει την ετικέτα, ως ‘σκυλί που δεν δαγκώνει’...Βιάστηκα...Βιάστηκα, πραγματικά».

Κάθισα μπροστά του, τα πόδια μου δεν τα αισθανόμουν πια, μετανιωμένη για την ξαφνική μου ειλικρίνεια. Και φοβισμένη για τις ενδεχόμενες εκρηκτικές συνέπειες.

Ο εργοδότης μου δεν φαινόταν να έχει προσβληθεί, όμως. Χαμογελούσε. «Ποιος είναι το μικρό σας όνομα, δεσποινίς Μπρούνο;»

«Μελισσάνθη», απάντηση μηχανικά.

«Από τον Ντεμπισί, φαντάζομαι. Οι γονείς σας είχαν πάθος με τη μουσική. Μήπως ήταν μουσικοί;»

«Ο πατέρας μου ήταν ανθρακωρύχος», ομολόγησα επιφυλακτικά.

«Μελισσάνθη... βαρύγδουπο όνομα για την κόρη ενός ανθρακωρύχου», παρατήρησε, με τη φωνή του να δονείται από ένα γέλιο που συγκρατούσε. Με κορόιδευε και, παρά τις προθέσεις της προηγούμενης μέρας, δεν ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να τον αφήσω. Αλλιώς, θα γινόταν η αγαπημένη του συνήθεια.

Ίσιωσα την πλάτη μου, προσπαθώντας να ανακτήσω τη χαμένη μου ψυχραιμία. «Και το Σεμπάστιαν γιατί; Ίσως από τον Άγιο Σεβαστιανό; Πραγματικά, ακατάλληλη επιλογή».

Εκείνος δέχτηκε το χτύπημα και, για μία στιγμή, ζάρωσε τη μύτη του. «Μπήγετε βαθιά τα νύχια, Μελισσάνθη Μπρούνο. Δεν είμαι σε πόλεμο μαζί σου. Αν ήμουν, δεν θα είχες ελπίδες να κερδίσεις. Ποτέ. Ούτε στα πιο τρελά σου όνειρα».

«Ποτέ δεν βλέπω όνειρα, κύριε», απάντησα όσο πιο αξιοπρεπώς μπορούσα.

Εκείνος φάνηκε να ταραζεται από την απάντησή μου, που έσφυζε από ειλικρίνεια. «Τότε, είστε τυχερή. Τα όνειρα είναι πάντα μία απάτη. Αν είναι εφιάλτες, διαταράσσουν τον ύπνο σου. Αν είναι ωραία, όταν ξυπνάς η πίκρα είναι διπλή. Τελικά, καλύτερα να μην ονειρεύεται κανείς». Τα μάτια του δεν έφευγαν από πάνω μου, σαν

να με υπνώτιζε. «Είσαι ενδιαφέρουσα προσωπικότητα, Μελισσάνθη. Σπίνος, αλλά διασκεδαστική», πρόσθεσε τραγουδιστά.

«Πού όμως έχεις τη χαρά να έχεις τα απαιτούμενα προσόντα, για αυτή τη δουλειά», σχολίασε ειρωνικά..

Βασάνιζα το εσωτερικό των χειλιών μου με τα δόντια μου, παρασυρμένη και πάλι από τη μεταμέλεια. Τι μου συνέβαινε; Δεν είχα αντιδράσει ποτέ με τόσο άθλιο αυθορμητισμό. Θα έπρεπε να το περιορίσω, προτού χάσω εντελώς τον έλεγχο.

Το χαμόγελό του, τώρα, έφτανε ως τα αυτιά του, διασκεδάζοντας όσο δεν πήγαινε. «Όντως, τα έχεις. Είμαι σίγουρος ότι θα τα πάμε καλά. Μία γραμματέας που δεν ονειρεύεται, όπως και το αφεντικό της. Υπάρχει μία εκλεκτική συνάφεια μεταξύ μας, Μελισσάνθη. Ψυχική, κατά μία έννοια. Σαν κάποιος από εμάς να μην είχε πια ψυχή και, μάλιστα, εδώ και καιρό...»

Προτού μπορέσω να ερμηνεύσω τα σκοτεινά του λόγια, σοβαρεύτηκε, τα μάτια του έγιναν και πάλι ψυχρά, απόμακρά, χωρίς ζωή.

«Πρέπει να στείλεις με φαξ στον εκδότη μου τα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου μου. Ξέρεις πώς να το κάνεις;»

Συγκατένευσα και με πόνο διαπίστωσα ότι ήδη μου έλειπε η λεκτική μας μονομαχία. Θα ήθελα να κρατήσει για πάντα. Με είχε τραβήξει εκείνη η ανταλλαγή λόγων, σαν μία μαγική πηγή, γεμίζοντάς με ορμητική ζωντάνια, με μία

ενέργεια που για μένα δεν είχε προηγούμενο.

Οι επόμενες δύο ώρες πέταξαν. Έστειλα διάφορα φαξ, άνοιξα την αλληλογραφία, έγραψα γράμματα απόρριψης σε διάφορες προσκλήσεις και τακτοποίησα το γραφείο. Εκείνος, σιωπηλός, έγραφε στον υπολογιστή, με το μέτωπο συνοφρυωμένο, τα χείλη ίσια, τα χέρια λευκά και λεπτά πέταγαν πάνω στο πληκτρολόγιο. Περίπου στην ώρα του μεσημεριανού, ξαναζήτησε την προσοχή μου, με μία κίνηση του χεριού του.

«Μπορείς να κάνεις διάλειμμα, Μελισσάνθη. Ίσως να φας κάτι, να κάνεις έναν περίπατο».

«Σας ευχαριστώ, κύριε».

«Άρχισες να διαβάζεις το βιβλίο μου που σου έδωσα;» Το βλέμμα του ακόμη απόμακρο, ακίνητο, ωστόσο είδα μία λάμψη καλής διάθεσης, μέσα σε εκείνα τα μαύρα μάτια.

«Είχατε δίκιο, κύριε. Δεν είναι ακριβώς το είδος μου;» ομολόγησα με κάθε ειλικρίνεια.

Τα χείλη του έγειραν ελαφρά, σε ένα λοξό χαμόγελο, που ήταν σε θέση να τρυπήσει την πανοπλία της άμυνάς μου. Πανοπλία που θεωρούσα πιο δυνατή κι από ατσάλι.

«Δεν είχα αμφιβολία. Στοιχηματίζω ότι είσαι πιο πολύ ο τύπος του Ρωμαίου και της Ιουλιέτας». Δεν υπήρχε ειρωνεία στη φωνή του, απλά περιοριζόταν στο να κάνει μία διαπίστωση.

«Όχι, κύριε». Το να αντικρούσω μου φαινόταν φυσιολογικό, σαν να γνωριζόμαστε από πάντα και να μου

επιτρεπόταν να είμαι ο εαυτός μου, εξ ολοκλήρου, χωρίς υπεκφυγές και προσωπεία. «Εγώ αγαπώ μόνο της ιστορίες με καλό τέλος. Η ζωή είναι πολύ πικρή, για να ενισχύω τη δόση με ένα βιβλίο. Εφόσον δεν ονειρεύομαι τη νύχτα, θέλω να το κάνω τουλάχιστον την ημέρα. Αν δεν μου επιτρέπεται να ονειρεύομαι στη ζωή, θέλω τουλάχιστον να το κάνω με ένα βιβλίο».

Σκέφτηκα προσεκτικά τα λόγια μου, τόσο πολύ που σκέφτηκα ότι δεν θα μου απαντούσε. Όταν ετοιμαζόμουν να τον χαιρετίσω με σταμάτησε.

«Σου εξήγησε η κυρία ΜακΜίλιαν, το όνομα αυτού του σπιτιού;»

«Πρέπει να το έκανε», παραδέχτηκα μισοχαμογελώντας. «Όμως φοβάμαι ότι άκουσα μόνο τα μισά».

«Μπράβο σου, εγώ χάνομαι μετά την 10η λέξη», συμπλήρωσε χωρίς ειρωνεία. «Ποτέ δεν είχα το πνεύμα της αυτοθυσίας. Είμαι εγωιστής, πάει και τελείωσε».

«Κάποιες φορές, χρειάζεται να είσαι», είπα χωρίς να το σκεφτώ. «Αλλιώς θα σε συνθλίψουν οι προσδοκίες των άλλων. Και θα καταλήξεις να ζεις μία ζωή που δεν είναι δική σου, αλλά μία ζωή που οι άλλοι επέλεξαν για σένα».

«Πολύ σοφή, Μελισσάνθη Μπρούνο. Έχεις βρει, μόλις στα 22 σου χρόνια, το κλειδί της πνευματικής ηρεμίας. Δεν το καταφέρνουν όλοι».

«Ηρεμία;», επανέλαβα με πικρία. «Όχι. Η σοφία της κατανόησης κάποιου πράγματος δεν υπονοεί, απαραίτητα,

ότι το αποδέχεσαι. Η σοφία γεννιέται στο μυαλό, η ψυχή ακολουθεί τα δικά της μονοπάτια, που είναι ανεξάρτητα κι επικίνδυνα. Και έχει την τάση να κάνει θανάσιμες παρακάμψεις».

Εκείνος μετακίνησε την αναπηρική καρέκλα, φέρνοντάς την στη δική μου πλευρά του γραφείου, με μάτια διαπεραστικά. «Λοιπόν; Έχεις περιέργεια να μάθεις την αιτία του ονόματος Midnight Rose; Ή όχι;»

«Ρόδο του μεσονυχτίου», μετέφρασα, παλεύοντας το συναίσθημα του να τον έχω τόσο κοντά. Απέφευγα εδώ και καιρό την ανδρική παρέα, από την ημέρα του πρώτου και τελευταίου μου ραντεβού. Ήταν τόσο καταστροφικό που με σημάδεψε για πάντα.

«Ακριβώς. Σε αυτή την περιοχή υπάρχει ένας θρύλος αιώνων, ίσως και χιλιετιών, σύμφωνα με τον οποίο αν βοηθήσεις να ανθήσει ένα ρόδο του μεσονυχτίου, η πιο μεγάλη κρυφή σου επιθυμία θα πραγματοποιηθεί με τρόπο μαγικό. Ακόμη κι αν είναι κάποια επιθυμία σκοτεινή και κακοπροαίρετη».

Έσφιξα τα χέρια μου σε γροθιές, σαν να με προκαλούσε με το βλέμμα.

«Αν μία επιθυμία έχει ως σκοπό να μας κάνει ευτυχισμένους, δεν είναι ποτέ σκοτεινή και κακοπροαίρετη», είπα με ηρεμία.

Εκείνος με κοιτούσε επίμονα και με προσοχή, σαν να μην πίστευε στα μάτια του. Ξέσπασε σε ένα γέλιο, σχεδόν

δαιμονικό. Για μία στιγμή, ανατρίχιασε όλη μου η πλάτη.

«Πολύ σοφή, Μελισσάνθη Μπρούνο. Σε παραδέχομαι. Λέξεις σκανδαλώδεις, από μία κοπέλα που δεν θα σκότωνε κουνούπι, χωρίς να κλάψει».

«Ίσως, μία μύγα. Με τα κουνούπια δεν έχω πρόβλημα», απάντησα λακωνικά.

Και πάλι με κοίταξε προσεκτικά, με μία μακρινή φλόγα έτοιμη να ζεστάνει τη φλόγα εκείνων των σκούρων ματιών. «Πόσες πολύτιμες πληροφορίες για σένα, δεσποινίς Μπρούνο. Έχω ανακαλύψει, μέσα σε λίγες ώρες, ότι είσαι η κόρη ενός πρώην ανθρακωρύχου που είχε πάθος με τον Ντεμπισί, ότι δεν μπορείς να δεις όνειρα και μισείς τα κουνούπια. Γιατί όμως, αναρωτιέμαι. Τι σου έχουν κάνει αυτά τα καημένα τα πλάσματα;» Ο χλευασμός ήταν προφανής στη φωνή του.

«Σιγά τα καημένα», απάντησα ετοιμόλογα. «Παράσιτα είναι, τρέφονται από το αίμα των άλλων. Είναι άχρηστα έντομα. Αντίθετα, οι μέλισσες είναι πολύ συμπαθητικές, όπως οι μύγες».

Χτύπησε το χέρι του στο πόδι του και ξέσπασε σε γέλια. «Συμπαθητικές οι μύγες; Είσαι παράξενη, Μελισσάνθη. Και πολύ, πάρα πολύ διασκεδαστική».

Πιο ιδιότροπη κι από τον καιρό του Μαρτίου, η διάθεσή του άλλαζε απότομα. Το γέλιο του έσβησε στη στιγμή και γύρισε να με κοιτάξει. «Τα κουνούπια ρουφούν το αίμα γιατί δεν έχουν άλλη επιλογή, αγαπητή μου. Είναι η μόνη πηγή

συντήρησής τους, δεν μπορείς να τα κατηγορήσεις. Έχουν εκλεπτυσμένα γούστα, εν αντιθέσει με τις πολύφημες μύγες, που συνηθίζουν να τσαλαβουτούν μέσα στα περιττώματα των ανθρώπων».

Κοίταξα τα γεμάτα με χαρτιά ράφια του γραφείου του, νιώθοντας άβολα κάτω από τα ψυχρά μάτια του».

«Τι θα έκανες στη θέση των κουνουπιών, Μελισσάνθη; Θα αρνιόσουν να τραφείς; Θα πέθαινες από την πείνα για να μην σου βάλουν την ταμπέλα του παράσιτου;» ο τόνος του ήταν πειστικός, σαν να απαιτούσε μία απάντηση.

Το ευχαριστιόμουν. «Ίσως όχι. Ωστόσο, δεν είμαι σίγουρη. Θα πρέπει να έρθω στη θέση του κουνουπιού, για να σιγουρευτώ. Θέλω να πιστεύω ότι θα μπορούσα να βρω εναλλακτική». Κράτησα το βλέμμα μου μακριά από εκείνον.

«Δεν υπάρχουν πάντα εναλλακτικές, Μελισσάνθη». Για μία στιγμή, η φωνή του έτρεμε, υπό το βάρος κάποιας ταλαιπωρίας για την οποία δεν είχα ιδέα και με την οποία πάλευε κάθε μέρα, εδώ και 15 μακρά χρόνια. «Θα τα πούμε στις δύο, δεσποινίς Μπρούνο. Να είστε στην ώρα σας».

Όταν κοίταξα προς το μέρος του, εκείνος ήδη κυλούσε την αναπηρική καρέκλα, κρύβοντας το πρόσωπό του.

Η αίσθηση ότι είχα κάνει κάποια γκάφα μου μάγκωσε την καρδιά σαν μέγγενη, όμως δεν μπορούσα να επανορθώσω με κάποιο τρόπο.

Άφησα σιωπηλή το δωμάτιο.

Τρίτο κεφάλαιο

Στις δύο, ακριβώς, παρουσιάστηκα στο γραφείο. Ο Κάιλ έβγαινε από εκεί, με άλλον έναν δίσκο στα χέρια, με τον αέρα κάποιου που ήθελε να τα παρατήρει όλα και να μεταφερθεί στην άλλη άκρη του κόσμου.

«Έχει κάκιστη διάθεση και δεν θέλει να φάει τίποτα», μουρμούρισε.

Η σκέψη ότι, άθελά μου, εγώ ήμουν η αιτία της ψυχικής του κατάστασης με χτύπησε βαθιά, σε κάθε κομμάτι της ύπαρξής μου, σε κάθε μου κύτταρο. Δεν είχα κάνει ποτέ κακό σε κανέναν, περπατούσα πάντα στις μύτες για να μην ενοχλώ, προσέχοντας κάθε λέξη για να μην πληγώσω.

Πέρασα το κατώφλι, με το ένα χέρι ακουμπισμένο στο χερούλι της πόρτας, που την είχε αφήσει ανοικτή ο Κάιλ. Με την είσοδό μου, τα μάτια του σηκώθηκαν. «Α, εσείς είστε. Μπείτε, δεσποινίς Μπρούνο. Κινηθείτε, σας παρακαλώ».

Δεν έχασα χρόνο να υπακούσω.

Έσπρωξε πάνω στο γραφείο κάποια χαρτιά, καλυμμένα από έναν λεπτή ανδρική καλλιγραφία. «Στείλτε αυτά. Το ένα στον διευθυντή της τραπέζης μου και το άλλο στις διευθύνσεις που γράφει στο κάτω μέρος».

«Αμέσως, κύριε ΜακΛέιν», απάντησα με σεβασμό.

Όταν σήκωσα τα μάτια, είδα με χαρά ότι το βλέμμα του είχε γίνει και πάλι χαμογελαστό.

«Πολύ επισημότητα, δεσποινίς Μπρούνο. Δεν υπάρχει βιασύνη. Δεν είναι τόσο σημαντικά γράμματα. Δεν είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Είμαι ένας ζωντανός-νεκρός, εδώ και πολλά χρόνια τώρα».

Παρά τη σκληρότητα της δήλωσής του, φαινόταν να έχει και πάλι καλή διάθεση. Το χαμόγελό του ήταν μεταδοτικό και μου ζέστανε την καρδιά αναστατώνοντάς την. Ευτυχώς, δεν έμεινε σκυθρωπός για πολύ ώρα, αν και η οργή του ήταν ανησυχητική και βίαιη.

«Ξέρετε να οδηγείτε, Μελισσάνθη; Πρέπει να σας στείλω να πάρετε κάποια βιβλία από την τοπική βιβλιοθήκη. Ξέρετε, για έρευνα». Το χαμόγελο αντικαταστάθηκε από έναν μορφασμό. «Φυσικά, δεν μπορώ να πάω εγώ», πρόσθεσε, ως εξήγηση.

Ντροπιασμένη, έστριψα με δύναμη τα χαρτιά στα χέρια μου, κινδυνεύοντας να τα σκίσω. «Δεν έχω δίπλωμα, κύριε», απολογήθηκα.

Η έκπληξη αλλοίωσε τα τόσο όμορφα χαρακτηριστικά του. «Θεωρούσα ότι οι νεολαία βιαζόταν να μεγαλώσει μόνο και μόνο για να έχει το δικαίωμα να οδηγεί. Τόσο, που το κάνουν και νωρίτερα, στα κρυφά».

«Εγώ είμαι διαφορετική, κύριε», είπα λακωνικά. Και, όντως, ήμουν. Τόσο ξένη, μέσα στη διαφορετικότητά μου.

Με κοίταξε διερευνητικά με εκείνα τα μαύρα μάτια του, πιο διαπεραστικά κι από ραντάρ. Ανεχόμενοι το βλέμμα του, ψάχνοντας για μία αποδεκτή δικαιολογία.

«Φοβάμαι την οδήγηση και με αυτή την προϋπόθεση, θα κατέληγα να προκαλέσω την καταστροφή», εξήγησα βιαστικά, ισιώνοντας το τσαλάκωμα στα χαρτιά, το οποίο εγώ η ίδια είχα προκαλέσει.

«Μετά από τόση ειλικρίνεια από μεριάς σας, μυρίζομαι ψέματα», είπε τραγουδιστά.

«Αλήθεια είναι. Πραγματικά, θα μπορούσα...». Έχασα τη φωνή μου για μία μακρά στιγμή και μετά την ανέκτησα. «Πραγματικά, θα μπορούσα να σκοτώσω κάποιον».

«Ο θάνατος είναι το μικρότερο κακό», μουρμούρισε. Χαμήλωσε τα μάτια του στα πόδια του κι έσφιξε τα δόντια.

Με έβριζα νοερά. Για άλλη μία φορά. Ήμουν πραγματικός ταραχοποιός, ακόμη και χωρίς τιμόνι στα χέρια μου. Ένας δημόσιος κίνδυνος, ασυγχώρητος, αναισθητος, ικανός μόνο και μόνο να κάνει γκάφες.

«Μήπως σας πρόσβαλα, κύριε ΜακΛέιν;». Η αγωνία μου διέρρευε από την ερώτησή μου και τον ξύπνησα από τον λήθαργό του.

«Μελισσάνθη Μπρούνο, μία νέα γυναίκα, που ήρθε ποιος ξέρει από πού, παράξενη και διασκεδαστική σαν κινούμενο σχέδιο... Πώς μπορεί αυτή η κοπέλα να προσβάλει τον μεγάλο συγγραφέα βιβλίων τρόμου, τον σατανικό και διεστραμμένο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν;» Η φωνή του ήταν άχρωμη, σε αντίθεση με τη σκληρότητα των φράσεών του.

Έσφιξα τα χέρια μου, αγχωμένη, όπως στην πρώτη συνάντηση. «Έχετε δίκιο, κύριε. Δεν είμαι τίποτα. Και...»

Τα μάτια του μίκρυναν με κακία. «Κι όμως. Δεν είναι έτσι. Είστε η Μελισσάνθη Μπρούνο. Άρα είστε κάποια. Μην επιτρέπετε σε κανέναν να σας ντροπιάζει, ούτε κι εμένα».

«Πρέπει να μάθω να σιωπώ. Προτού έρθω σε αυτό το σπίτι, τα κατάφερα μία χαρά», μουρμούρισα συντετριμμένη, με σκυμμένο το κεφάλι.

«Το Midnight Rose έχει τη δυνατότητα να βγάζει το χειρότερο εαυτό σας, Μελισσάνθη Μπρούνο; Ή ο υποφαινόμενος έχει αυτή τη φοβερή ιδιότητα;» Μου απηύθυνε ένα καλοσυνάτο χαμόγελο με τη μεγαλοψυχία του κυρίαρχου.

Αποδέχτηκα σιωπηλά εκείνη την πρόταση ειρήνης και κατάφερα να χαμογελάσω. «Πιστεύω ότι εξαρτάται από εσάς, κύριε», αποκάλυψα χαμηλόφωνα, σαν να εξομολογούμουν μία μεγάλη αμαρτία.

«Ήξερα ήδη ότι ήμουν δαιμόνιος», είπε σοβαρά. «Αλλά ως αυτό το σημείο; Με αφήνετε χωρίς λόγια...»

«Αν θέλετε, σας δίνω το λεξικό», είπα χαμογελώντας. Η ατμόσφαιρα ήταν ευχάριστη, έτσι ένιωθε κι η καρδιά μου.

«Πιστεύω ότι το πραγματικό διαβολάκι είστε εσείς, Μελισσάνθη Μπρούνο», συνέχισε να με πειράζει. «Είστε ο Σατανάς προσωποποιημένος που ήρθε για να ταραξεί την ηρεμία μου».

«Ηρεμία; Είστε σίγουρος ότι δεν μπερδεύετε με τη λέξη 'φασαρία';» αστειεύτηκα.

«Αν ήταν έτσι, με εσάς εδώ, δεν θα την ξαναείχα ποτέ,

αυτό είναι σίγουρο. Ίσως, με αυτό το ρυθμό, θα καταλήξω να τη νοσταλγώ», απάντησε με έμφαση.

Γελούσαμε κι οι δύο, με κύματα της ίδιας διάρκειας, όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα. Τρεις φορές.

«Η κυρία ΜακΜίλιαν», είπε εκείνος, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από το πρόσωπό μου.

Εγώ πήγα, απρόθυμα, να φέρω την οικονόμο.

«Ήρθε ο γιατρός Μάκιντος, κύριε», είπε η καλή γυναίκα, με μία ιδέα ανησυχίας στη φωνή της.

Ο συγγραφέας σκοτείνιασε, στη στιγμή. «Είναι κιόλας Τρίτη;»

«Βέβαια, κύριε. Θέλετε να τον συνοδεύσω στο δωμάτιό σας,» ρώτησε εκείνη, καλοσυνάτα.

«Εντάξει. Φώναξε τον Κάιλ», διέταξε εκείνος, με τόνο ξερό σαν εκατό κιλά σκόνη. Απευθύνθηκε. «Τα λέμε μετά, δεσποινίς Μπρούνο».

Ακολούθησα την οικονόμο στις σκάλες. Εκείνη απάντησε στην ερώτηση που δεν εξέφρασα. «Ο Δρ Μάκιντος είναι ο τοπικός γιατρός. Κάθε Τρίτη έρχεται να επισκεφθεί τον κύριο ΜακΛέιν. Εκτός από την παράλυση, είναι υγιής σαν ταύρος, αλλά είναι μία συνήθεια και μία προφύλαξη».

«Η...» Δίστασα, αναποφάσιστη ως προς την επιλογή των λέξεων. «...κατάστασή του είναι μη αναστρέψιμη;»

«Δυστυχώς ναι, δεν υπάρχουν ελπίδες», ήταν η λυπηρή επιβεβαίωσή της.

Στο τέλος της σκάλας περίμενε ένας άντρας, κουνώντας

την βαλίτσα με τα εργαλεία.

«Λοιπόν, Μίλισεντ; Είχε ξεχάσει πάλι την επίσκεψη;» Ο άνδρας έστρεψε σε μένα το βλέμμα, ψάχνοντας την ιδιότητά μου. «Εσείς είστε η καινούργια γραμματέας; Θα πέσει σε εσάς το βάρος να θυμάστε τα επόμενα ραντεβού. Κάθε Τρίτη, στις 3 το μεσημέρι». Μου έτεινε το χέρι, με ένα φιλικό χαμόγελο. «Είμαι ο τοπικός γιατρός. Τζον Μάκιντος».

Ήταν ένας άνδρας ψηλός, σχεδόν όσο κι ο Κάιλ, αλλά πιο μεγάλος σε ηλικία, κάπου μεταξύ 60 και 70 ετών.

«Κι εγώ είμαι η Μελισσάνθη Μπρούνο», είπα σφίγγοντάς του το χέρι.

«Εξωτικό όνομα για μία ομορφιά αντάξια των γυναικών της Σκωτίας». Ο θαυμασμός στο βλέμμα του ήταν έκδηλος. Τα χαμόγελα είχαν ευγνωμωσύνη. Προτού φτάσω σε αυτό το χωριό, που ούτε ο χάρτης δεν το έχει, θεωρούμουν γλυκιά, κάτι παραπάνω από χαριτωμένη, τις πιο πολλές φορές αποδεκτή. Ποτέ όμορφη.

Η κυρία ΜακΜίλιαν έλαμψε με αυτό το κομπλιμέντο, σαν να ήταν η μητέρα μου κι εγώ η κόρη που θα παντρευόταν. Ευτυχώς, ο γιατρός ήταν ηλικιωμένος και παντρεμένος, κρίνοντας από την παχιά βέρα που φορούσε στον παράμεσο, αλλιώς θα αφοσιωνόταν στο να κάνει έναν όμορφο γάμο, στο ειδυλλιακό τοπίο του Midnight Rose.

Αφού τον συνόδευσε πάνω, γύρισε σε μένα, με μία άτακτη έκφραση στο λεπτό της πρόσωπο. «Κρίμα που είναι παντρεμένος. Θα ήταν θαυμάσιο ταίρι για εσάς».

Κρίμα που είναι γέρος, θα μου άρεσε να προσθέσω. Σιώπησα εγκαίρως, ώστε να θυμηθώ ότι η ΜακΜίλιαν ήταν τουλάχιστον 50 ετών και ίσως έβρισκε τον γιατρό ελκυστικό και ποθητό.

«Δεν ψάχνω για αρραβωνιαστικό», της θύμισα σταθερά. «Ελπίζω να μην να μου φορτώσετε και τον Κάιλ».

Εκείνη αρνήθηκε με το κεφάλι. «Κι αυτός είναι παντρεμένος. Δηλαδή... Σε διαστάση, κάτι σπάνιο σε αυτά τα μέρη. Έχει κάτι το παράξενο και το ανήθικο».

Ήμουν έτοιμη να απαντήσω ότι ο οποιοσδήποτε θα έπρεπε να αρέσει πρώτα σε μένα, αλλά σταμάτησα. Κυρίως, γιατί ο Κάιλ δεν άρεσε ούτε σε μένα. Δεν ήταν ακριβώς ο τύπος του άντρα που θα μου άρεσε να ονειρεύομαι, αν μπορούσα να ονειρευτώ. Δεν ήμουν άδικη. Η αλήθεια ήταν ότι, αφότου γνώρισα τον αινιγματικό και πολύπλοκο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν, ήταν δύσκολο να βρω κάποιον που να τον φτάνει. Μου τα έψαλα για τη χαζομάρα. Αξιοθρήνητο και κοινότυπο να πέσω στα απλωμένα δίχτυα του όμορφου συγγραφέα. Εκείνος ήταν, απλώς, ο εργοδότης μου κι εγώ δεν ήθελα να καταλήξω όπως εκατομμύρια άλλες γραμματείς ερωτευμένες, χωρίς ελπίδα, με το αφεντικό τους. Είτε με είτε χωρίς αναπηρική καρέκλα, ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν ήταν εκτός απρόσιτος για μένα.

Ασυζητητί.

«Πάω επάνω», είπα. «Συνήθως πόσο κρατούν οι

επισκέψεις;»

Η οικονόμος χαμογέλασε ευχάριστα. «Περισσότερο από όσο μπορεί να αντέξει ο κύριος ΜακΛέιν». Άρχισε μία σειρά αφηγήσεων με θέμα τις ιατρικές επισκέψεις. Εγώ τη σταμάτησα στα κρυφά, με την βαθιά πεποίθηση ότι, αν δεν το έκανα εγκαίρως, την επόμενη Τρίτη θα βρισκόμουν ακόμη εκεί, ακούγοντας χωρίς διακοπές.

Ήμουν στο κεφαλόσκαλο όταν, ξαφνικά, ο Κάλι ξεπρόβαλε μέσα από ένα υπνοδωμάτιο. Μου φάνηκε ότι ήταν το δωμάτιο του κοινού μας εργοδότη.

Μου έγνεψε και μου έκλεισε το μάτι με αυτοπεποίθηση. Εγώ παρέμεινα στη θέση μου, ώστε να μην του δώσω δικαίωμα. «Είχε δίκιο η κυρία ΜακΜίλιαν», σκέφτηκα ενώ με πλησίαζε. Μέσα του υπήρχε κάτι βαθιά διαταραγμένο.

«Κάθε Τρίτη, η ίδια ιστορία. Θα ήθελα να σταματούσε ο Μάκιντος αυτές τις ανούσιες επισκέψεις. Το αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο. Μόλις φύγει, εγώ θα υποστώ την κακή διάθεσή του ασθενούς του». Το χαμόγελό του μεγάλωσε. «Κι εσύ».

Με έπιασε από τους ώμους. «Είναι η δουλειά μας, σωστά; Δεν πληρωνόμαστε γι' αυτό;»

«Ίσως, όχι αρκετά. Είναι, πραγματικά, ανυπόφορος». Ο τόνος του ήταν πολύ αγενής ώστε να με εκπλήξει. Δεν ήμουν σίγουρη αν ήταν η τυπική ειλικρίνεια των κατοίκων του χωριού, αυθεντικοί μέσα στις στυγνές κρίσεις τους. Υπήρχε και κάτι άλλο από κάτω, κάτι σαν ζήλια για

όποιοι μπορούσε να μην δουλεύει, αν δεν ήταν για χόμπι, όπως κι ο κύριος ΜακΛέιν. Ζήλια για εκείνον, παρόλο που ήταν καθηλωμένος σε μία αναπηρική καρέκλα, πιο φυλακισμένος κι από έναν εγκληματία.

«Δεν πρέπει να μιλάς έτσι», τον επέπληξα, χαμηλώνοντας τη φωνή μου. «Κι αν σε ακούσει;»

«Δεν είναι εύκολο να βρεις προσωπικό σε αυτά τα μέρη. Θα ήταν δύσκολο να με αντικαταστήσει». Το είπε σαν δεδομένο, συγκαταβατικά, σαν να του έκανε χάρη. Οι λέξεις ήταν πανομοιότυπες με του ΜακΛέιν και κατάλαβα τη σύμφυτη αλήθεια τους.

«Εδώ δεν υπάρχουν ευκαιρίες διασκέδασης», συνέχισε με πιο ύπουλο τρόπο τώρα. Με άνεση, τουλάχιστον έτσι φαινόταν, μου μετακίνησε μία τούφα μαλλιών από το μέτωπο. Τραβήχτηκα αμέσως, ενοχλημένη από την καυτή του ανάσα στο πρόσωπό μου.

«Ίσως την επόμενη φορά, να σε χαϊδέψω, θα το εκτιμούσα πάρα πολύ», είπε, καθόλου προσβεβλημένος.

Η σιγουριά με την οποία μίλησε ξεσήκωσε την οργή μου από τα βάθη της ψυχής μου. «Δεν θα υπάρξει άλλη φορά», είπα σφυριχτά. «Δεν ψάχνω περισπασμούς, σίγουρα όχι τέτοιου είδους».

«Βέβαια, βέβαια. Για την ώρα».

Έμεινα στωικά σιωπηλή, γιατί ήθελα να τον κλωπήσω στα γόνατα ή να του δώσω ένα χαστούκι στο δυσάρεστο πρόσωπό του.

Κατευθύνθηκα με μεγάλα βήματα στον διάδρομο, αγνοώντας το υπαινικτικό του χαμόγελο.

Ήμουν έτοιμη να ανοίξω την πόρτα του δωματίου μου, όταν άκουσα τον ΜακΛέιν να φωνάζει και μπορούσα να ακούσω ξεκάθαρα τη φωνή του, που δεν ήταν πια τόσο πνιχτή.

«Έξω από αυτό το σπίτι, Μάκιντος! Κι αν θες να μου κάνεις χάρη, μην ξαναγυρίσεις ποτέ».

Η απάντηση του γιατρού ήταν ήρεμη, σαν να ήταν συνηθισμένος σε αυτά τα ξεσπάσματα.

«Θα επιστρέψω την Τρίτη, την ίδια ώρα, Σεμπάστιαν. Θα χαρώ να σε βρω υγιή σαν τάυρο. Η εμφάνιση και το σώμα σου ανταγωνίζονται αυτά ενός 20χρονου».

«Τι ωραίο νέο, Μάκιντος». Η φωνή του ήταν γεμάτη ειρωνεία. «Βγαίνω τώρα να το γιορτάσω. Μπορεί να πάω και σε χορό».

Ο γιατρός έκλεισε την πόρτα, χωρίς να απαντήσει. Γυρίζοντας με είδε και χαμογέλασε με ένα κουρασμένο χαμόγελο. «Θα συνηθίσετε τη μεταβαλλόμενη διάθεση του. Είναι αξιαγάπητος, όταν θέλει. Δηλαδή, πολύ σπάνια».

Έσπευσα να υπερασπιστώ το αφεντικό μου, με ειλικρίνεια. «Ο καθένας στη θέση του ...»

Ο Μάκιντος συνέχισε να χαμογελά. «Όχι ο καθένας. Ο καθένας αντιδρά με τον τρόπο του, δεσποινίς. Να το έχετε στο νου σας. Μετά από δεκαπέντε χρόνια θα έπρεπε, τουλάχιστον, να έχει παραιτηθεί. Αλλά φοβάμαι ότι ο

Σεμπάστιαν δεν γνωρίζει την έννοια αυτής της λέξης. Είναι τόσο ...», δίστασε για λίγο, »... παθιασμένος. Με την ευρύτερη έννοια του όρου. Και ορμητικός, εκρηκτικός, πεισματάρης. Ήταν φοβερή τραγωδία αυτό που του συνέβη». Κούνησε το κεφάλι του, σαν να τα Θεία Σχέδια να του φαινόταν ανεξήγητα, στη συνέχεια, με χαιρέτησε γρήγορα και έφυγε.

Σε εκείνο το σημείο δεν ήξερα τι να κάνω. Κοίταξα την πόρτα του δωματίου μου. Εξέπεμπε μια τέτοια γλυκύτητα που με ζάλισε. Φοβόμουν να αντιμετωπίσω τον ΜακΛέιν, μετά την πρόσφατη οργή του. Αν και δεν απευθυνόταν σε μένα. Για άλλη μια φορά, δεν ήμουν εγώ εκείνη που αποφάσισε.

«Δεσποινίς Μπρούνο! Ελάτε αμέσως εδώ!»

Για να ξεπεράσει φωνή του αυτήν την παχιά δρύινη πόρτα, θα έπρεπε να ουρλιάζει δυνατά. Αυτό ήταν πάρα πολύ για τα νεύρα μου που ήδη είχαν κλονιστεί. Άνοιξα την πόρτα του, με πόδια που κινούνται αυτόματα.

Ήταν η πρώτη φορά που μπήκα στο δωμάτιό του, αλλά η διακόσμηση με άφησε αδιάφορη. Το βλέμμα μου μαγνητίστηκε αμέσως από τη φιγούρα που βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι.

«Πού είναι ο Κάιλ;» μου φώναξε απότομα. «Είναι το πιο ωθρό ον που έχω γνωρίσει ποτέ!»

«Πάω να τον βρω» προσφέρθηκα, χαρούμενη που είχα μια εύλογη δικαιολογία για να φύγω τρέχοντας από εκείνο

το δωμάτιο, από εκείνον τον άνθρωπο, από εκείνη την στιγμή.

Με εξέπληξε με την δύναμη του ψυχρού βλέμματός του. «Μετά. Τώρα ελάτε μέσα».

Κατά κάποιον τρόπο αισθάνθηκα τον φόβο να υποχωρεί, πάνω στην ώρα ώστε να μπορέσω να μπω στο δωμάτιο με το κεφάλι ψηλά.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Και τι θα μπορούσατε να κάνετε;» ένα ρίγος ειρωνείας τίναξε τα σαρκώδη χείλη του. «Θα μου δώσετε τα πόδια σας; Θα το κάνατε αυτό, Μελισσάνθη Μπρούνο; Αν ήταν δυνατόν; Πόσο κοστίζουν τα πόδια σας; Ένα εκατομμύριο, δύο εκατομμύρια, τρία εκατομμύρια λίρες;»

«Δεν θα το έκανα ποτέ για τα χρήματα», απάντησα ορμητικά.

Αυτός στηρίχτηκε στους αγκώνες του και με κοίταξε. «Και για την αγάπη; Θα το κάνατε αυτό για την αγάπη, Μελισσάνθη Μπρούνο;»

Είπα στον εαυτό μου ότι με κοροΐδευε, ως συνήθως. Ωστόσο, για λίγα λεπτά, είχα την εντύπωση ότι αόρατες ριπές ανέμου με ωθούσαν στην αγκαλιά του. Εκείνη η στιγμή της στιγμιαίας τρέλας πέρασε και εγώ συνήλθα, υπενθυμίζοντάς στον εαυτό μου ότι είχα μπροστά μου έναν ξένο, όχι τον εντυπωσιακό πρίγκιπα με τη αστραφτερή πανοπλία που δεν ήμουν καν σε θέση να τον ονειρευτώ. Και σίγουρα δεν ήταν ένας άνθρωπος που θα μπορούσε να

με ερωτεύει. Υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα βρισκόμουν ποτέ σε εκείνο το δωμάτιο, για να μοιραστώ την πιο προσωπική στιγμή ενός ατόμου. Εκείνη στην οποία δεν φορά κανένα προσωπίο, όπου είναι απογυμνωμένος από κάθε άμυνα, έχοντας αφαιρέσει όλες τις τυπικότητες που επιβάλλονται από τον έξω κόσμο.

«Δεν έχω αγαπήσει ποτέ, κύριε,» απάντησα προσεκτικά. «Έτσι, δεν ξέρω τι θα έκανα σε αυτή την περίπτωση. Θα θυσίαζα τόσα πολλά για το αγαπημένο μου πρόσωπο; Δεν το ξέρω. Πραγματικά».

Τα μάτια του ποτέ δεν έφυγαν από πάνω μου, σαν να μην ήταν σε θέση να το κάνουν. Ή ίσως να το φαντάστηκα, γιατί ήταν αυτό που ένιωσα εκείνη τη στιγμή.

«Είναι μια καθαρά ακαδημαϊκή ερώτηση, Μελισσάνθη. Νομίζετε ότι αν ήσαστε πραγματικά ερωτευμένη με κάποιον ... Ότι θα του δίνετε τα πόδια ή την ψυχή σας;» η έκφραση του ήταν δυσανάγνωστη.

«Εσείς θα το κάνετε, κύριε;»

Σε αυτό το σημείο, γέλασε. Ένα γέλιο που αντήχησε στο δωμάτιο, απρόσμενο και δροσερό, όπως ο άνεμος της άνοιξης.

«Θα το έκανα, Μελισσάνθη. Ίσως επειδή έχω αγαπήσει και ξέρω την αίσθηση». Με κοίταξε λοξά, σαν να περίμενε κάποια ερώτηση από την πλευρά μου, αλλά δεν το έκανα. Δεν ήξερα τι να πω. Θα μπορούσε να μιλά για κρασιά και αστρονομία, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο. Δεν ήμουν

σε θέση να μακρηγορώ στο θέμα της αγάπης. Διότι, στην πραγματικότητα, δεν είχα ιδέα τι ήταν.

«Πλησιάστε την αναπηρική καρέκλα», είπε τελικά, με έναν τόνο εντολής.

Χαρούμενη που εκτελούσα κάποια ανάθεση, για την οποία ήμουν προετοιμασμένη, υπάκουσα. Τα χέρια του τεντώθηκαν από την προσπάθεια και γλίστρησε με δεξιοτεχνία στο εργαλείο του βασανισμού του. Τόσο πολύ μισούσε αυτό που του ήταν τόσο απαραίτητο και πολύτιμο.

«Καταλαβαίνω πώς νιώθετε», είπα αυθόρμητα, παρακινημένη από τον οίκτο.

Κοίταξε επάνω προς εμένα. Μια φλέβα χτυπούσε στον δεξί του κρόταφο, ξεσηκωμένη από το σχόλιό μου.

«Δεν έχεις ιδέα για το πώς νιώθω», είπε λακωνικά. «Είμαι διαφορετικός. Διαφορετικός, καταλαβαίνεις;»

«Εγώ είμαι εκ γενετής, κύριε. Μπορώ να καταλάβω, πιστέψτε με», υπερασπίστηκα τον εαυτό μου με μια αδύναμη φωνή.

Προσπάθησε να καλύψω τα μάτια μου, αλλά αρνήθηκα. Χτύπησαν την πόρτα, και με ανακούφιση κατάλαβα την άφιξη του Κάιλ με την κενή έκφραση.

«Με χρειάζεστε, κύριε ΜακΛέιν;»

Ο συγγραφέας έκανε μια χειρονομία θυμωμένος. «Πού ήσουν, τεμπέλη;»

Υπήρχε μια λάμψη εξέγερσης στα μάτια του νοσοκόμου, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Περιμένετε με στο γραφείο, δεσποινίς Μπρούνο», μου είπε ο ΜακΛέιν, με φωνή που εξακολουθούσε να τρέμει από την καταπιεσμένη οργή.

Δεν κοίταξα πίσω μου, καθώς έφευγα.

Κεφάλαιο τέσσερα

Πέρασαν αρκετές μέρες, μέχρι να ξαναβρεθεί η αρχική χημεία, που στη συνέχεια συνέχεια χάθηκε, με τον ιδιοκτήτη του Midnight Rose. Απέφευγα τον Κάιλ σαν την πανούκλα, για να μην ξυπνήσει μέσα του καμία ελπίδα. Τα μάτια του που ήταν γεμάτα απληστία πάντα προσπαθούσαν να πετύχουν τα δικά μου, όταν συναντιόμαστε. Αλλά εγώ τον κρατούσα στην απαραίτητη απόσταση, με την ελπίδα ότι θα ήταν αρκετό για να τον αποτρέψει από το να επιχειρήσει νέες, ανεπιθύμητες προσεγγίσεις.

Από την άλλη πλευρά, άρχισα να εκτιμώ την παρέα της κυρίας ΜακΜίλιαν. Ήταν μια πνευματώδης γυναίκα, όχι πολύ εθισμένη στα κουτσομπολιά, όπως την είχα παρεξηγήσει στις πρώτες επαφές. Ήταν βαθιά πιστή προς τον ΜακΛέιν και αυτή η ιδιότητα μας έφερε πολύ κοντά. Έκανα τη δουλειά μου με παθιασμένη επιμέλεια, ευτυχισμένη που μπορούσα να πάρω, τουλάχιστον εν μέρει, το βάρος από τους ώμους του στους δικούς μου. Μου έλειπαν οι διαφωνίες μας, και η καρδιά μου πήγε να εκραγεί όταν άρχισαν και πάλι.

Απροσδόκητα, όπως είχαν ξεκινήσει.

«Ανάθεμα!»

Σήκωσα το κεφάλι μου επάνω, σκυμμένη όπως ήμουν πάνω σε κάποια έγγραφα που τακτοποιούσα. Τα μάτια

του ήταν κλειστά, με ένα βλέμμα στο πρόσωπό του τόσο ευάλωτο, σαν μικρό αγοράκι που είχε στεναχωρηθεί.

«Όλα εντάξει;»

Το βλέμμα του ήταν πολύ ψυχρό και σχεδόν με λύπησε το γεγονός ότι είχε ανοίξει τα μάτια του.

«Ο καταραμένος ο εκδότης μου», είπε, κουνώντας ένα φύλλο χαρτί. Ήταν ένα γράμμα που είχε έρθει με το πρωινό ταχυδρομείο και που δεν το είχα παρατηρήσει. Εγώ μοίραζα την αλληλογραφία και μετάνιωσα που δεν του το είχα δώσει νωρίτερα. Ίσως να ήταν θυμωμένος μαζί μου για το γεγονός ότι αμέλησα ένα σημαντικό γράμμα. Ωστόσο, τα λόγια του στη συνέχεια αποκάλυψαν το μυστήριο.

«Εύχομαι αυτή η επιστολή να είχε χάσει το δρόμο της», είπε με αηδία.

«Θέλει να του στείλω το υπόλοιπο του χειρογράφου».

Η σιωπή μου φάνηκε να τροφοδοτήσει την οργή του. «Και δεν έχω άλλα κεφάλαια για να του στείλω».

«Είναι μέρες που σας βλέπω να γράφετε», αποτολμήσα μπερδεμένη.

«Είναι μέρες που γράφω χάλια, πράγματα άξια μόνο για να καταλήξουν εκεί που καταλήγουν» τόνισε, δείχνοντας το τζάκι.

Είχα παρατηρήσει ότι είχε ανάψει τη φωτιά την προηγούμενη ημέρα και με εξέπληξε, λαμβάνοντας υπόψη τις καλοκαιρινές θερμοκρασίες, αλλά δεν είχα ζητήσει εξήγηση.

«Προσπαθήστε να καταλάβετε τον εκδότη σας. Θέλετε να του τηλεφωνήσετε;» πρότεινα γρήγορα. «Είμαι σίγουρη ότι θα καταλάβει...»

Με διέκοψε, κουνώντας έντονα το χέρι, του σαν να έδωχνε μια ενοχλητική μύγα. «Καταλαβαίνετε τίποτα; Τι είναι δημιουργική κρίση; Ότι βιώνω το λεγόμενο 'κλασικό μπλοκάρισμα του συγγραφέα';» Το σκωπτικό χαμόγελο του έκανε την καρδιά μου να χτυπά μου, σαν να την χάιδευε.

Πέταξε την επιστολή στο γραφείο. «Το βιβλίο δεν προχωρά. Για πρώτη φορά στην καριέρα μου, μου φαίνεται ότι δεν έχω κάτι άλλο να γράψω, σαν να μην το έχω πια στο αίμα μου».

«Τότε, να κάνετε κάτι άλλο», είπα αυθόρμητα.

Με κοίταξε σαν να είχα τρελαθεί. «Ορίστε;»

«Χαρίστε στον εαυτό σας ένα διάλειμμα, για να δούμε τι ακριβώς συμβαίνει», είπα με ένταση.

«Να κάνω τι; Να πάω για λίγο τζόκινγκ; Για βόλτα με το αυτοκίνητο; Ή για ένα παιχνίδι τένις;» Ο σαρκασμός στη φωνή του ήταν τόσο έντονος που με έκανε να δακρύσω. Μου φαινόταν να αισθάνεται την κολλώδη θερμή ορμή του αίματος που έρρεε από τις πληγές του.

«Δεν υπάρχουν μόνο σωματικά χόμπι», είπα, σκύβοντας το κεφάλι. «Θα μπορούσατε να ακούσετε λίγη μουσική, ίσως. Ή να διαβάσετε».

Ορίστε, τώρα θα με απέλυε στο άψε-σβήσε, ως εκείνη που είχε προτείνει τις μεγαλύτερες ανοησίες της ιστορίας.

Αντ' αυτού τα μάτια του ήταν σε εγρήγορση, επικεντρωμένα πάνω μου.

«Μουσική. Δεν είναι κακή ιδέα. Εφόσον δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω, σωστά;» Έδειξε ένα πικάπ, στο πάνω ράφι της βιβλιοθήκης. «Φέρτε το, παρακαλώ».

Ανέβηκα πάνω στην καρέκλα και το τράβηξα προς τα κάτω, θαυμάζοντας τις λεπτομέρειες. «Είναι υπέροχο. Αυθεντικό, σωστά;»

Συγκατένευσε, ενώ εγώ το ακουμπούσα στο γραφείο. «Πάντα ήμουν λάτρης των παλιών πραγμάτων, ακόμη και αν είναι πιο σύγχρονα. Στο κόκκινο κουτί θα βρείτε δίσκους βινυλίου».

Στάθηκα μπροστά στη βιβλιοθήκη, με τα χέρια αδρανή στο πλάι. Υπήρχαν δύο σκουρόχρωμα κουτιά, παρόμοια σε μέγεθος, πάνω στο ράφι που βρισκόταν το πικάπ. Έγλειψα τα ξηρά χείλη μου, ενώ ο λαιμός μου είχε ξεραθεί.

Αυτός μου φώναξε ανυπόμονα. «Κουνηθείτε, δεσποινίς Μπρούνο. Ξέρω ότι δεν εγώ δεν πάω πουθενά, αλλά αυτό δεν δικαιολογεί τον δικό σας αργό ρυθμό. Τι είστε; Χελώνα; Ή πήρατε μαθήματα από τον Κάιλ;»

“Δεν θα ήμουν ποτέ σε θέση να συνηθίσω τον σαρκασμό του”, σκέφτηκα θυμωμένα, ενώ έπαιρνα μια βιαστική απόφαση. Είχε έρθει η ώρα: να ομολογήσω την εκφυλιστική ανωμαλία μου ή να ακολουθήσω τον εύκολο δρόμο, όπως και στο παρελθόν; Δηλαδή να πιάσω τυχαία ένα κουτί, ελπίζοντας ότι ήταν το σωστό; Δεν θα μπορούσα να το

ανοίξω νωρίτερα και να δω κλεφτά το περιεχόμενο, γιατί ήταν κλειστά με χοντρά κομμάτια ταινίας. Στη σκέψη των τρομακτικών επιπτώσεων που θα είχα, εάν έλεγα την αλήθεια, αποφάσισα. Ανέβηκα πάνω στην καρέκλα και κατέβασα ένα κουτί. Το ακούμπησα στο γραφείο χωρίς να τον κοιτάζω.

Τον άκουσα να το σκαλίζει, σιωπηλός. Απροσδόκητα, ήταν το σωστό. Και άρχισα πάλι να αναπνέω.

«Να το» Μου έδωσε έναν δίσκο. Ντεμπισί.

«Γιατί αυτόν;» ρώτησα.

«Επειδή επανεκτίμησα τον Ντεμπισί, ξέροντας ότι το όνομά σας επιλέχτηκε ως φόρος τιμής σε αυτόν».

Η πρωτόγονη απλότητα της απάντησής του, με άφησε με κομμένη την ανάσα, η καρδιά μου σπαρταρούσε ανάμεσα σε ελπίδες αιχμηρές σαν αγκάθια. Επειδή ήταν πολύ καλές, για να τις πιστέψω πραγματικά.

Δεν ήξερα αν ονειρευόμουν. Ίσως γιατί το μυαλό μου είχε ήδη καταλάβει, κατά τη γέννηση μου, αυτό που η καρδιά μου αρνούταν να κάνει. Τα όνειρα ποτέ δεν γίνονται πραγματικότητα. Τα δικά μου, τουλάχιστον.

Η μουσική πήρε σάρκα και οστά, και γέμισε το δωμάτιο. Ήπια, αρχικά, και στη συνέχεια, πιο δυναμική, μέχρι να δυνάμωσει σε κρεσέντο συναρπαστική, σαγηνευτική.

Ο ΜακΛέιν έκλεισε τα μάτια του και έγειρε πίσω στην καρέκλα του, απολαμβάνοντας τον ρυθμό, κάνοντάς την δική του, οικειοποιούμενός την με μία εξουσιοδοτημένη

κλοπή.

Τον παρακολούθησα, εκμεταλλευόμενη το γεγονός ότι δεν μπορούσε να με δει. Εκείνη τη στιγμή φάνηκε τρομερά νέος και εύθραυστος, λες και ένα απλό φύσημα του ανέμου θα μπορούσε να το πάρει μακριά. Έκλεισα κι εγώ τα μάτια μου σε αυτή την εξωφρενική και γελοία σκέψη. Δεν ήταν δικός μου. Ποτέ δεν θα ήταν. Είτε ήταν σε αναπηρική καρέκλα είτε όχι. Στην αρχή το είχα συνειδητοποιήσει, στην αρχή είχα βρει κοινή λογική μου, την ανακουφιστική παραίτησή μου, την ψυχική μου ισορροπία. Δεν μπορούσα να θέσω σε κίνδυνο το κλουβί στο οποίο είχα σκόπιμα κλειδωθεί, με κίνδυνο να υποφέρω φρικτά για μια απλή φαντασία, για ένα όνειρο, αντάξιο μίας έφηβης.

Η μουσική σταμάτησε, φλογερή και μεθυστική.

Ανοίξαμε τα μάτια την ίδια στιγμή. Τα δικά του είχαν ανακτήσει τη συνήθη ψυχρότητά τους. Τα δικά μου ήταν στον θολά, νυσταγμένα.

«Το βιβλίο δεν θα προχωρήσει έτσι» πρόσταξε. «Κρύψτε το πικάπ, Μελισσάνθη. Θα ήθελα να γράψω λίγο, ή μάλλον να το ξαναγράψω όλο».

Μου απηύθυνε ένα χαμόγελο. «Η ιδέα της μουσικής ήταν λαμπρή. Σας ευχαριστώ».

«Μα νομίζετε... δεν έκανα τίποτα το ιδιαίτερο» τραύλισα, αποφεύγοντας το βλέμμα του στα βάθη των οποίων κινδύνευα να χάσω κανονικά τον εαυτό μου.

«Όχι, όντως, δεν κάνατε κάτι το ιδιαίτερο» παραδέχτηκε,

ρίχνοντας το ηθικό μου κάτω από τα τακούνια με τον ταχύ τρόπο με τον οποίο με είχε αφάνισε. «Είστε εσείς ξεχωριστή, Μελισσάνθη. Εσείς, όχι αυτά που λέτε ή κάνετε».

Το βλέμμα του ανέβηκε και συνάντησε το δικό μου, αποφασισμένος να το αιχμαλωτίσει, ως συνήθως. Σήκωσε τα φρύδια του με εκείνη την ειρωνεία που είχα μάθει τόσο καλά.

«Σας ευχαριστώ, κύριε,» απάντησα σεμνά.

Γέλασε, σαν να είχα πει κάποιο αστείο. Δεν με παρεξήγησε. Με έβρισκε διασκεδαστική. Καλύτερο από το τίποτα, ίσως. Γύρισα με τον νου στη συνομιλία που είχαμε λίγες μέρες νωρίτερα, όταν με ρώτησε αν θα έδινα τα πόδια μου ή την ψυχή μου για την αγάπη. Τότε απάντησα ότι ποτέ δεν είχα αγαπήσει, και στη συνέχεια, ότι δεν ήξερα πώς θα ενεργούσα. Τώρα, συνειδητοποιούσα ότι, ίσως, θα μπορούσα να απαντήσω σε αυτή την δύσκολη ερώτηση.

Έβγαλε τον υπολογιστή και άρχισε να γράφει, αποκλείοντάς με από τον κόσμο του. Γύρισα στη δουλειά μου, παρόλο που η καρδιά μου είχε σταματήσει. Το να ερωτεύτώ τον Σεμπάστιαν ΜακΛέιν ήταν αυτοκτονία. Και δεν είχα καμία φιλοδοξία να γίνω καμικάζι. Σωστά; Ήμουν ένα κορίτσι με κοινή λογική, πρακτική, ανίκανη να ονειρευτεί. Ακόμη και με τα μάτια ανοικτά. Ή τουλάχιστον, έτσι ήμουν μέχρι εκείνη τη στιγμή, με διόρθωσα.

«Μελισσάνθη;»

«Μάλιστα, κύριε;» Γύρισα προς το μέρος του, έκπληκτη

που μου είχε απευθύνει τον λόγο. Όταν άρχιζε να γράφει ήταν αποκομμένος από τους πάντες και τα πάντα.

«Θέλω τριαντάφυλλα», είπε, υποδεικνύοντας το κενό βάζο πάνω στο γραφείο. Ζητήστε από τη Μίλισεντ να το γεμίσει, παρακαλώ».

«Φυσικά, κύριε.» Άρπαξα το κεραμικό δοχείο με τα δύο χέρια. Ήξερα πόσο βαρύ ήταν.

«Κόκκινα τριαντάφυλλα» διευκρίνισε. «Όπως τα μαλλιά σου».

Κοκκίνισα, παρόλο που δεν υπήρχε τίποτα ρομαντικό σε αυτό που μου είχε πει.

«Εντάξει, κύριε».

Μπορούσα να αισθανθώ τα μάτια του να μου τρυπούν την πλάτη, καθώς άνοιγα προσεκτικά την πόρτα και έβγαινα στον διάδρομο. Κατέβηκα στο ισόγειο, κρατώντας το βάζο σφιχτά στα χέρια μου.

«Κυρία ΜακΜίλιαν; Κυρία;». Δεν υπήρχε κανένα ίχνος της ηλικιωμένης οικονόμου, και στη συνέχεια, μου ήρθε μία ανάμνηση στο μυαλό, πολύ αδύναμη για να τη συγκρατήσω. Η γυναίκα στο πρωινό, μου είπε κάτι σχετικά με ρεπό ... Αναφερόταν στη σημερινή μέρα; Δύσκολο να το προσδιορίσω. Η ΜακΜίλιαν ήταν ένα φυτώριο συγκεχυμένων πληροφοριών και σπάνια κατάφερα να την ακούσω από την αρχή μέχρι το τέλος. Ούτε και στην κουζίνα υπήρχε κανένα ίχνος της. Αποκαρδιωμένη, ακούμπησα το βάζο πάνω στο τραπέζι δίπλα σε ένα μπολ με φρέσκα

φρούτα.

Καταπληκτικά. Συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να είμαι εγώ εκείνη που θα διαλέξει τα κόκκινα τριαντάφυλλα από τον κήπο. Μια εργασία πέρα από τις ικανότητές μου. Ήταν πιο εύκολο να αρπάξω ένα σύννεφο και χορέψουμε βαλς.

Με ένα επίμονο κουδούνισμα στα αυτιά και την αίσθηση της επικείμενης καταστροφής, βγήκα έξω. Ο κήπος με τις τριανταφυλλιές ήταν μπροστά μου, φλογερός σαν φωτιά από πέταλα. Κόκκινα, κίτρινα, ροζ, λευκά, ακόμα και μπλε. Κρίμα που ζούσα σε μαύρο και άσπρο, σε έναν κόσμο όπου τα πάντα ήταν σκιερά. Σε έναν κόσμο όπου το φως ήταν κάτι το ανεξήγητο, κάτι απροσδιόριστο και απαγορευμένο. Δεν θα μπορούσε ούτε να ονειρευτώ ότι διακρίνω τα χρώματα, γιατί δεν ήξερα τι ήταν. Από τότε που γεννήθηκα.

Έκανα ένα αβέβαιο βήμα προς τον κήπο με τις τριανταφυλλιές, με τα μάγουλά μου να καίνε. Έπρεπε να εφεύρω μια δικαιολογία για να δικαιολογήσω την επιστροφή μου στον επάνω όροφο, χωρίς λουλούδια. Το πρώτο ζήτημα ήταν να διαλέξω, ανάμεσα σε δύο κουτιά, το άλλο ήταν να φέρω τριαντάφυλλα του ίδιου χρώματος. Κόκκινο. Πώς είναι το κόκκινο; Πώς να φανταστεί κανείς κάτι που δεν έχει δει ποτέ, ούτε καν σε ένα βιβλίο;

Ποδοπάτησα ένα σπασμένο τριαντάφυλλο. Έσκυψα να το πιάσω, ήταν ξεραμένο, νωχελικό μέσα στον φυτικό θάνατό του, αλλά ακόμα μύριζε.

«Τι κάνεις εδώ;»

Έδιωξα απότομά τα μαλλιά μου από το μέτωπο, μετανιώνοντας που δεν τα είχα κόψει στο συνηθισμένο σινιόν. Ήταν μακριά πίσω και ήδη μούσκεμα στον ιδρώτα.

«Πρέπει να διαλέξω τριαντάφυλλα για τον κύριο ΜακΛέιν», απάντησα λακωνικά.

Ο Κάιλ μου χαμογέλασε, το σύνηθες χαμόγελο γεμάτο με ενοχλητικές προθέσεις. «Χρειάζεσαι βοήθεια;»

Με αυτές τις λέξεις να πλανώνται στον αέρα, άδειες και διαφορούμενες, βρήκα μία οδό διαφυγής, μια ανέλπιστα παράκαμψη που μπορούσα να αρπάξω.

«Στην πραγματικότητα, θα πρέπει να το κάνεις εσύ, αλλά δεν ήσουν τριγύρω. Ως συνήθως», είπα αδέξια.

Ένα ρίγος πέρασε το πρόσωπό του. «Δεν είμαι κηπουρός. Ήδη δουλεύω πάρα πολύ».

Σε αυτή τη δήλωση έσκασα στα γέλια. Σήκωσα το χέρι στο στόμα, ώστε να αμβλύνω την ιλαρότητα.

Εκείνος με κοίταξε θυμωμένα. «Είναι η αλήθεια. Ποιος νομίζεις ότι τον βοηθά να κάνει μπάνιο, να ντυθεί, να κινηθεί;»

Η σκέψη του γυμνού Σεμπάστιαν ΜακΛέιν σχεδόν με βραχυκύλωσε. Να τον πλύνω, να τον ντύσω ... Εργασίες που θα έκανα πολύ πρόθυμα. Η σκέψη ότι ποτέ δεν θα μου τις ανέθεταν με έκανε να απαντήσω με δριμύτητα.

«Αλλά, κατά το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας, είσαι ελεύθερος. Φυσικά, είσαι πάντα στη διάθεσή του, ωστόσο σπάνια σε ενοχλεί», αύξησα τη δόση της έντασης. «Έλα, έλα

να με βοηθήσεις».

Το αποφάσισε, ενοχλημένος ακόμη. Πήρε το ψαλίδι, χαμογελώντας. «Κόκκινα τριαντάφυλλα», είπα.

«Θα τα έχεις», γκρίνιαξε και στρώθηκε στη δουλειά.

Τελικά, όταν το μάτσο ήταν έτοιμο, τον συνόδευσα ως την κουζίνα, όπου πήραμε το βάζο. Φάνηκε πιο πρακτικό και πιο εύκολο να μοιραστούμε τις δουλειές. Εκείνος θα έφερνε το κεραμικό δοχείο κι εγώ τα λουλούδια.

Ο ΜακΛέιν έγραφε ακόμη, παθιασμένος. Σταμάτησε μόνο όταν μας είδε να επιστρέφουμε μαζί.

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί σας πήρε τόσο πολύ», μου είπε με σφυριχτή φωνή.

Ο Κάιλ πήρε γρήγορα άδεια να αποχωρήσει, τοποθετώντας αδέξια το βάζο πάνω στο γραφείο. Για μια στιγμή φοβήθηκα ότι θα αναποδογυρίσει. Είχε ήδη βγει, όταν ετοιμαζόμουν να τακτοποιήσω τα λουλούδια στο βάζο.

«Ήταν τόσο δύσκολο έργο που χρειάστηκες βοήθεια;» ρώτησε εκείνος, με τα μάτια του να αστράφτουν από ανεξέλεγκτη οργή.

Έτρεμα, σαν ένα ψάρι που είχε πιαστεί στο δόλωμα βλακωδώς, και προσπαθούσε να ξεφύγει. «Το βάζο ήταν βαρύ», απολογήθηκα. «Την επόμενη φορά δεν θα το πάρω μαζί».

«Πολύ σοφό». Η φωνή του ήταν απατηλά αγγελική. Στην πραγματικότητα, με το πρόσωπό που το σκίαζαν γένια δύο ημερών, φαινόταν σαν ένας κακός δαίμονας, που ανέβηκε

από την κόλαση για να με τυραννήσει.

«Δεν βρήκα την κυρία ΜακΜίλιαν» επέμεινα. Ένα ψάρι που εξακολουθούσε να προσπαθεί ξεφύγει, χωρίς να έχει καταλάβει ότι ήταν δόλωμα.

«Αχ, ναι, ήρθε το ρεπό της» παραδέχτηκε. Στη συνέχεια, όμως, ο θυμός του επανήλθε στην επιφάνεια, έχοντας αδρανήσει μόνο προσωρινά. «Δεν θέλω ιστορίες αγάπης μεταξύ των υπαλλήλων μου».

«Δεν είχε περάσει, καν, από το μυαλό μου!» είπα βιαστικά, με μια ειλικρίνεια αρκετή, για να κερδίσω ένα χαμόγελο επιδοκμασίας από εκείνον.

«Αυτό με χαροποιεί». Τα μάτια του ήταν ψυχρά, παρά το χαμόγελό του. «Φυσικά, αυτό δεν ισχύει για μένα. Δεν είμαι αντίθετος στο να έχω τέτοιες σχέσεις με τους υπαλλήλους μου». Βασίστηκε στις λέξεις, σαν να ήθελε να ενισχύσει το πείραγμα.

Για πρώτη φορά, ήθελα να του δώσω μπουνιά και συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν η πρώτη φορά. Μην έχοντας την ελευθερία να κάνω αυτό που ήθελα, τα χέρια μου έπιασαν πιο σφιχτά το μάτσο, ξεχνώντας τα αγκάθια. Ο πόνος με εξέπληξε, σαν να είχα ανοσία στα αγκάθια, καθώς προσπαθούσα να αντιμετωπίσω άλλα ζητήματα.

«Ωχ!» Τράβηξα το χέρι απότομα.

«Τρυπήθηκες;»

Το βλέμμα μου ήταν πιο εύγλωττο από οποιαδήποτε απάντηση. Άπλωσε το χέρι του, ψάχνοντας για το δικό μου.

«Δείξε μου».

Του έδωσα το χέρι μου, σαν ρομπότ. Η σταγόνα αίματος ξεχώριζε πάνω στο λευκό δέρμα μου. Σκούρο, μαύρο μέσα από την ανωμαλία της όρασής μου. Κόκκινο του ρουμπινιού για το δικό του, φυσιολογικό βλέμμα.

Προσπάθησα να πάρω το χέρι του, αλλά το κράτημά του ήταν σφιχτό. Τον παρακολούθησα, σαστισμένη. Τα μάτια του δεν έφυγαν ποτέ από το δάχτυλό μου, σαν να ήταν βυθισμένος, μαγεμένος. Στη συνέχεια, ως συνήθως, όλα τελείωσαν. Η έκφραση του άλλαξε, σε σημείο που δεν μπορούσα να το αποκωδικοποιήσω. Φαινόταν να έχει αηδιάσει και στράφηκε μακριά με βιασύνη. Το χέρι μου είχε μείνει ελεύθερο και έφερα το δάχτυλό μου στο στόμα, για να ρουφήξω το αίμα.

Το κεφάλι του γύρισε και πάλι προς το μέρος μου, σαν να το καθοδηγούσε μία ασταμάτητη και ανεπιθύμητη δύναμη. Η έκφραση του ήταν αγωνιώδης, σαν να υπέφερε. Μόνο για μια στιγμή, όμως. Συγκλονιστικά και παράλογα.

«Το βιβλίο πηγαίνει καλά. Βρήκα την έμπνευσή μου και πάλι», είπε, σαν απάντηση σε μία ερώτηση μου που δεν διατυπώθηκε ποτέ. «Σε πειράζει να μου φέρεις ένα φλιτζάνι τσάι;»

Πιάστηκα από τα λόγια του, σαν ένα σχοινί που ρίχνεται σε έναν άνθρωπο που πνίγεται.

«Πηγαίνω αμέσως».

«Θα καταφέρεις να το κάνεις μόνη σου, αυτή τη φορά;»

η ειρωνεία του ήταν σχεδόν ευχάριστη, μετά το τρομακτικό βλέμμα που είχε πριν.

«Θα προσπαθήσω», απάντησα, μπαίνοντας στο παιχνίδι.

Αυτή τη φορά δεν συνάντησα τον Κάιλ κι αυτό ήταν μια ανακούφιση. Στην κουζίνα κινούμουν με μεγαλύτερη ασφάλεια από ό,τι στον κήπο. Παίρνοντας κάθε γεύμα εκεί, παρέα με την κυρία ΜακΜίλιαν, είχα μάθει όλες τις κρυψώνες. Βρήκα χωρίς δυσκολία τον βραστήρα στο ντουλάπι δίπλα στο ψυγείο, και φακελάκια τσαγιού σε ένα κουτί σε ένα άλλο ντουλάπι. Πήγα πίσω στον επάνω όροφο, με τον δίσκο στα χέρια του.

Ο ΜακΛέιν δεν κοίταξε προς τα πάνω, όταν είδε να μπαίνω. Προφανώς τα αυτιά του, σαν κεραίες ραντάρ, είχαν ήδη καταλάβει ότι ήμουν μόνη.

«Έφερα και μέλι και ζάχαρη, γιατί δεν ξέρω πώς το προτιμάτε. Κι έφερα και το γάλα».

Εκείνος χαμογέλασε όταν κοίταξε τον δίσκο. «Δεν ήταν πολύ βαρύς για σένα;»

«Το αντιμετώπισα», είπα με αξιοπρέπεια. Η υπεράσπιση από τα λεκτικά του πειράγματα γινόταν απαραίτητη συνήθεια, σίγουρα προτιμότερη από την τραγική έκφρασή του, λίγα λεπτά νωρίτερα.

«Κύριε ...» Ήταν καιρός να αντιμετωπίσω ένα σημαντικό ζήτημα.

Μου χάρισε ένα χαμόγελο γεμάτο ειλικρινή καλή θέληση, ως μονάρχης με καλή θέληση προς έναν πιστό του υπήκοο.

«Ναι, Μελισσάνθη Μπρούνο;»

«Θέλω να ξέρω ποια θα είναι η μέρα που θα έχω ρεπό», είπα με μια ανάσα, ατρόμητη.

Άνοιξε τα χέρια του και τεντώθηκε, απολαμβάνοντάς το, πριν απαντήσει. «Ρεπό; Ακόμη δεν φτάσατε και θέλετε να απαλλαγείτε από μένα;»

Πέρασα το βάρος μου από το ένα πόδι στο άλλο, όπως τον έβλεπα να ρίχνει μια κουταλιά γάλα και μία κουταλιά ζάχαρη στο τσάι, και στη συνέχεια να το πίνει αργά. «Σήμερα είναι Κυριακή, κύριε. Το ρεπό της κυρίας ΜακΜίλιαν. Κι αύριο είναι ακριβώς μια εβδομάδα από την άφιξή μου. Ίσως θα πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό, κύριε». Από την έκφραση του φάνηκε απρόθυμος να μου χορηγήσει οποιοδήποτε ρεπό.

«Μελισσάνθη Μπρούνο, μήπως σκέφτεστε ότι δεν θέλω να σας δώσω ρεπό;» ρώτησε κοροϊδευτικά, σαν να είχε διαβάσει το μυαλό μου.

Ήδη μουρμούριζα αρνητικά, ότι ούτε στα όνειρά μου δεν θα σκεφτόμουν κάτι τέτοιο, τόσο παράλογο, όταν πρόσθεσε. «... γιατί θα είχατε απόλυτο δίκιο».

«Ίσως δεν κατάλαβα καλά, κύριε. Είναι ακόμη ένα από τα αστεία σας;» Η φωνή μου ήταν αδύναμη, από την προσπάθεια να την ελέγξω.

«Και αν δεν είναι;» απάντησε εκείνος, με μάτια ανεξιχνίαστα σαν τον ωκεανό.

Τον κοίταξα με δέος. «Μα, η κυρία ΜακΜίλιαν...»

«Ούτε ο Κάιλ έχει ρεπό», μου θύμισε, με ένα πονηρό χαμόγελο. Είχα την έντονη εντύπωση ότι διασκέδαζε λίγο.

«Δεν έχει σταθερό ωράριο σαν τη δικό μου», είπα ενοχλημένη. Είχα μια τρελή επιθυμία να εξερευνήσω το χωριό και τα περίχωρα του σπιτιού, και θύμωνα που χρειαζόταν να αγωνιστώ για το δικαίωμά μου.

Ο ίδιος δεν χαμήλωσε το βλέμμα. «Είναι πάντα στη διάθεσή μου.»

«Τότε, πότε μπορώ να βγω;» ρώτησα, υψώνοντας τη φωνή μου. «Το βράδυ ίσως; Είμαι ελεύθερη από την δύση ως την ανατολή του ηλίου ... Αντί να κοιμηθώ, θα μπορούσα να πάω για έναν περίπατο; Σε αντίθεση με τον Κάιλ, εγώ μένω εδώ, εγώ δεν επιστρέφω στο σπίτι μου το βράδυ».

«Μην τολμήσεις να βγεις έξω το βράδυ. Είναι επικίνδυνο».

Τα υπαινικτικά του λόγια αποτυπώθηκαν στη συνείδηση μου, προκαλώντας ένα αμυδρό τρεμόπαιγμα οργής. «Είμαστε σε αδιέξοδο», είπα, με φωνή ψυχρή όπως η δική του. «Θέλω να επισκεφτώ το χωριό, όμως, δεν μου δίνετε ρεπό για να το κάνω. Από την άλλη πλευρά, όμως, με συμβουλεύετε απειλητικά να μην βγω έξω το βράδυ, χαρακτηρίζοντάς το επικίνδυνο. Τι πρέπει να κάνω;»

«Είσαι ακόμα πιο όμορφη όταν είσαι θυμωμένη, Μελισσάνθη Μπρούνο», παρατήρησε ανάρμοστα. «Ο θυμός δίνει στα μάγουλά σου μία υπέροχη ροζ απόχρωση».

Χάρηκα για μία στιγμή απολαμβάνοντας την

φιλοφρόνηση, αλλά μετά η οργή επανήλθε. «Λοιπόν; Θα έχω ρεπό;»

Μου χάρισε ένα στραβό χαμόγελο και η οργή μου υποχώρησε. Αντικαταστάθηκε από έναν ενθουσιασμό διαφορετικό και αδιανόητο.

«Εντάξει, πήγαινε την Κυριακή», συμφώνησε τελικά.

«Την Κυριακή;» Είχε υποκύψει τόσο γρήγορα για να με ζαλίζει. Ήταν τόσο γρήγορος στις αποφάσεις του, που αμφιβάλλω ότι ήμουν σε θέση να τον ακολουθήσω. «Αλλά είναι επίσης το ρεπό της κυρίας ΜακΜίλιαν ... Είστε σίγουρος...;»

«Η Μίλisenτ έχει ελεύθερο μόνο το πρωί. Μπορείς να έχεις το απόγευμα».

Έγνεψα, ελάχιστα πεπεισμένη. Για την ώρα έπρεπε να είμαι ευχαριστημένη. «Εντάξει».

Έδειξε τον δίσκο. «Θέλεις να τον πας στην κουζίνα, σε παρακαλώ;»

Είχα ήδη φτάσει στην πόρτα, όταν μια σκέψη με χτύπησε, με τη δύναμη ενός μετεωρίτη. «Γιατί την Κυριακή;»

Γύρισα να τον κοιτάξω. Είχε την έκφραση ενός κροταλία και τα κατάλαβα όλα στην στιγμή.

«Επειδή σήμερα είναι Κυριακή και θα πρέπει να περιμένω επτά ημέρες» Η πύρρειος νίκη. Ήμουν τόσο εξοργισμένη που μπήκα στον πειρασμό να του πετάξω τον δίσκο.

«Θα περάσει γρήγορα», με μαλάκωσε διασκεδάζοντας.

«Α! Μην βροντήξεις την πόρτα, βγαίνοντας».

Μπήκα στον πειρασμό να το κάνω, αλλά με εμπόδιζε ο δίσκος. Θα έπρεπε να στρέψω τον δίσκο προς τα κάτω και εγκατέλειψα. Μάλλον θα το απολάμβανε ακόμη περισσότερο.

Εκείνο το βράδυ, για πρώτη φορά στη ζωή μου, ονειρεύτηκα.

Πέμπτο κεφάλαιο

Έμοιαζα σαν ένα πνεύμα, σχεδόν σαν φάντασμα με το νυχτικό μου να κυματίζει στον αόρατο άνεμο. Ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν με κρατούσε στο χέρι, απαλά. «Θα χορέψεις μαζί μου, Μελισσάνθη Μπρούνο;»

Στεκόταν ακίνητος στην άκρη του κρεβατιού μου. Καμία αναπηρική καρέκλα. Η εικόνα του τρεμόπαιζε, ήταν θολή, έχοντας την υφή των ονείρων. Κάλυψα την απόσταση που μας χώριζε, γρήγορα όπως ένα πεφταστέρι.

Εκείνος χαμογέλασε γοητευτικά, όπως κάποιος που δεν αμφισβητεί την ευτυχία σου, επειδή αντανακλούσε τη δική του.

«Κύριε ΜακΛέιν ... Μπορείτε να περπατήσετε ...» Η φωνή μου ακουγόταν παιδιάστικη, όπως ενός μικρού κοριτσιού.

Εκείνος ανταπέδωσε το χαμόγελό μου, με μάτια λυπημένα και σκοτεινά. «Τουλάχιστον στα όνειρα, ναι. Δεν θες να με λες Σεμπάστιαν, Μελισσάνθη; Τουλάχιστον στα όνειρα;»

Ήμουν σε δύσκολη θέση, αντιδρούσα στο να αφήσω τον πληθυντικό, ακόμη και σε αυτή την φανταστική και εξωπραγματική συγκυρία.

«Εντάξει ... Σεμπασιάν».

Τα χείλη του μου πολιορκούσαν τη ζωή, σφιχτά και

παιχνιδιάρικα. «Ξέρεις χορό, Μελισσάνθη;»

«Όχι».

«Επίτρεψέ μου λοιπόν να σε καθοδηγήσω. Νομίζεις ότι μπορείς να το καταφέρεις;» Τώρα, με κοίταξε καχύποπτα.

«Πιστεύω πως όχι», παραδέχτηκε με ειλικρίνεια.

Εκείνος συγκατένευσε, χωρίς να ενοχληθεί καθόλου από την ειλικρίνεια μου. «Ούτε στα όνειρα;»

«Δεν ονειρεύομαι ποτέ», είπα δύσπιστα. Όμως, το έκανα. Ήταν ένα αναμφισβήτητο γεγονός, σωστά; Δεν θα μπορούσε να είναι αληθινό. Εγώ με νυχτικό, στην αγκαλιά του, η γλυκύτητα των ματιών του, η απουσία της αναπηρικής καρέκλας.

«Ελπίζω να μην ξυπνήσεις απογοητευμένη», είπε σκεπτικά.

«Γιατί να γίνει αυτό;» διαμαρτυρήθηκα.

«Θα είμαι αντικείμενο του πρώτου ονείρου της ζωής σου. Είσαι απογοητευμένη;» με κοίταξε σοβαρά, αμφίβολα.

Τραβήχτηκε πίσω κι εγώ φύτεψα τα δάχτυλά μου στα μπράτσα του, με δύναμη. «Όχι, μείνε μαζί μου. Σε παρακαλώ».

«Σίγουρα με θες στο όνειρό σου;»

«Δεν θα ήθελα κανέναν άλλο,» είπα με θάρρος. Ονειρευόμουν, επανέλαβα στον εαυτό μου. Μπορούσα να πω ό, τι περνούσε από το μυαλό μου, χωρίς το φόβο των συνεπειών.

Εκείνος μου χαμογέλασε και πάλι, πιο όμορφα από ποτέ.

Με γύρισε, επιταχύνοντας τον ρυθμό και σιγά-σιγά έμαθα τα βήματα. Ήταν ένα αληθοφανές όνειρο με τρομακτικό τρόπο. Τα δάχτυλά μου ένιωθαν στις άκρες τους την απαλότητα του κασμιρένιου πουλόβερ του κι ακόμα και από κάτω, τη σφριγηλότητα των μυών του. Σε κάποια στιγμή, αντιλήφθηκα ένα θόρυβο σαν το εκκρεμές ενός ρολογιού.

Μου ξέφυγε ένα γέλιο. «Κι εδώ;»

Ο θόρυβος του ρολογιού δεν μου ήταν ιδιαίτερα ευχαριστημένος, ήταν ένα οδυνηρός, θλιβερός, παλιός ήχος.

Ο Σεμπάστιαν τραβήχτηκε μακριά μου, τα φρύδια του συνοφρυωμένα. «Πρέπει να φύγω».

Τινάχτηκα, σαν να χτυπήθηκα από μια σφαίρα. «Αλήθεια πρέπει;»

«Πρέπει, Μελισσάνθη. Ακόμα και τα όνειρα τελειώνουν». Στα απαλά του λόγια του υπήρχε θλίψη, από την γεύση του αποχαιρετισμού.

«Θα γυρίσεις;» δεν μπορούσα να τον αφήσω να φύγει έτσι, χωρίς να παλέψω.

Με παρατήρησε προσεκτικά, όπως έκανε πάντα κατά τη διάρκεια της ημέρας, στην πραγματικότητα. «Πώς θα μπορούσα να μη γυρίσω, τώρα που έμαθες να ονειρεύεσαι;»

Εκείνη η ποιητική υπόσχεση ηρέμησε τον κτύπο της καρδιάς μου, που είχε ήδη απορρυθμιστεί στην σκέψη ότι δεν θα τον ξαναέβλεπα πια. Όχι έτσι, τουλάχιστον.

Το όνειρο έσβησε, όπως η φλόγα ενός κεριού. Το ίδιο έκανε κι η νύχτα.

Το πρώτο πράγμα που είδα, ανοίγοντας τα μάτια του, ήταν η οροφή με τα φανερά δοκάρια.

Στη συνέχεια, το παράθυρο μισάνοιχτο, λόγω της ζέστης. Είχα ονειρευτεί για πρώτη φορά.

Η Μίλισεντ ΜακΜίλιαν μου χάρισε ένα ευγενικό χαμόγελο όταν με είδε να εμφανίζομαι στην κουζίνα. «Καλημέρα, αγαπητή μου. Κοιμηθήκατε καλά;»

«Όπως ποτέ άλλοτε στη ζωή μου», απάντησα λακωνικά. Η καρδιά κόντευε να βγει από το στήθος μου, στη θύμηση του ήρωα του ονείρου μου.

«Χαίρομαι γι' αυτό», δήλωσε η οικονόμος, χωρίς να γνωρίζει σε τι αναφερόμουν. Ξεκίνησε έναν λεπτομερή απολογισμό της ημέρας που πέρασε στο χωριό. Για την εκκλησία, για τη συνάντηση με ανθρώπους των οποίων τα ονόματα δεν μου έλεγαν τίποτα. Όπως πάντα, την άφησα να μιλά, με το μυαλό απασχολημένο σε πιο ευχάριστες ονειροπολήσεις, με τα μάτια πάντα στο ρολόι, αναμένοντας πυρετωδώς να τον ξαναδώ.

Ήταν παιδιάστικο να πιστεύω ότι θα ήταν μια διαφορετική μέρα, ότι εκείνος θα μου συμπεριφερόταν διαφορετικά. Ήταν ένα όνειρο, τίποτα περισσότερο.

Αλλά άπειρη όπως ήμουν στο θέμα αυτό, είχα την ψευδαίσθηση ότι θα μπορούσε να συνεχιστεί και στην πραγματική ζωή.

Όταν έφτασα στο γραφείο, άνοιγε τα γράμματα με ένα ασημένιο χαρτοκόπτη. Σήκωσε το βλέμμα, μόλις

εμφανίστηκα.

«Κι άλλη επιστολή από τον εκδότη μου. Έκλεισα το κινητό, για να μην πρέπει να τον υποστώ! Μισώ τους ανθρώπους χωρίς φαντασία ... Δεν έχουν καμία ιδέα για τον κόσμο του καλλιτέχνη, για τον χρόνο, το χώρο του ...», το νευρικό ύφος του με προσγείωσε. Κανένας χαιρετισμός, καμία ειδική προσφώνηση, κανένα γλυκό βλέμμα. Καλώς ήρθατε και πάλι στην πραγματικότητα, με χαιρέτησα μέσα μου. Πόσο ανόητη ήμουν που σκέφτηκα διαφορετικά! Γι'αυτό ποτέ πριν δεν κατάφερα να ονειρευτώ. Επειδή δεν πίστευα, δεν περίμενα, δεν τολμούσα να ελπίζω. Έπρεπε να ξαναγίνω η Μελισσάνθη που ήμουν, πριν έλθω σε αυτό το σπίτι, πριν από αυτή την γνωριμία, πριν από την ψευδαίσθηση.

Ίσως να τον ξαναονειρευτώ. Η σκέψη με ζέστανε περισσότερο κι από το τσάι της κυρίας ΜακΜίλιαν ή τον εκτυφλωτικό ήλιο έξω από το παράθυρο.

«Λοιπόν; Τι στέκεστε εκεί σαν άγαλμα; Καθίστε κάτω, για τον Θεό».

Κάθισα μπροστά του, υπάκουα, με την επίπληξη να πονάει στο δέρμα μου.

Εκείνος μου πέρασε με σοβαρότητα το γράμμα. «Γράψτε του. Πείτε του ότι θα πάρει το χειρόγραφο στην προγραμματισμένη ημερομηνία».

«Είστε σίγουρος ότι θα το καταφέρετε; Θέλω να πω ... Το ξαναγράφετε από την αρχή ...»

Εκείνος αντέδρασε οργισμένα σε αυτό που του ακούστηκε ως κριτική. «Τα πόδια μου είναι παράλυτα, όχι ο εγκέφαλος μου. Πέρασα μία στιγμή κρίσης. Έληξε. Οριστικά».

Κράτησα μια αυστηρή σιωπή όλο το πρωί, ενώ τον έβλεπα να πατά τα πλήκτρα του υπολογιστή με ασυνήθιστη ενέργεια. Ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν ήταν ευερέθιστος, ασταθής και ιδιόρρυθμος. Επίσης, ήταν εύκολο να τον μισήσεις, σκέφτηκα, μελετώντας τον στα κρυφά. Επίσης, ήταν πάρα πολύ όμορφος. Πάρα πολύ, και το ήξερε. Κι αυτό τον έκανε διπλά αντιπαθή. Στο όνειρό μου είχε εμφανιστεί ένα ανύπαρκτο πλάσμα, η προβολή των επιθυμιών μου, όχι ένας πραγματικός άνθρωπος, με σάρκα και οστά. Το όνειρο ήταν ψεύτικο, τρομερά ψεύτικο.

Κάποια στιγμή, μου έδειξε τα τριαντάφυλλα. «Άλλαξέ τα, σε παρακαλώ. Το μισώ όταν τα βλέπω να μαραίνονται. Τα θέλω πάντα φρέσκα».

Ξαναβρήκα τη φωνή μου.

«Θα το κάνω, αμέσως».

«Και να προσέχετε να μην κοπείτε, αυτή τη φορά». Η σκληρότητα του τόνου του με ξάφνιασε. Δεν ήμουν ποτέ αρκετά προετοιμασμένη για τις συχνές κρίσεις θυμού του, που ήταν καταστροφικές.

Για να μην διατρέξω τον κίνδυνο, πήρα όλο το βάζο και πήγα στον κάτω όροφο. Στα μισά της σκάλας συνάντησα την οικονόμο που έσπευσε να με βοηθήσει. «Τι συνέβη;»

«Θέλει φρέσκα τριαντάφυλλα», είπα με κομμένη την ανάσα. «Λέει ότι μισεί να τα βλέπει να μαραίνονται».

Η γυναίκα κοίταξε ψηλά στον ουρανό. «Κάθε μέρα κάτι καινούργιο».

Πήγαμε το βάζο στην κουζίνα και στη συνέχεια πήγε για να πάρει καινούργια, αυστηρά κόκκινα. Εγώ κατρακύλησα σε μια καρέκλα, σαν να είχα μολυνθεί από τη ζοφερή ατμόσφαιρα του σπιτιού. Δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου το όνειρο της νύχτας, εν μέρει επειδή ήταν το πρώτο της ζωής μου και είχα ακόμα τη χαρά της ανακάλυψης, εν μέρει επειδή ήταν τόσο έντονο και οδυνηρά ζωντανό. Ο ήχος του ρολογιού με ξάφνιασε. Ήταν τόσο τρομακτικός που τον άκουσα και στο όνειρό μου. Ίσως να ήταν αυτή η λεπτομέρεια που το έκανε τόσο πραγματικό.

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια μου, ασταμάτητα, αδύναμα. Ένας λυγμός διέφυγε από το λαιμό μου, ισχυρότερος από τον διαβόητο αυτοέλεγχο μου. Σε αυτήν την κατάσταση με βρήκε η οικονόμος, επιστρέφοντας στην κουζίνα. «Εδώ είναι τα φρέσκα τριαντάφυλλα για τον άρχοντα κι αφέντη μας» είπε χαρωπά. Τότε πρόσεξε τα δάκρυα μου και έπιασε το στήθος της. «Δεσποινίς Μπρούνο! Τι συνέβη; Είστε άρρωστη; Δεν είναι από την επίπληξη του κυρίου ΜακΛέιν; Είναι ένας φαρσέρ, πεισματάρης σαν αρκούδα, και αξιολάτρευτος όποτε το θυμάται... Μην ανησυχείτε, ό,τι κι αν σας είπε, θα το έχει ξεχάσει ήδη».

«Αυτό είναι το πρόβλημα», είπα με κλαμένη φωνή, αλλά εκείνη δεν άκουσε, έχει ήδη ξεκινήσει να μιλά.

«Θα σας φτιάξω ένα τσάι, θα σας κάνει καλό. Θυμάμαι ότι κάποτε, στο σπίτι όπου εργαζόμουν πριν από ...»

Υπέμεινα σιωπηλά τη βαριά φλυαρία της, εκτιμώντας την αποτυχημένη της απόπειρα να μου αποσπάσει την προσοχή. Ήπια το ζεστό ρόφημα, προσποιούμενη ότι αισθανόμουν καλύτερα και αρνήθηκα την προσφορά της για βοήθεια. Θα πήγαινα εγώ τα τριαντάφυλλα. Η γυναίκα επέμενε να με συνοδεύσει, τουλάχιστον ως το κεφαλόσκαλο, και μπροστά στην ήπια στάση της, δεν τόλμησα να αρνηθώ. Όταν επέστρεψα στη γραφείο ήμουν η συνηθισμένη Μελισσάνθη, με στεγνά μάτια, με την καρδιά σε χειμερία νάρκη και την ψυχή παραιτημένη.

Οι ώρες πέρασαν βαριές σαν τσιμέντο, σε μια σιωπή μαύρη, όπως και η διάθεσή μου. Ο ΜακΛέιν με αγνοούσε όλη την ώρα, απευθύνοντάς μου τον λόγο μόνο όταν δεν μπορούσε να το αποφύγει. Η ακραία επιθυμία μου να φτάσει το σούρουπο συγκρινόταν μόνο με την επιθυμία που είχα το πρωί για να τον δω. Ήταν δυνατόν να είχαν περάσει μόνο τόσο λίγες ώρες;

«Μπορείτε να πηγαίνετε, δεσποινίς Μπρούνο», με αποδέσμευσε, χωρίς καν να με κοιτάζει στα μάτια.

Περιορίστηκα στο να του ευχηθώ καληνύχτα, με σεβασμό και ψυχρότητα όπως εκείνος.

Έψαχνα τον Κάιλ, κατόπιν αιτήματός του, όταν άκουσα

ένα λυγμό που προερχόταν από τις σκάλες. Τα μάτια μου διευρύνθηκαν, σίγουρη για το τι έπρεπε να κάνω. Μετά από πολύ δισταγμό, έφτασα στην πηγή του ήχου, κι αυτό που είδα ήταν καταπληκτικό.

Το πρόσωπο στις σκιές, η σκοτεινή φιγούρα, που αναγκάστηκε να γυρίσει αλλού, ήταν ο Κάιλ. Ο άνδρας είχε ένα τσαλακωμένο χαρτομάντιλο στο χέρι του και φάνηκε μόνο ένα χλωμό αντίγραφο του γόη, από την υπερκόπωση των τελευταίων ημερών. Απλώς με κοίταξε, άφωνος από την έκπληξη.

Παρατήρησε την παρουσία μου και έκανε ένα βήμα μπροστά. «Με λυπάσαι; Ή μήπως θέλεις να γελάσεις;»

Μου φαινόταν σαν να πιάστηκα επ'αυτοφώρω για κατασκοπεία, σαν ένας αδιάκριτος ηδονοβλεψίας. Έδωξα τον διακαή πειρασμό να δικαιολογήσω τον εαυτό μου.

«Σε ψάχνει ο κύριος ΜακΛέιν. Θα ήθελε να αποσυρθεί στην τραπεζαρία. Αλλά ... Είσαι καλά; Μπορώ να κάνω κάτι;»

Τα μάγουλά του ήταν σημαδεμένα με σκούρες κηλίδες και ένιωσα ότι κοκκίνισε από ντροπή.

Έκανα ένα βήμα πίσω, έστω και μεταφορικά. «Όχι, συγγνώμη, ξέχνα ό,τι σου είπα. Δεν κάνω κάτι άλλο από το να μπλέκομαι σε ξένες υποθέσεις».

Εκείνος αρνήθηκε γνέφοντας με το κεφάλι. «Είσαι πολύ ευγενική για να γίνεις πειστική κουτσομπόλα, Μελισσάνθη. Όχι, εγώ... Απλά, έχω σοκαριστεί με το διαζύγιο». Μόνο

εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι στα χέρια του δεν είχε χαρτομάντιλο, αλλά ένα τσαλακωμένο χαρτί. «Έφυγε. Κάθε μου προσπάθεια, για να διορθώσω την κατάσταση, απέτυχε».

Για μία στιγμή, μου ήρθε να γελάσω. Προσπάθειες, Και με ποιον τρόπο είχε προσπαθήσει; Κάνοντας ανήθικες προτάσεις στη μοναδική νέα γυναίκα που βρισκόταν γύρω του;

«Λυπάμαι», είπα με δυσκολία.

«Κι εγώ». Έκανε άλλο ένα βήμα μπροστά, βγαίνοντας από τη σκιά. Το πρόσωπό του διέτρεχαν δάκρυα που έδιωχναν την κακή άποψη που είχα σχηματίσει για εκείνον.

Έμεινα να τον κοιτώ με έντονη αμηχανία. Τι έλεγε η εθιμοτυπία για τα άτομα που ήταν πεσμένα από ένα διαζύγιο; Πώς τους παρηγορείς; Τι να πεις, χωρίς να διατρέξεις τον κίνδυνο να τους πληγώσεις; Ναι, αλλά όταν καταρτίστηκε η εθιμοτυπία, το διαζύγιο δεν ήταν καν αποδεκτό.

«Θα πω στον κύριο ΜακΛέιν ότι δεν είσαι καλά», είπα.

Φάνηκε να πανικοβάλλεται. «Όχι, όχι. Δεν είμαι έτοιμος να επιστρέψω στον πολιτισμένο κόσμο και φοβάμαι ότι ο ΜακΛέιν ψάχνει μόνο μια δικαιολογία, για να με πετάξει οριστικά από το Midnight Rose. Όχι, ήρθε η ώρα να συνέλθω».

«Η ώρα να συνέλθεις, φυσικά», επανέλαβα, έχοντας πειστεί πολύ λίγο. Ο Κάιλ είχε πραγματικά τρομερή όψη,

τα μαλλιά του ατημέλητα, το πρόσωπό του κόκκινο από τα κλάμα, η λευκή στολή του τσαλακωμένη, σαν να είχε κοιμηθεί φορώντας την.

«Εντάξει, τότε. Καληνύχτα», τον χαιρέτησα, λαχταρώντας μόνο το καταφύγιο του δωματίου μου. Ήταν μια κουραστική μέρα, τρομερά μεγάλη, και δεν είχα διάθεση να παρηγορήσω κανέναν, πέρα από τον εαυτό μου.

Έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι, σαν να μην εμπιστευόταν τη φωνή του.

Έκανα μία παράκαμψη στην κουζίνα, πριν πάω στον επάνω όροφο. Δεν ήθελα να δειπνήσω και έπρεπε να ενημερώσω την ευγενική κυρία ΜακΜίλιαν. Μου χάρισε ένα λαμπερό χαμόγελο, και μου έδειξε μια κατσαρόλα στο μάτι της κουζίνας. «Φτιάχνω σούπα. Ξέρω ότι είναι ζεστή, αλλά δεν μπορούμε να τρεφόμαστε μόνο με σαλάτα μέχρι το Σεπτέμβριο».

Η ενοχές με άρπαξαν από το λαιμό. Δειλά άλλαξα την απάντησή μου, η οποία μόλις βγήκε από το στόμα. «Μου αρέσει η σούπα, ζεστή ή όχι καυτή».

Πριν αρχίσει να φλυαρεί, της μίλησα για τον Κάιλ, αφήνοντας εκτός τις πιο ντροπιαστικές λεπτομέρειες.

«Φαίνεται πραγματικά αναστατωμένος με το διαζύγιο,» είπα, ενώ καθόμουν στο τραπέζι

Εκείνη συγκατένευσε, συνεχίζοντας να ανακατεύει τη σούπα. «Ήταν μια σχέση που έμελλε να τελειώσει. Η σύζυγός του μετακόμισε στο Εδιμβούργο, μήνες πριν, και

φημολογείται ότι είχε ήδη άλλον. Ξέρει πώς είναι τα κουτσομπολιά ... Κι αυτός δεν είναι κανένας άγιος, αλλά έχει δεθεί με αυτά τα μέρη και δεν ήθελε να φύγει από το χωριό».

Μου έβαλα ένα ποτήρι νερό από την καράφα. «Και γι' αυτό δεν αποφάσισε να φύγει;»

Η οικονόμος σέρβιρε τη σούπα στα πιάτα και, σε χρόνο μηδέν, άρχισα να τρώω πεινασμένη. Πεινούσα περισσότερο από όσο νόμιζα.

«Ο Κάιλ δεν κάνει κάτι άλλο από το να λέει ότι έχει βαρεθεί αυτό το μέρος, το σπίτι, τον κύριο ΜακΛέιν, όμως το σκέφτεται να φύγει. Ποιος άλλος θα τον προσλάμβανε;»

Την κοίταξα πάνω από το πιάτο, με περιέργεια. «Δεν έχει πτυχίο νοσοκόμου;»

Η ΜακΜίλιαν έσπασε ένα ψωμάκι στα δύο, με προσοχή. «Είναι, βέβαια, αλλά μέτριος και τεμπέλης. Σίγουρα δεν μπορούμε να πούμε ότι θα μείνει εδώ, μέχρι να πεθάνει. Και, συχνά, η αναπνοή του μυρίζει αλκοόλ. Δεν εννοώ ότι είναι μεθυσμένος, αλλά ...» η φωνή της ήταν γεμάτη αποδοκιμασία.

«Εμένα μου αρέσει αυτό το σπίτι», είπα, χωρίς σκέψη.

Η γυναίκα εξεπλάγη. «Πραγματικά, δεσποινίς Μπρούνο;»

Κατέβασα τα μάτια στο πιάτο, με τα μάγουλά μου πυρακτωμένα. «Νιώθω σαν στο σπίτι μου», εξήγησα. Και κατάλαβα ότι έλεγα την αλήθεια. Παρά τις εναλλαγές

της διάθεσης του συναρπαστικού συγγραφέα μου, ένιωθα άνετα ανάμεσα σε αυτούς τους τοίχους, μακριά από τα συντριπτικά δεινά του παρελθόντος μου.

Η ΜακΜίλιαν άρχισε να φλυαρεί και ανάλαφρη τελείωσα το πιάτο μου. Το μυαλό μου έτρεξε σε αποκλίνουσες και άνισες διαδρομές και ο προορισμός ήταν πάντα, αναπόφευκτα, ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν. Ήμουν διχασμένη ανάμεσα στην ακατάσχετη ανάγκη να εξακολουθώ να τον ονειρεύομαι και στην επιθυμία να αφήσω πίσω μου τις αυταπάτες.

Ο Κάιλ ξεπρόβαλε στην κουζίνα λίγα λεπτά αργότερα, πιο ζοφερός από ποτέ. «Μισώ θερμά τον ΜακΛέιν», είπε.

Η οικονόμος τον σταμάτησε στα μισά της πρότασής του, για να τον επιπλήξει. «Ντροπή σου, να μιλάς τόσο άσχημα για αυτόν που σου δίνει να φας».

«Καλύτερα να πεθάνω από την πείνα, από το να έχω να κάνω μαζί του», ήταν η θυμωμένη απάντηση του άλλου. Η πίκρα στη φωνή του, με έκανε να ανατριχιάσω. Ήταν ένας αφοσιωμένος υπηρέτης, όπως είχα ήδη μαντέψει, αλλά το μίσος του ήταν πολύ φλογερό.

Ο Κάιλ άνοιξε το ψυγείο και πήρε δύο κουτάκια μπύρας. «Καληνύχτα, αγαπητές κυρίες. Πάω στο δωμάτιο μου να γιορτάσω το διαζύγιο». Ένα νευρικό τικ φάνηκε να χορεύει στη γωνία του δεξιού ματιού.

Εγώ κι η οικονόμος κοιταχτήκαμε σιωπηλά, μέχρι που έφυγε.

«Ήταν πραγματική αγένεια να μιλήσει έτσι για τον καημένο τον κύριο ΜακΛέιν» ήταν τα πρώτα της λόγια. Στη συνέχεια, με κοίταξε συννεφιασμένη. «Πιστεύετε ότι σκοπεύει να αυτοκτονήσει;»

Γέλασα, προτού μπορέσω να σταματήσω τον εαυτό μου. «Δεν φαίνεται τέτοιος τύπος», την καθησύχασα.

«Αυτό είναι αλήθεια. Είναι πολύ ρηχός για να τρέφει βαθιά αισθήματα για τον οποιονδήποτε», είπε με αηδία. Η ανησυχία της για τον Κάιλ εξατμίστηκε, όπως η δροσιά κάτω από τον ήλιο, και άρχισε να μου απαριθμεί τα οφέλη που, κατά τη γνώμη της, είχε τον να ζεις στην ύπαιθρο και όχι στην πόλη.

Την βοήθησα να πλύνει τα πιάτα και αποσυρθήκαμε. Εγώ στον πρώτο όροφο κι εκείνη σε ένα δωμάτιο, λίγο πιο μακριά από την κουζίνα, στο ισόγειο.

Στριφογύριζα, συνεχώς, πριν κοιμηθώ και στη συνέχεια έπεσα σε έναν ανήσυχο ύπνο. Το πρωί τα μάγουλα μου ήταν σκληρά μάγουλα από τα νυχτερινά δάκρυα, τα οποία δεν θυμόμουν να είχαν τρέξει από τα μάτια μου.

Εκείνο το βράδυ δεν ονειρεύτηκα τον Σεμπάστιαν.

Η επόμενη μέρα ήταν Τρίτη και ο ΜακΛέιν ήταν ήδη θυμωμένος από νωρίς.

«Σήμερα, στην ώρα του σαν φοροεισπράκτορας, θα έρθει Μάκιντος», είπε απειλητικά. «Δεν μπορώ να τον αποτρέψω από το να έρχεται. Έχω δοκιμάσει τα πάντα. Από απειλές ως ικεσίες. Φαίνεται να μην τον διαπερνά καμία από τις

προσπάθειές μου. Είναι χειρότερος κι από γύπα».

«Ίσως, να θέλει απλώς να βεβαιωθεί ότι είστε εντάξει», είπα, απλώς, για να πω κάτι.

Εκείνος κόλλησε τα μάτια του επάνω μου και στη συνέχεια ξέσπασε σε γέλια. «Μελισσάνθη Μπρούνο, είστε φοβερή προσωπικότητα ... Ο αγαπητός Μάκιντος έρχεται επειδή το θεωρεί καθήκον του, όχι επειδή τρέφει καμια ιδιαίτερη αγάπη για μένα».

«Καθήκον; Δεν καταλαβαίνω ... Κατά τη γνώμη μου, μοναδικός σκοπός του είναι να κάνει μια επίσκεψη. Θα πρέπει να υπάρχει κάποιο ενδιαφέρον», είπα πεισματικά.

Ο ΜακΛέιν έκανε έναν μορφασμό. «Αγαπητή μου ... Δεν είστε από τους αφελείς που πιστεύουν ότι όλα είναι όπως φαίνονται; Δεν είναι όλα μαύρα και άσπρα, υπάρχει και το γκρι, για να σας δώσω ένα παράδειγμα».

Εγώ δεν απαντήσα, τι μπορούσα να πω; Ότι για μένα αυτή ήταν η αλήθεια; Ότι για μένα, πραγματικά, δεν υπήρχε τίποτα άλλο από το λευκό και το μαύρο, σε σημείο που να τα έχω σιχαθεί;

«Ο Μάκιντος έχει αισθήματα ενοχής για το ατύχημα και θεωρεί ότι θα εξιλεωθεί ερχόμενος εδώ σε τακτά χρονικά διαστήματα, ακόμα και αν αυτό δεν μου αρέσει καθόλου», πρόσθεσε κακόβουλα.

«Ενοχή;» επανέλαβα. «Με ποια έννοια;»

Μια αστραπή φώτισε το παράθυρο πίσω του και μετά ήρθε ο βροντερός κεραυνός. Εκείνος δεν γύρισε, σαν να μην

μπορούσε να πάρει τα μάτια του από τα δικά μου.

«Προμηνύονται καταρρακτώδεις βροχές. Ίσως αυτό να αποτρέψει τον Μάκιντος από το έρθει σήμερα».

«Αμφιβάλλω. Είναι απλά μια καλοκαιρινή μπόρα. Μια ώρα και αυτό είναι όλο», είπα απλά.

Με κοίταξε με μία ένταση που προκάλεσε ελαφριά ρίγη στην σπονδυλική μου στήλη. Ήταν ένας παράξενος άνθρωπος, αλλά τόσο χαρισματικός, ώστε να διαγράφονται τα οποιοδήποτε ελαττώματά του.

«Θέλετε να τακτοποιήσω τα υπόλοιπα ράφια;» ρώτησα νευρικά, για να αποδράσω από την σταθερότητα του βλέμματός του.

«Κοιμήθηκες καλά χθες το βράδυ, Μελισσάνθη;»

Το ερώτημα με εξέπληξε. Η φωνή του ήταν απαλή αλλά υπονοούσε μία πιεστική βιασύνη, που με ώθησε στην ειλικρίνεια.

«Όχι ιδιαίτερα»

«Χωρίς κανένα όνειρο;» Η φωνή του ήταν απαλή και καθαρή όσο το νερό σε ένα ήρεμο ρυάκι, και με έκανε να παρασυρθώ από το δροσιστικό ρεύμα.

«Όχι, όχι απόψε».

«Θα ήθελες να ονειρεύεσαι;»

«Ναι», απάντησα δυναμικά. Ο διάλογός μας ήταν σουρεαλιστικός, αλλά ήμουν έτοιμος να τον συνεχίσω επ'αόριστον.

«Ίσως σου συμβεί. Η σιωπή σε αυτό το μέρος είναι

ιδανική, για να ενεργοποιήσει τα όνειρα», είπε παγερά. Γύρισε στον υπολογιστή, έχοντας ήδη ξεχάσει εμένα.

‘Φανταστικά’, είπα στον εαυτό μου ταπεινωμένη. Μου είχε ρίξει ένα κόκαλο, όπως θα έκανε με ένα σκυλί, και ήμουν πολύ ηλίθια για να το αντιληφθώ, σαν να πέθαινα από την πείνα. Και όντως ήμουν πεινασμένη. Για τα βλέμματά μας, την έντονη πολυπλοκότητά μας, για τα απροσδόκητα χαμόγελα του.

Κατέβασα τους ώμους και γύρισα στη δουλειά. Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα πάλι τη Μονίκ. Εκείνη, πραγματικά, ήταν ικανή να τραβά τα βλέμματα των ανδρών, να τους τυλίγει σε έναν ιστό από ψέματα και όνειρα, για να κερδίσει την προσοχή τους με δεξιοτεχνία. Μία φορά τη ρώτησα πώς είχε μάθει την τέχνη της αποπλάνησης. Στην αρχή είχε απαντήσει το εξής: «Δεν μαθαίνεται, Μελισσάνθη. Ή την έχεις από πάντα, ή απλώς την ονειρεύεσαι». Στη συνέχεια, στράφηκε σε μένα, και η έκφρασή της είχε μαλακώσει. «Όταν θα είσαι στην ηλικία μου, θα ξέρεις πώς να το κάνεις, θα δεις».

Τώρα ήμουν στην ηλικία της και είχα γίνει χειρότερη από ό, τι πριν. Οι γνωριμίες μου με άνδρες ήταν πάντα σποραδικές και βραχύβιες. Όλοι οι άντρες μου έκαναν την ίδια σειρά ερωτήσεων: Ποιο είναι το όνομά σου; Τι κάνεις; Τι αυτοκίνητο έχεις; Στην είδηση ότι δεν είχα άδεια οδήγησης με κοιτούσαν σαν ένα σπάνιο θηρίο, σαν να έπασχα από μια φοβερή μεταδοτική ασθένεια. Κι εγώ δεν ανοιγόμουν,

αναπτύσσοντας οικειότητες.

Πέρασα το χέρι μου πάνω από το σκληρό εξώφυλλο ενός βιβλίου. Ήταν μία πολυτελής έκδοση, με μαροκινό δέρμα, του «Περηφάνια και προκατάληψη», της Τζέιν Όστεν.

«Σίγουρα είναι το αγαπημένο σου».

Σήκωσα ξαφνιασμένη το κεφάλι. Ο ΜακΛέιν με επεξεργαζόταν κάτω από τα μισόκλειστα βλέφαρά του, με μια επικίνδυνη λάμψη σε αυτό το μαύρο μανδύα.

«Όχι», είπα, τοποθετώντας το βιβλίο στο ράφι. «Μου αρέσει, αλλά δεν είναι το αγαπημένο μου».

«Τότε, θα είναι το ‘Ανεμοδαρμένα Ύψη’». Μου χάρισε ένα εκπληκτικό κι απρόσμενο χαμόγελο.

Η καρδιά μου σκίρτησε, και μόλις με το ζόρι δεν έπεσα κάτω. «Ούτε,» είπα, εντείνοντας με χαρά τη σταθερότητα της φωνής μου.

«Δεν έχει πολύ καλό τέλος. Όπως σας είπα, έχω μια ιδιαίτερη προτίμηση για το αίσια τέλη».

Κύλησε την αναπηρική καρέκλα και ήρθε μερικά βήματα μπροστά μου με βαθιά έκφραση. «΄Πειθώ’, πάντα της Όστεν. Τελειώνει καλά, δεν μπορείς να το αρνηθείς». Ούτε που προσπαθούσε να κρύψει πως διασκέδαζε και ήμουν κι εγώ παθιασμένη με αυτό το παιχνίδι.

«Είναι ωραίο, το παραδέχομαι, αλλά είστε ακόμα μακριά. Είναι ένα βιβλίο που επικεντρώνεται στην αναμονή και δεν είμαι καλή στο να περιμένω. Είμαι πολύ ανυπόμονη. Θα καταλήξω να παραιτηθώ ή να αλλάξω επιθυμία».

Τώρα η φωνή μου ήταν ανόητη. Χωρίς να το καταλάβω φλέρταρα μαζί του.

«Τζέιν Έιρ».

Δεν περίμενε το γέλιο μου και έμεινε να με κοιτά, αποσβολωμένος.

Πέρασαν αρκετά λεπτά, προτού μπορέσω να του απαντήσω. «Επιτέλους! Νόμιζα ότι περνούσαν αιώνες ...».

Μία υποψία χαμόγελου πέρασε πάνω από το βλοσυρό του ύφος του. «Έπρεπε το καταλάβω αμέσως, πράγματι. Μια ηρωίδα που πίσω της έχει μία θλιβερή και μοναχική ιστορία, ένας άντρας με επίπονο παρελθόν, ένα αίσιο τέλος μετά από χιλιάδες δυσκολίες. Ρομαντικό. Παθιασμένο. Ρεαλιστικό».

Τώρα, άρχισαν να χαμογελούν και τα χείλη του, εκτός από τα μάτια του. «Μελισσάνθη Μπρούνο, γνωρίζετε ότι μπορείτε να ερωτευτείτε εμένα, όπως η Τζέιν Έιρ τον κύριο Ρότσεστερ, που τυγχάνει να είναι ο εργοδότη της;»

«Εσείς δεν είστε ο κύριος Ρότσεστερ», είπα ήσυχα.

«Είμαι κυκλοθυμικός, όπως εκείνος», αντιτάχθηκε με ένα μισό χαμόγελο που δεν θα μπορούσα να κάνω αλλιώς, από το να το ανταποδώσω.

«Συμφωνώ. Αλλά εγώ δεν είμαι η Τζέιν Έιρ».

«Επίσης αλήθεια. Εκείνη ήταν χλωμή, άσχημη, ασήμαντη», είπε, μπερδεύοντας τα λόγια του. «Κανείς με σώας τας φρένας, και με καλή όραση, δεν θα μπορούσε να πει κάτι τέτοιο για εμένα. Τα κόκκινα μαλλιά σου θα πρέπει να ξεχώριζαν από χιλιόμετρα μακριά».

«Δεν φαίνεται ακριβώς σαν κομπλιμέντο ...» είπα χαριτολογώντας παραπονεμένα.

«Όταν κάποιος σε ξεχωρίζει, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ποτέ δεν είναι άσχημο, Μελισσάνθη», είπε σιγανά.

«Τότε, σας ευχαριστώ».

Εκείνος χαμογέλασε. «Από ποιον πήρες τα μαλλιά, δεσποινίς Μπρούνο; Από τους ιταλικής καταγωγής γονείς σου;»

Η αναφορά της οικογένειάς μου βοήθησε να αμαυρώσει την ευτυχία εκείνης τη στιγμή. Κοίταξα μακριά και συνέχισα να τακτοποιώ τα βιβλία στα ράφια.

«Λένε πως η γιαγιά μου είχε κόκκινα μαλλιά. Οι γονείς μου δεν έχουν κόκκινα μαλλιά, ούτε και η αδελφή μου».

Πλησίασε την αναπηρική καρέκλα στα πόδια μου, που είχαν τεντωθεί στην προσπάθεια να τακτοποιήσω τα βιβλία. Σε εκείνο το διάστημα των λίγων λεπτών δεν μπορούσα να μην αντιληφθώ το απαλό άρωμα του. Ένα μυστηριώδες και ελκυστικό μίγμα λουλουδιών και μπαχαρικών.

«Και τι κάνει μια όμορφη γραμματέας με κόκκινα μαλλιά και Ιταλούς προγόνους, σε ένα απομακρυσμένο χωριό της Σκωτίας;»

«Ο πατέρας μου μετανάστευσε, για να συντηρήσει τη γυναίκα και την κόρη του. Εγώ γεννήθηκα στο Βέλγιο».

Έψαχνα έναν τρόπο για να αλλάξω το θέμα, αλλά ήταν δύσκολο. Η εγγύτητά του μπέρδευε τις σκέψεις μου, μπλέκοντάς τες σε ένα κουβάρι που δύσκολα ξεμπλεκόταν.

«Από το Βέλγιο στο Λονδίνο και στη συνέχεια στη Σκωτία. Και είστε μόνο είκοσι δύο. Πρέπει να παραδεχτώ ότι είναι τουλάχιστον ασυνήθιστο».

«Θέλω να γνωρίσω τον κόσμο», είπα επιφυλακτικά.

Κοίταξα πάνω προς το μέρος του. Το δασύτριχο συνοφρύωμά του είχε εξαφανιστεί σαν το χιόνι στον ήλιο, έχοντας αντικατασταθεί από μια υγιή περιέργεια. Δεν υπήρχε τρόπος να του αποσπάσω την προσοχή. Έξω, η καταιγίδα μαινόταν, σε όλη της τη βίαιη ένταση. Μία παρόμοια μάχη εξελισσόταν μέσα μου. Η επικοινωνία μαζί του ήταν φυσική, αυθόρμητη, απελευθερωτική, αλλά δεν μπορούσα, δεν έπρεπε να μιλήσω ελεύθερα, αλλιώς θα το μετάνιωνα.

«Θέλεις να μάθεις τον κόσμο και προσγειώθηκες σε αυτή την απομακρυσμένη γωνιά του κόσμου;» Ο τόνος του ήταν ανοιχτά σκεπτικός. «Δεν χρειάζεται να μου λες ψέματα, Μελισσάνθη Μπρούνο. Εγώ δεν κρίνω από τα φαινόμενα ».

Κάτι έσπασε μέσα μου, απελευθερώνοντας αναμνήσεις που θεωρούσα θαμμένες για πάντα. Μια φορά εμπιστεύτηκα κάποιον και έληξε άσχημα, η ζωή μου σχεδόν καταστράφηκε. Μόνο η μοίρα απέτρεψε την τραγωδία. Για μένα.

«Δεν λέω ψέματα. Εδώ μπορεί να μάθει κανείς τον κόσμο», είπα χαμογελώντας. «Δεν έχω πάει ποτέ στα Χάιλαντς, ενδιαφέρον. Και έπειτα είμαι νέα, μπορώ ακόμα να ταξιδεύω, να δω, να ανακαλύψω νέα μέρη».

«Και έτσι σου προτείνω να φύγεις». Η φωνή του τώρα ήταν βραχνή.

Γύρισα προς το μέρος του. Μια σκιά είχε πέσει στο πρόσωπό του. Υπήρχε κάτι απελπιστικό, έξαλλο, αρπακτικό μέσα του, εκείνη τη στιγμή.

Χωρίς να έχω τι να πω, περιορίστηκα στο να τον κοιτάζω.

Κύλησε γρήγορα την αναπηρική καρέκλα, απευθείας στο γραφείο σας. «Μην ανησυχείς. Αν συνεχίσεις να είναι τόσο τεμπέλα, θα σε διώξω από μόνος μου κι έτσι θα μπορέσεις να συνεχίσεις το ταξίδι σου σε όλο τον κόσμο».

Τα αιχμηρά του λόγια ήταν σαν να έριχνε πάνω μου έναν κουβά με παγωμένο νερό. Σταμάτησε στο παράθυρο, καρφωμένος στο αναπηρικό καροτσάκι με τα δύο του χέρια, με άκαμπτους τους ώμους.

«Είχατε δίκιο. Η καταιγίδα ήδη σταμάτησε. Δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να αποφύγω τον Μάκιντος σήμερα. Φαίνεται ότι δεν κάνω τίποτε άλλο πέρα από λάθη».

«Κοίτα, ένα ουράνιο τόξο». Μου φώναξε, χωρίς να γυρίσει. «Ελάτε να δείτε, δεσποινίς Μπρούνο. Συναρπαστικό θέαμα, έτσι δεν είναι; Αμφιβάλλω αν έχετε ξαναδεί ουράνιο τόξο».

«Κι όμως, έχω δει», ανταπάντησα, χωρίς να κινηθώ. Το ουράνιο τόξο ήταν η σκληρή ένδειξη αυτού που μου είχε στερηθεί για πάντα. Η αντίληψη των χρωμάτων, το θαύμα τους, το αρχαϊκό μυστήριο τους.

Η φωνή μου ήταν τόσο εύθραυστη, όπως ένα λεπτό

κομμάτι πάγου, κι οι ώμοι μου ήταν πιο άκαμπτοι από τους δικούς του.

Και πάλι σήκωσε ένα τείχος ανάμεσά μας, ψηλό και αδιάβατο. Με απαραβίαστη άμυνα.

Ή ίσως να το είχα κάνει πρώτη εγώ.

Έκτο κεφάλαιο

«Θέλεις να δειπνήσεις μαζί μου, Μελισσάνθη Μπρούνο;»

Τον κοίταξα με ορθάνοιχτα μάτια, νομίζοντας ότι δεν κατάλαβα καλά. Με αγνοούσε εδώ και ώρες, και στις σπάνιες περιπτώσεις στις οποίες καταδέχτηκε να μου μιλήσει, ήταν δυσάρεστος και ψυχρός.

Στην αρχή σκέφτηκα να αρνηθώ, εξοργισμένη από την παιδιάστικη και ευμετάβλητη στάση του, αλλά μετά υπερίσχυσε η περιέργεια. Ή μήπως ήταν η ελπίδα να δω ξανά το χαμόγελό του, εκείνο το μονόπλευρο, οικείο, φιλικό χαμόγελο. Ούτως ή άλλως, ανεξάρτητα από τον λόγο, η απάντησή μου ήταν θετική.

Η κυρία ΜακΜίλιαν ήταν τόσο συγκλονισμένη από την είδηση, που έμεινε σιωπηλή για όσο χρονικό διάστημα μας σέρβιρε το δείπνο, προκαλώντας την αμοιβαία διασκέδασή μας.

Ο ΜακΛέιν ήταν χαλαρός και δεν είχε πλέον το σκληρή έκφραση που τόσο πολύ είχα μάθει να φοβάμαι.

Η σιωπή μας προέκυπτε από τη συνενοχή μας και έσπασε μόνο όταν μας άφησε η οικονόμος.

«Καταφέραμε να αφήσουμε την αγαπητή Μίλισεντ άφωνη... Νομίζω ότι θα καταλήξουμε στο βιβλίο των ρεκόρ Γκίνες», παρατήρησε με ένα γέλιο που με άγγιξε στο κέντρο της καρδιάς.

«Σίγουρα», συμφώνησα. «Είναι, πραγματικά, ένα τιτάνιο εγχείρημα. Αμφέβαλα ότι θα έβλεπα να έρχεται αυτή τη μέρα».

«Συμφωνώ», είπε εκείνος και μου έκλεισε το μάτι, ενώ άρπαξε ένα σουβλάκι.

Το αυτοσχέδιο δείπνο ήταν ανεπίσημο, αλλά νόστιμο, και η παρέα του ήταν η μόνη που θα μπορούσε να θέλω. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην κάνω τίποτα για να καταστρέψω την ειδυλλιακή ατμόσφαιρα, αλλά τότε θυμήθηκα ότι εξαρτιόταν μόνο εν μέρει από μένα. Ο συνδαιτυμόνας μου είχε ήδη αποδειχθεί, σε αρκετές περιπτώσεις, ότι μπορούσε εύκολα να θυμώσει, χωρίς κανέναν προφανή λόγο.

Τώρα ήταν χαμογελαστός και ένιωσα πόνο στην σκέψη ότι δεν γνώριζα το ακριβές χρώμα των ματιών και των μαλλιών του.

«Λοιπόν, Μελισσάνθη Bruno, σου αρέσει το Midnight Rose;»

Εσύ μου αρέσεις, ειδικά όταν είσαι τόσο ανέμελος και συμφιλιωμένος με τον κόσμο.

Φωναχτά, είπα: «Σε ποιον δεν θα άρεσε; Είναι ένα κομμάτι του παραδείσου, μακριά από την ένταση, το άγχος, από την τρέλα της ρουτίνας».

Σταμάτησε να τρώει, σαν να τρεφόταν από τη φωνή μου. Και εγώ άρχισα να μασώ πιο αργά, για να μη λυθούν τα μάγια, που ήταν πιο εύθραυστα από γυαλί, πιο ασταθή από

ένα φύλλο του φθινοπώρου.

«Για κάποιον που έρχεται από το Λονδίνο έτσι πρέπει να είναι», παραδέχτηκε. «Έχεις ταξιδέψει πολύ;»

Έφερα το ποτήρι με το κρασί στο στόμα μου, πριν απαντήσω. «Λιγότερο από ό, τι θα ήθελα. Αλλά κατάλαβα ένα πράγμα: ότι ο κόσμος βρίσκεται στις γωνίες, τις πτυχώσεις, στα αυλάκια, όχι στα μεγάλα αστικά κέντρα».

«Η σοφία σου είναι αντίστοιχη μόνο με την ομορφιά σου», είπε σοβαρά. «Και τι ανακάλυψες σε αυτό το ευχάριστο χωριό της Σκωτίας;»

«Το χωριό δεν το έχω δει ακόμα», του θύμισα, χωρίς μνησικακία. «Αλλά το Midnight Rose είναι ένα ενδιαφέρον μέρος. Εδώ νομίζω ότι ο κόσμος μπορεί να σας σταματήσει, και δεν νιώθω ότι χάνω το μέλλον».

Σε απάντηση, κούνησε το κεφάλι του. «Έχετε αντιληφθεί την ουσία αυτού του σπιτιού, σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα ... εγώ ακόμα δεν το έχω καταφέρει ...»

Δεν απάντησα, ο φόβος μην χαλάσω την ανάκτηση της οικειότητας μου σταμάτησε τη γλώσσα μου.

Με μελέτησε προσεκτικά, όπως συνήθιζε, σαν να ήμουν το περιεχόμενο ενός διάφανου ποτηριού και ο ίδιος ένα μικροσκόπιο. Η επόμενη ερώτηση ήταν μελετημένη, εκρηκτική, προάγγελος της επικείμενης καταστροφής.

«Έχεις οικογένεια, Μελισσάνθη Μπρούνο; Ζει κάποιος από τους δικούς σου;»

Δεν φαινόταν τυχαία ερώτηση που έγινε τυπικά. Ο ίδιος

έτρεφε ένα έντονο και γνήσιο ενδιαφέρον.

Κάλυψα τον δισταγμό πίνοντας κι άλλο κρασί και, στο μεταξύ, ετοίμαζα την απάντηση που θα έδινα. Αποκαλύπτοντας ότι η αδελφή μου και ο πατέρας μου ήταν ακόμα ζωντανοί θα εξαπέλυα μια σειρά από άλλες δύσκολες ερωτήσεις, που δεν ήμουν έτοιμη να αντιμετωπίσω. Ήμουν ρεαλίστρια: μια πρόσκληση για δείπνο είχε γεννηθεί εκείνο το βράδυ μόνο και μόνο επειδή είχε βαρεθεί και αναζητούσε διέξοδο. Εγώ, η άγνωστη ακόμη γραμματέας, εξυπηρετούσα ιδανικά τον σκοπό. Δεν θα υπήρχε άλλο δείπνο. Επέλεξα να πω ψέματα, επειδή ήταν πιο εύκολο, λιγότερο περίπλοκο.

«Είμαι μόνη στον κόσμο». Μόνο όταν η φωνή μου ξεθώριασε, κατάλαβα ότι δεν ήταν ακριβώς ψέμα. Ήταν θεωρητικά, όχι στην πράξη.

Ήμουν μόνη, από κάθε άποψη. Δεν μπορούσα να βασιστώ σε κανέναν, πέρα από τον εαυτό μου. Αυτό με έκανε να υποφέρω τόσο πολύ, που σκεφτόμουν ότι είχα χάσει αυτό το δικαίωμα, αλλά είχα συνηθίσει. Παράλογο, λυπηρό, επώδυνο, αλλά αληθινό.

Συνηθισμένη να μη με αγαπούν. Παρεξηγημένη. Μόνη.

Φάνηκε παράλογα ικανοποιημένος από την απάντησή μου, σαν να ήταν η σωστή. Για ποιον λόγο ήταν σωστή, δεν ήξερα.

Σήκωσε το ποτήρι του κρασιού, μισοάδειο, σε μια πρόποση.

«Σε τι;» ρώτησα και τον μιμήθηκα.

«Στο να μπορείς ακόμα να ονειρεύεσαι, Μελισσάνθη Μπρούνο. Και ότι τα όνειρά σου θα πραγματοποιηθούν».

Τα μάτια του μου χαμογέλασαν πάνω από το ποτήρι.

Αρνήθηκα να καταλάβω. Ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν ήταν ένα ζωντανό αίνιγμα, και το χάρισμά του, ο ζωώδης μαγνητισμός του, ήταν αρκετή απάντηση.

Εκείνο το βράδυ ονειρεύτηκα για δεύτερη φορά. Η σκηνή ήταν ίδια με την προηγούμενη: εγώ με το νυχτικό, εκείνος στα πόδια του κρεβατιού μου με σκούρα ρούχα, χωρίς ίχνος της αναπηρικής καρέκλας.

Μου έτεινε χέρι του, ένα χαμόγελο έκανε καμπύλη στη γωνία του στόματός του. «Χόρεψε μαζί μου, Μελισσάνθη».

Ο τόνος του ήταν λεπτός, γλυκός, απαλός σαν μετάξι. Μου το ζητούσε, δεν το απαιτούσε. Και τα μάτια του ... Για πρώτη φορά ήταν ελκυστικά.

«Ονειρεύομαι;» Νόμιζα ότι απλώς το σκέφτηκα, αλλά το είχα ρωτήσει πραγματικά.

«Μόνο αν θέλεις να είναι όνειρο. Διαφορετικά, είναι η πραγματικότητα», είπε κατηγορηματικά.

«Μα περπατάς ...»

«Στα όνειρα οτιδήποτε μπορεί να συμβεί», είπε, καθοδηγώντας με σε ένα βαλς, όπως την πρώτη φορά.

Ένωσα ένα κύμα θυμού. Γιατί στο δικό ΜΟΥ όνειρο ακυρώνονταν οι επιπτώσεις των άλλων ανθρώπων, ενώ ο δικός μου παρέμενε άθικτος, έντονος μέσα στη μοχθηρή

τελειότητα του; Ήταν το δικό ΜΟΥ όνειρό, αλλά δεν τιθασευόταν, ούτε μαλάκωνε. Η αυτονομία του ήταν περίεργη και ενοχλητική

Ξαφνικά, σταμάτησα να σκέφτομαι, λες και το να είμαι στα χέρια του ήταν πιο σημαντικό από το προσωπικό μου δράμα. Ήταν αναίσχυντα όμορφος και αισθανόμουν ότι ήταν τιμή μου να τον έχω στα όνειρά μου.

Χορέψαμε για πολλή ώρα, στον ρυθμό μίας ανύπαρκτης μουσικής, με τα σώματα σε απόλυτο συντονισμό.

«Νόμιζα ότι δεν θα σε ονειρευόμουν ξανά», του είπα, απλώνοντας το χέρι, για να αγγίξω το μάγουλό του. Ήταν λείο, ζεστό, σχεδόν καυτό. Το χέρι του σηκώθηκε, για να μπλεχτεί με το δικό μου. «Ούτε εγώ περίμενα ότι θα ονειρευόσουν ξανά».

«Μοιάζεις τόσο αληθινός...», είπα με έναν ψίθυρο. «Αλλά είσαι ένα όνειρο ... Είσαι πολύ γλυκός, για να είσαι κάτι διαφορετικό ...»

Ξέσπασε σε γέλια, διασκεδάζοντας, και με έσφιξε πιο δυνατά.

«Σε κάνω να θυμώνεις;»

Τον κοίταξα, σκυθρωπή. «Υπάρχουν φορές που θα σου έριχνα μια μπουνιά».

Δεν φάνηκε να ενοχλείται, αντίθετα ήταν ικανοποιημένος. «Το κάνω επίτηδες. Μου αρέσει να σε πειράζω».

«Γιατί;»

«Είναι πιο εύκολο να σε κρατώ σε απόσταση».

Ο διαπεραστικός ήχος του ρολογιού εισέβαλε στο όνειρο και προκάλεσε τη δυσαρέσκεια μου. Γιατί εκείνος έκανε πίσω, και πάλι. Σαν να ήταν ένα σήμα που μου έκανε.

«Μείνε μαζί μου», τον παρακάλεσα.

«Δεν μπορώ».

«Δικό μου είναι το όνειρο. Εγώ αποφασίζω», ανταπάντησα ενοχλημένη.

Εκείνος άπλωσε το χέρι του, περνώντας το στα μαλλιά μου με ένα χάδι, με τα δάχτυλά του ελαφρύτερα κι από φτερά.

«Τα όνειρα μας διαφεύγουν, Μελισσάνθη. Γεννιούνται από εμάς, αλλά δεν μας ανήκουν ολοκληρωτικά. Έχουν τη δική τους βούληση και τελειώνουν όταν το αποφασίσουν εκείνα».

Τραύλιζα, σαν παιδί. «Δεν μου αρέσει».

Το πρόσωπό του διαπεράστηκε από μια ασυνήθιστη σοβαρότητα. «Σε κανέναν δεν αρέσει, αλλά ο κόσμος είναι άδικος εξ ορισμού.»

Προσπάθησα να κρατήσω το όνειρό μου, αλλά τα χέρια μου ήταν πολύ αδύναμα και κραυγή μου ήταν, απλώς, ένας ψίθυρος. Εξαφανίστηκε γρήγορα, όπως την πρώτη φορά. Βρέθηκα πάλι ξύπνια, με τα αυτιά μου να μουδιάζουν από έναν γδούπο. Τότε συνειδητοποίησα, με απογοήτευση, ότι ήταν οι άρρυθμοι κτύποι της καρδιάς μου.

Κι εκείνος έφυγε μόνος του, σαν να μην μου ανήκε πια

τίποτα. Δεν είχα τον έλεγχο σε κανένα μέρος του σώματός μου.

Με αναστάτωνε, όμως, ότι δεν είχα έλεγχο ούτε στο μυαλό μου ούτε και στα συναισθήματά μου.

Η επιστολή έφτασε εκείνο το πρωί, και είχε την καταστροφική επίδραση που είχε μία πέτρα που πέφτει σε μία λίμνη. Καταλήγει σε ένα ορισμένο σημείο, αλλά τα αποτελέσματά της αντανακλώνται στα γύρω σημεία, σε ομόκεντρους και πολύ μεγάλους κύκλους.

Η διάθεσή μου ήταν στα ύψη, και άρχισα την ημέρα μουρμουρίζοντας. Σίγουρα όχι μόνη μου.

Η κυρία ΜακΜίλιαν σέρβιρε το πρωινό με θρησκευτική ευλάβεια, απασχολημένη με το να προσποιείται ότι δεν την ενδιέφερε το δείπνο της προηγούμενης βραδιάς.

Αποφάσισα να ξεκαθαρίσω τα πράγματα. Έπρεπε να ξεκαθαρίσω τις αμφιβολίες της, προτού γίνουν βεβαιότητες για εκείνη και επιζήμιες για τη φήμη μου, ίσως και για τη φήμη του κυρίου ΜακΛέιν. Κάθε συναισθηματική ελπίδα γ'αυτόν ήταν αποκλειστικά γέννημα των ονείρων μου, και δεν έπρεπε να ενδώσω στο εφήμερο θαύμα τους.

«Κυρία ΜακΜίλιαν ...»

«Ναι, δεσποινίς Μπρούνο;» Έβαξε βούτυρο στη φρυγανιά της και έθεσε το ερώτημα χωρίς να κοιτάξει επάνω.

«Ο κύριος ΜακΛέιν αισθάνθηκε μοναξιά χθες το βράδυ και μου ζήτησε να του κρατήσω συντροφιά. Αν δεν ήμουν

εκεί, θα το ζητούσε από τον Κάιλ», είπα σταθερά.

Ρύθμισε τα γυαλιά της και συγκατένευσε «Φυσικά, δεσποινίς. Δεν σκέφτηκα ποτέ κάτι κακό. Είναι προφανές ότι αυτό ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικό».

Η σιγουριά της με πάγωσε, αν και ήταν λογικό. Βασικά, κατά βάθος, κι εγώ έτσι σκεφτόμουν. Δεν υπήρχε λόγος να ελπίζουμε ότι ο περιζήτητος εργένης της περιοχής με είχε ερωτευτεί. Σε αναπηρική καρέκλα ήταν, δεν ήταν τυφλός. Ο κόσμος μου σε μαύρο και άσπρο ήταν η ζωντανή και σταθερή απόδειξη της διαφορετικότητάς μου. Δεν θα μπορούσα να επιτρέψω στον εαυτό μου την πολυτέλεια να το ξεχάσω.

Ποτέ. Ή θα κατέληγε να με γκρεμίσει κι άλλο.

Ανέβηκα τις σκάλες όπως και κάθε άλλη μέρα. Ένωθα ανήσυχη, παρά την ηρεμία που επεδείκνυα.

Ο Σεμπάστιαν ΜακΛέιν ήδη χαμογελούσε όταν άνοιξα την πόρτα, και έστειλε την καρδιά μου κατευθείαν στον παράδεισο. Ήλπιζα να μην ερχόταν να με ξαναπάρει από εκεί, ποτέ.

«Καλημέρα, κύριε», τον χαιρέτησα ήρεμα.

«Πολύ τυπική είσαι, Μελισσάνθη», είπε με τόνο επίπληξης, σαν να μοιρασθήκαμε κάτι πιο οικείο από ένα απλό γεύμα.

Τα μάγουλά μου πύρωσαν και ήμουν σίγουρη ότι κοκκίνισα, ακόμα κι αν δεν είχα ιδέα για την πραγματική έννοια της λέξης. Το κόκκινο ήταν ένα σκούρο χρώμα, ίδιο

με το μαύρο στον δικό μου κόσμο.

«Είναι απλός σεβασμός, κύριε», είπα, μετριάζοντας το επίσημο ύφος μου με ένα χαμόγελο.

«Δεν έχω κάνει πολλά για να τον αξίζω», συλλογίστηκε. «Αντίθετα, θα σου είμαι αντιπαθητικός, μερικές φορές.»

«Όχι, κύριε,» απάντησα, περπατώντας σε ένα ναρκοπέδιο. Ο κίνδυνος να εξαπολύσει την οργή του ήταν πάντα λανθάνων, παρών σε όλες τις λεκτικές συνδιαλλαγές μας και δεν μπορούσα να ρίξω τις άμυνές μου.

Ακόμα κι αν η καρδιά μου το είχε ήδη κάνει.

«Μην λες ψέματα. Δεν το ανέχομαι», απάντησε χωρίς να χάσει το υπέροχο χαμόγελό του.

Κάθισα μπροστά του, έτοιμη να εκτελέσω τα καθήκοντα για τα οποία πληρωνόμουν. Σε αυτά, σίγουρα, δεν ήταν το να τον ερωτευτώ. Αυτό αποκλειόταν.

Μου έδειξε μία στοίβα από αλληλογραφία που ήταν πάνω στο γραφείο του. «Χωρίστε την προσωπική από την επαγγελματική αλληλογραφία, παρακαλώ».

Το να πάρω τα μάτια μου από τα δικά του, που ήταν γεμάτα με ευγένεια, χρειαζόταν προσπάθεια. Εξακολουθούσα να τον νιώθω να ακουμπά πάνω μου, ζεστός και ακαταμάχητος, και δυσκολεύομουν να συγκεντρωθώ.

Μια επιστολή τράβηξε την προσοχή μου, γιατί δεν υπήρχε αποστολέας και ο γραφικός χαρακτήρας στο φάκελο μου ήταν γνωστός. Επιπλέον, ο παραλήπτης δεν ήταν ο

αγαπητός μου συγγραφέας, αλλά εγώ.

Στάθηκα, έχοντας παραλύσει, με τον φάκελο ανάμεσα στα δάχτυλά μου και το κεφάλι μου γεμάτο με αντικρουόμενες σκέψεις.

«Συμβαίνει κάτι;»

Το βλέμμα μου σηκώθηκε για να συναντήσει το δικό του. Εκείνος με κοίταξε προσεκτικά και συνειδητοποίησα ότι ποτέ δεν είχε σταματήσει να το κάνει.

«Όχι, εγώ ... Είμαι εντάξει ... Είναι απλά ότι ...» είχα χαθεί σε ένα δαιδαλώδες δίλημμα: να του πω ή να μην του πω για την επιστολή; Αν το απέκρυπτα, υπήρχε κίνδυνος να του το πει αργότερα ο Κάιλ. Αυτός παραλάμβανε την αλληλογραφία και την έφερνε στο γραφείο. Ή ίσως να μην είχε παρατηρήσει ότι η επιστολή είχε άλλο παραλήπτη. Θα μπορούσα να βασιστώ σε αυτό και να κλείσω την επιστολή για να την ξαναπάρω αργότερα; Όχι, αδύνατον. Ο ΜακΛέιν ήταν πολύ παρατηρητικός και δεν του ξέφευγε τίποτα. Το βάρος του ψέματός μου θα έμπαινε ανάμεσά μας.

Άπλωσε το χέρι του, κολλώντας με την πλάτη στον τοίχο. Ο ίδιος αισθάνθηκε την αναποφασιστικότητα μου και ζήτησε να δει με τα ίδια του τα μάτια.

Με έναν βαρύ αναστεναγμό, του έδωσα το φάκελο.

Τα μάτια του απομακρύνθηκαν από μένα μόνο για ένα δευτερόλεπτο, ακριβώς όσο χρειαζόταν, για να διαβάσει το όνομα του φακέλου και, στη συνέχεια γύρισαν πάλι σε μένα. Η εχθρότητα επέστρεψε σε εκείνον, παχιά όπως ομίχλη,

γλοιώδης όπως το αίμα, μαύρη όπως η δυσπιστία.

«Ποιος σου γράφει, Μελισσάνθη Μπρούνο; Ο αρραβωνιαστικός σου που είναι μακριά; Κάποιος συγγενής; Αχ, όχι, τι ανόητος. Μου είπες ότι είναι όλοι νεκροί. Τότε; Κάποιος φίλος ίσως;»

Πήρα την ευκαιρία, συνεχίζοντας το ψέμα. «Θα είναι η παλιά συγκάτοικός μου, η Τζέσικα. Ήξερα ότι θα μου γράψει και της έδωσα τη διεύθυνσή μου», είπα έκπληκτη με το πώς έρρεαν οι λέξεις από το στόμα μου, φυσικά μέσα στο ψέμα τους.

«Διάβασέ το, τότε. Θα ανυπομονείς να το κάνεις. Μην προβληματίζεσαι, Μελισσάνθη». Η φωνή του ήταν μελιστάλαχτη, χρωματισμένη με φοβερή σκληρότητα. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα ότι η καρδιά μου υπήρχε ακόμη, παρά τις προηγούμενες πεποιθήσεις μου. Ήταν γεμάτη, αποκομμένη, ανεξάρτητη από το υπόλοιπο σώμα. Όπως και το μυαλό μου.

«Όχι ... όχι ... δεν βιάζομαι... αργότερα, ίσως ... εννοώ ότι η Τζέσικα δεν θα έχει καμία μεγάλη είδηση ...» ψέλλισα αποφεύγοντας το παγωμένο βλέμμα του.

«Επιμένω, Μελισσάνθη».

Για πρώτη φορά στη ζωή μου, γνώριζα την γλυκύτητα του δηλητηριού, το μαγευτικό άρωμα της παραπλανητικής γοητείας του. Επειδή η φωνή του και το χαμόγελό του δεν φανέρωναν την οργή του. Μόνο τα μάτια του τον πρόδιδαν.

Πήρα τον φάκελο που κρατούσα με τις άκρες των

δαχτύλων, σαν να είχε μολυνθεί.

Εκείνος περίμενε. Υπήρχε μία υποψία σαδιστικής διασκέδασης σε εκείνα τα απύθμενα μάτια.

Φύλαξα τον φάκελο στην τσέπη μου. «Είναι από την αδελφή μου». Η αλήθεια βγήκε από το στόμα μου, απελευθερωτική, αν και δεν υπήρχε τρόπος να την αποφύγω. Ήταν σιωπηλός κι εγώ συνέχισα με θάρρος.

«Ξέρω ότι είπα ψέματα για τους συγγενείς μου, αλλά ... είμαι πραγματικά μόνη στον κόσμο. Εγώ ...», η φωνή μου έσπαγε. Προσπάθησα ξανά. «Ξέρω ότι ήταν λάθος, αλλά δεν ήθελα να μιλήσω γι'αυτούς.»

«'Αυτούς';»

«Ναι. Ο πατέρας μου είναι ακόμα ζωντανός. Αλλά μόνο και μόνο επειδή η καρδιά του χτυπάει ακόμα». Τα μάτια μου θόλωσαν με δάκρυα. «Είναι σχεδόν φυτό. Είναι στο τελικό στάδιο του αλκοολισμού και δεν θυμάται καν ποιες είμαστε. Εγώ και η Μονίκ, δηλαδή».

«Ήταν βλακώδες από πλευράς σας να πείτε ψέματα, δεσποινίς Μπρούνο. Δεν σκεφτήκατε ότι η αδελφή της θα σας έγραφε εδώ; Ή μήπως φύγατε, για να μην ασχολείστε με τον πατέρα σας, αφήνοντας όλο το βάρος σε κάποιον άλλο;». Η φωνή του αντήχησε στο γραφείο, θανατηφόρα όπως κι ο πυροβολισμός ενός όπλου.

Κατάπια τα δάκρυα μου και τον κοίταξα προκλητικά. Είχα πει ψέματα, ήταν αναμφισβήτητο, αλλά εκείνος με περιέγραφε σαν μια άθλια, ανάξια να ζω, σαν μία ανάξια

σεβασμού.

«Δεν σας επιτρέπω να με κρίνετε, κύριε ΜακΛέιν. Δεν ξέρετε τίποτα για τη ζωή μου, ούτε τους λόγους που με οδήγησαν να πω ψέματα. Είστε εργοδότης μου, όχι κριτής μου, πόσω μάλλον ο δήμιος μου». Η θανατηφόρα ηρεμία με την οποία μίλησα εξέπληξε περισσότερο εμένα παρά εκείνον, και έφερα το χέρι μου στο στόμα μου, σαν να μιλούσε εκείνο άθελά μου, ανεξάρτητο από το μυαλό μου, αυτόνομο, όπως η καρδιά και τα όνειρά μου.

Πετάχτηκα πάνω, ρίχνοντας την καρέκλα πίσω μου. Την σήκωσα με τρεμάμενα χέρια, με το μυαλό σε κατατονία.

Είχα ήδη φτάσει στην πόρτα, όταν μίλησε με ψυχρή σκληρότητα. «Πάρτε το ρεπό σας, δεσποινίς Μπρούνο. Μου φαίνεστε πολύ αναστατωμένη. Τα λέμε αύριο».

Έφτασα δωμάτιό μου σε ύπνωση και έτρεξα στο διπλανό μπάνιο. Εκεί έπλυνα το πρόσωπό μου με κρύο νερό και μελέτησα το είδωλό μου στον καθρέφτη. Ήταν πάρα πολύ. Όλα αυτό το ασπρόμαυρο, που με περιτριγύριζε ήταν πιο τρομακτικό κι από πένθιμο παραπέτασμα. Ένιωσα να στέκομαι επικίνδυνα στο χείλος του γκρεμού. Δεν φοβόμουν μην πέσω. Αυτό είχε συμβεί τόσες πολλές φορές και είχα ξανασηκωθεί. Το δέρμα μου και η καρδιά μου ήταν γεμάτα με εκατομμύρια αόρατες και επώδυνες ουλές. Φοβόμουν να χάσω τα λογικά μου, τη διαύγεια που με είχε κρατήσει ζωντανή, μέχρι τότε. Σε αυτή την περίπτωση θα προτιμούσα να γίνω κομμάτια.

Τα δάκρυα που δεν είχαν τρέξει ήταν συνυφασμένα με τα σωθικά μου και με έκαναν ράκος. Ένα ζόμπι, σαν πρωταγωνιστής ενός από τα μυθιστορήματα του ΜακΛέιν.

Το χέρι μου άγγιξε την τσέπη της τουντ φούστας μου, όπου είχα στριμώξει την επιστολή της Μονίκ. Ό, τι κι αν ήθελε δεν θα μπορούσα να το καθυστερήσω άλλο. Την έβγαλα και πήγα στην κρεβατοκάμαρα.

Ήταν βαριά σαν σάκος με οπλισμένο σκυρόδεμα και μπήκα στον πειρασμό να μην την ανοίξω. Το περιεχόμενό της μόνο ένα μπορούσε να είναι: πόνος. Πίστευα πως ήμουν δυνατή, πριν φτάσω στο Midnight Rose. Πόσο λάθος έκανα. Δεν ήμουν καθόλου.

Τα χέρια μου ενήργησαν με δική τους βούληση, εγώ πλέον είχα γίνει μια μαριονέτα. Έσκισαν τον φάκελο και ξεδίπλωσαν το χαρτί που περιείχε. Λίγα λόγια, χαρακτηριστικό της Μονίκ.

Αγαπητή Μελισσάνθη,

χρειάζομαι κι άλλα χρήματα. Σ'ευχαριστώ για εκείνα που μου έστειλες από το Λονδίνο, αλλά δεν είναι αρκετά. Δεν μπορείς να ζητήσεις μια προκαταβολή μισθού από τον συγγραφέα; Να μην ντρέπεσαι και μην έχεις ενδοιασμούς. Μου έχουν πει ότι είναι πολύ πλούσιος. Βασικά είναι μόνος, παράλυτος κι επηρεάζεται εύκολα. Κάνε γρήγορα.

Η Μονίκ σου.

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα να κοιτάζω το γράμμα, ίσως λίγα λεπτά, ίσως και ώρες. Όλα είχαν χάσει τη σημασία

του, λες και η ζωή μου είχε νόημα μόνο ως παράρτημα της Μονίκ και του πατέρα μου. Ήθελα να πέθαιναν κι οι δύο και αυτή η τρομερή σκέψη που διήρκησε για ένα δευτερόλεπτο, με γέμισε τρόμο. Η Μονίκ είχε προσπαθήσει να με αγαπήσει, με τον δικό της εγωιστικό τρόπο, φυσικά. Και ο πατέρας μου ... καλά, οι όμορφες αναμνήσεις από αυτόν ήταν τόσο αδύναμες που μου σταματούσαν την αναπνοή στον λαιμό. Αλλά ήταν ο πατέρας μου. Εκείνος που μου έδωσε ζωή, τελικά, θεωρώντας το δικαίωμά του μετά να την ποδοπατήσει.

Δίπλωσα το γράμμα προσεκτικά, με σχολαστική και υπερβολική προσοχή. Στη συνέχεια, το έκλεισα στο συρτάρι του κομμώ.

Χρήματα.

Η Μονίκ χρειαζόταν χρήματα. Κι άλλα. Είχα ππουλήσει όσα είχα στο Λονδίνο, τα πάντα, τα οποία στην πραγματικότητα ήταν πολύ λίγα, για να την βοηθήσω, και μετά από μερικές εβδομάδες, ήμασταν πάλι στην αρχή. Ήξερα ότι η φροντίδα του μπαμπά ήταν ακριβή, αλλά τώρα άρχισα να φοβάμαι. Αν με έδιωχνε ο Σεμπάστιαν - και ο Θεός ήξερε μόνο αν είχε καλούς λόγους να το πράξει, έστω και μόνο για διασκέδαση - θα βρισκόμουν στη μέση του δρόμου. Πώς θα μπορούσα, μετά από ό, τι είχε συμβεί, να ζητήσω προκαταβολή; Ήταν κουραστική ακόμη και η σκέψη ότι το κάνω. Η Μονίκ ποτέ δεν είχε ιδιαίτερους ενδοιασμούς, προικισμένη με ένα πρόσωπο αξιοζήλευτα

θρασύ, αλλά για μένα ήταν διαφορετικά. Η επικοινωνία δεν ήταν το δυνατό σημείο μου, μου ήταν αδύνατο να ζητώ βοήθεια. Ο φόβος της απόρριψης ήταν πολύ μεγάλος. Μια φορά το έκανα και ακόμα θυμάμαι τη γεύση του «όχι», την αίσθηση της απόρριψης, τον θόρυβο της πόρτας που έκλεινε στο πρόσωπό μου.

«Ο Κάιλ είναι πραγματικά ένας τεμπέλης. Το έσκασε με το αυτοκίνητο το απόγευμα και επέστρεψε μισή ώρα μετά. Ο κύριος ΜακΛέιν είναι έξω φρενών. Θα έπρεπε να τον πετάξει έξω αυτόν τον τύπο, σας το λέω. Να αφήσει έτσι τον κύριο, χωρίς βοήθεια!» Η φωνή της κυρίας ΜακΜίλιαν ήταν γεμάτη περιφρόνηση, σαν ο Κάιλ να την είχε αδικήσει προσωπικά.

Συνέχισα να μετακινώ το φαγητό στο πιάτο, χωρίς το παραμικρό ίχνος όρεξης.

Η γυναίκα συνέχισε να μιλά, φλύαρη όπως πάντα, και δεν το είχε προσέξει. Της χάρισα ένα αναγκαστικό χαμόγελο, και βυθίστηκα πάλι στο σκοτάδι του στρώματος των σκέψεών μου. Πού να βρω τα χρήματα; Όχι, δεν είχα άλλη επιλογή. Έμεναν δύο εβδομάδες, μέχρι να εισπράξω τον μισθό μου. Η Μονίκ έπρεπε να περιμένει. Θα της τα έστελνα όλα, ελπίζοντας ότι δεν θα ήταν μια παράλογη κίνηση. Ο κίνδυνος της απόλυσης, χωρίς προειδοποίηση, ήταν τρομακτικά αληθινός. Ο κύριος ΜακΛέιν ήταν ένας απρόβλεπτος άνθρωπος, προικισμένος με μία μοναδική και, προφανώς, αναξιόπιστη ψυχραιμία.

Αποσύρθηκα στο δωμάτιο τόσο ταραγμένη που δεν μπορούσα να κλάψω, ούτε να παραμείνω ακίνητη. Πήγα στο κρεβάτι, επικαλούμενη τον ύπνο, αλλά εκείνος άργησε να φτάσει. Πλέον, δεν είχα κανέναν έλεγχο σε οτιδήποτε, εξοστρακισμένη από το ίδιο μου το σώμα.

Περίττο να πω, ότι εκείνο το βράδυ δεν είδα όνειρα.

Έβδομο κεφάλαιο

Το βουητό στο κεφάλι μου ήταν μία μαύρη λάσπη που κόχλαζε και με περικύκλωσε, χωρίς να μου δίνει την ευκαιρία να αποδράσω. Η υποδοχή του ΜακΛέιν δεν ήταν τόσο ψυχρή όπως περίμενα, ίσως επειδή απλά με αγνόησε, χωρίς να απαντήσει στον χαιρετισμό μου. Όλο το πρωί προσποιούταν ότι δεν ήμουν εκεί, και εγώ ήμουν τυλιγμένη μέσα στη δική μου δυστυχία.

«Ανάθεμα! Ανάθεμα τον υπολογιστή!» χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι, σε απόσταση ενός εκατοστού από τον υπολογιστή.

Προσπάθησα να μιλήσω με φυσικό τρόπο. «Κάτι πήγε στραβά;»

Εκείνος χαμογέλασε, χωρίς να με κοιτάξει. «Κάτι; Όλα πάνε στραβά. Τα πάντα».

Παρέμεινα σιωπηλή, περιμένοντάς να εξηγήσει.

«Σταμάτησε να λειτουργεί, γαμώτο!» είπε δείχνοντας τον υπολογιστή, με ύφος γεμάτο δυσαρέσκεια.

Πήγα δίπλα του, αδέξια, προσπαθώντας να τον βοηθήσω, ακόμα και αν τεχνολογικές γνώσεις μου ήταν αξιοθρήνητες.

Δεν διαμαρτυρήθηκε όταν έσκυψα, για να κοιτάξω την οθόνη. Μπορούσα να αισθανθώ τα μάτια του πάνω μου και την αναπνοή του τόσο κοντά, που ζέσταινε το μάγουλό μου.

Σηκώθηκα γρήγορα σαν τσιτάχ και γύρισα στη δική μου πλευρά του γραφείου, σκοντάφτοντας πάνω στα ίδια μου τα πόδια.

«Θέλετε να καλέσω τεχνικό;» πρότεινα αδύναμα.

«Δοκίμασε πρώτα να ανάψεις το φως, σε παρακαλώ».

Τα δάχτυλά μου πάτησαν επανειλημμένα τον διακόπτη, χωρίς αποτέλεσμα. «Μπλακ άουτ».

Το βλέμμα του καρφώθηκε πάνω μου. «Δεν είναι η πρώτη φορά. Εδώ δεν είμαστε Λονδίνο, δεσποινίς Μπρούνο. Είμαστε τρωγλοδύτες. Ίσως θα πρέπει να πάτε πίσω στη μεγάλη πόλη».

Με αυτή την πρόταση, στέγνωσε ο λαιμός μου. Αν με έδιωχνε ... Τα χείλη μου έμειναν μισάνοιχτα, αλλά δεν βγήκε κανένας ήχο. Ήμουν πολύ δειλή για να δώσω μορφή στους φόβους μου.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.